DET VAR ALDRIG MENINGEN,
AT DET SKULLE VÆRE MORD ...

EXIT

„FRISK, SJOV, FEJLFRI:
EXIT ER EN FORNØJELSE FRA START
TIL SLUT. DEN BEDSTE KRIMI,
DU KOMMER TIL AT LÆSE I ÅR."

– CLARE MACKINTOSH

BELINDA BAUER

JENTAS

Foto: Johnny Ring

Belinda Bauer voksede op i England og Sydafrika. Hun har arbejdet som journalist og manuskriptforfatter. I 2010 vandt hun The Gold Dagger for *Dyster viden* som årets britiske krimi. Hun er den første debutant i næsten 40 år, der løber af med sejren. I 2014 vandt hun så Harrogate Crime Writing Festival prisen for *Under huden*. Hun bor i Wales.

***EXIT* har et opfindsomt plot, og hvert et ord er perfekt. Det er en sjælden bog, som man utålmodigt vender bladene i, desperat efter at opklare mysteriet, alt imens man ikke ønsker, at den skal slutte, fordi det er sådan en stor glæde at læse den. Felix Pink er den mest elskelige morder i nyere fiktionslitteratur.**

- Erin Kelly

Belinda Bauer er et vidunder. Hendes romaner er næsten uanstændigt gribende og morsomme.

- Sophie Hannah

EXIT

Om forfatteren

Belinda Bauer voksede op i England og Sydafrika og bor nu i Wales. Hun arbejdede som journalist og filmmanuskriptforfatter, indtil hun endelig skrev en bog for at lukke munden på sin plagsomme mor.

Belinda vandt CWA Gold Dagger Award for Crime Novel of the Year for sin debutbog, *Dyster viden*. Hun vandt yderligere en CWA Dagger in the Library for sine samlede værker i 2013. Hendes fjerde roman, *Under huden*, vandt afstemningen i 2014 om Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year. Hendes bøger er oversat til enogtyve sprog.

Belinda kan findes på facebook på www.facebook.com/BelindaBauerBooks.

Bøger af Belinda Bauer udgivet på dansk

Exmoor-trilogien
Dyster viden (første del)
Mørkets ansigt (anden del)
Som fortjent (tredje del)

Under huden
De smukke døde
Klarsyn
Knæk
Exit

EXIT

Belinda Bauer

Oversættelse af Per Vadmand

JENTAS

Belinda Bauer
Exit

Originalens titel: Exit
© Belinda Bauer 2021

Copyright © Jentas A/S, 2021
Oversættelse: Per Vadmand, © Jentas A/S
Sats: Jentas A/S
Omslag: Jentas A/S

Bogen er sat med Palatino
Tryk: Nørhaven, Danmark

1. udgave, 1. oplag, 2021
ISBN 978-87-426-0409-0 hæftet
ISBN 978-87-7107-785-8 epub
ISBN 978-87-7107-786-5 elyd

www.jentas.dk
www.must-read.dk

Alle kontrakter og aftaler vedrørende værket, oversættelsen, redaktionen, omslaget, illustrationen og ombrydningen er ejet af © Jentas A/S.

Alle rettigheder forbeholdes.
Mekanisk, elektronisk eller fotografisk gengivelse af denne bog eller dele heraf er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Published by agreement with David Higham Associates.

Til Sarah Adams – min rare, begavede, tålmodige og absolut enestående redaktør.

Første del

Jobbet

Nøglen lå under måtten.

Som sædvanligt.

Felix Pink syntes, forudsigeligheden var beroligende – selv om den forudsigelige slutning var døden.

„Så går vi i gang," sagde Chris og satte nøglen i låsen.

Chris snakkede for meget, men Felix sagde aldrig noget til det. Han regnede med, at det var nervøsitet. Det var længe siden, han var holdt op med at være nervøs. Nu rømmede han sig og rettede på manchetterne og fulgte sin medsammensvorne indenfor.

Huset lugtede af det støv, der var inde i pilleglas. Det gjorde de tit.

De stod i entreen, og Chris råbte: „Hallo?"

Der var ingen lyde, bortset fra et ur, der tikkede et sted. Felix kunne høre, at det ikke var et rigtigt ur, men en af de tingester, som tikkede med en lille falsk lyd, som skulle få folk til at tro, at de fik gammeldags kvalitet for pengene.

Han lagde mærke til et stykke papir, som lå på det tredje trappetrin. Det var foldet som et lille telt, som et bordkort ved et bryllup.

OVENPÅ

Han tog det op og viste det til Chris, som begyndte at gå op ad trappen. Felix brugte et øjeblik på at folde papiret sammen flere gange og lægge det i sin mappe, så greb han gelænderet. Han var forsigtig af natur, men når der var et job i gang, var forsigtigheden helt bevidst.

Chris ventede på ham på afsatsen.

„Hallo?"

„Hallo," svaret var lille og svagt.

I det store soveværelse ud mod gaden lå der en mand

i sengen. Han havde nogle puder i ryggen og sad med ansigtet mod vinduet i karnappen, som gav en udsigt til et lignende vindue på den anden side af gaden.

„Rufus Collins?" sagde Felix.

Manden i sengen nikkede svagt.

„Jeg hedder John, og det her er Chris."

Mr. Collins nikkede igen, som om han vidste, hvorfor de var der – og lukkede så øjnene.

Felix havde valgt navnet John, fordi han mente, det lød kompetent. Margaret havde haft en læge, som hed John Tolworth, som havde virket kompetent i ret lang tid. Det var ikke hans fejl, at han var blevet slået af døden.

Den slog alle til slut.

Han kendte ikke Chris' rigtige navn, det var bedst sådan.

Der stod en stol ved siden af sengen, og Felix satte sig på den og lagde mappen på gulvet ved siden af sig. Der var ingen plads på natbordet med alle de piller og servietter.

Cylinderen var der allerede. Mat gråt metal som en vandlunge, forbundet med en slange af klar plastic til en ansigtsmaske af plastic, som lå under mandens hage. Der gik en træt udseende elastik fra masken rundt om hans nakke og over ørerne og fik dem til at bøje lidt ned. En benet hånd holdt beskyttende på masken, som om nogen ville stjæle den.

„Jeg henter en stol til," sagde Chris og forlod værelset.

Felix kiggede ned på mr. Collins. Han var gammel, men sikkert ikke ældre, end han selv var, nemlig 75. Men manden her var syg, og det gjorde hele forskellen, han så ud til at være 100. Hans gule hud var så stram over hans kinder og pande, at den så ud til at være ved at revne. Hans åndedræt raslede i struben på ham, som om han skulle hoste, men bare ikke havde styrke til det.

Chris kom prustende ind med en lille lænestol af træ og satte den ned på den anden side af sengen med et bump.

Mr. Collins' øjne gik op, og hans hånd knugede masken.

„Undskyld," sagde Chris.

Den syge mands øjne faldt i igen.

Og så ventede de.

Huset var så stille, at Felix kunne høre urets falske tikken nedenunder.

Nu og da susede en bil forbi udenfor, og mr. Collins trak vejret. Hvert åndedræt var forskelligt fra det forrige, som om han opfandt vejrtrækning på ny hver gang og var ved at finde ud af, hvad der var bedst. Nogle åndedræt var korte gisp, andre lange og stønnende. Det eneste konstante var hans rallen.

Felix foldede hænderne som en præst og ventede.

„Hvor lang tid har vi?" spurgte Chris og så hen mod døren.

Felix havde et ur, men han så ikke på det. „Vi har ikke travlt," sagde han.

Det var sandt. Sådan var det ofte. Det skete sjældent hurtigt. Nu og da skete det slet ikke.

Det skete eller skete ikke.

De kunne eller kunne ikke.

Enden var naturligvis uundgåelig, men en Exiter måtte altid være tålmodig.

Felix havde altid været en tålmodig mand. Han havde faktisk leget med ideen om at kalde sig Job i stedet for John, men Job ville have påkaldt sig interesse på en måde, som John aldrig gjorde. Og interesse skulle undgås for enhver pris.

Men ligesom Job, så ventede han. De ventede begge to.

En time. To.

Felix måtte passe på, han ikke faldt i søvn. Han havde svært ved at sove om natten, men døsede ofte hen i løbet af dagen. Men aldrig på jobbet. Han studerede reolen og huskede på plottene i de bøger, han havde læst. Dickens. Tolkien. Han tænkte på sit bryllup og forsøgte at huske

alle gæsterne. Chris lavede sudoku med et par bifokalbriller på, som klamrede sig til hans næse. Felix havde aldrig kunnet med bifokale. Optikeren, mrs. ... et-eller-andet, havde sagt, at hans syn var fint efter hans alder, og det trøstede ham lidt. Han havde tabt en knap på manchetten. Irriterende. Men han gemte altid ekstra knapper, så han havde nok en, der passede.

Han slugte en gaben af hensyn til den syge mand, men savnede fornemmelsen af at få luftet helt ud i lungerne. Han havde læst, at da den første jernlunge kom, døde folk, selv om de trak vejret, fordi der ikke var taget højde for det tilfældige suk. Det var ikke nok bare at trække vejret. Han håbede, at det var sandt. Man skulle passe sådan på nu til dags.

Der gik børn udenfor. På vej hjem. Felix huskede det mærkeligt nok bedre nu end nogen sinde før. Den lange trasketur. Den tunge taske. Slagsmålene for sjov, som somme tider blev til rigtige. At se ned på sine skrabede sko og knæ, mens hans mave gurglede af sult...

Felix lagde stille sin mappe ned på knæene.

Mr. Collins åbnede øjnene og så på ham.

„Gør det noget, jeg spiser?" spurgte Felix ham høfligt.

Mr. Collins så ud til at more sig lidt. „Værsågod," hviskede han.

„Vil De have noget at spise eller drikke?"

Mr. Colins rystede næsten umærkeligt på hovedet.

Felix tog en rød skotskternet termoflaske frem og en pakke i alufolie, som, da den blev åbnet, afslørede hans sandwich. Det var jordbærsyltetøj på hvidt brød – han havde aldrig kunnet ryste det foretrukne fra barndommen af, trods alder og værdighed.

Han havde levet under rationeringen.

Manden i sengen så på ham, mens han drak sin te og spiste sin sandwich.

Børnene var blevet stille.

Uret tikkede videre.

Chris sank sammen så hans hage hvilede på hans bryst, og hans mund stod åben.

Felix blev færdig med sin sandwich og sin te, og tog så en ren serviet op af lommen og tørrede koppen af og skruede den fast på toppen af termokanden igen. Han foldede alufolien sammen til en lille firkant, så den kunne bruges igen. Han lagde den tilbage i mappen sammen med den snavsede serviet, og lukkede stille mappen.

Før den var klikket helt i, løftede mr. Collins masken op til ansigtet.

„Tak," mumlede han og døde.

De holdt debriefing på en café tæt på.

Der var ikke så meget at tale om, men Chris bestilte en parisertoast, en skive kiksekage og en stor cappuccino.

Felix havde selvfølgelig allerede spist, men bestilte te for at holde ham med selskab.

Mens de ventede på maden, sagde Chris: „Jeg vil ikke det her mere."

Han så ud, som om han ventede ballade, men da der ikke kom noget, fortsatte han: „Det hele er blevet for meget for mig. Al den død."

Felix rørte teposen rundt i kanden. „Nåh," sagde han, som om han skulle til at sige noget, men gjorde det ikke. Lod bare det der *Nåh* hænge imellem dem.

Sandheden var, at han ikke kunne bebrejde Chris noget. Han var selvfølgelig skuffet over, at han holdt op, for det betød, at han måtte vænne sig til en ny. Han følte også, at Chris opgav et vigtigt arbejde. Der var i forvejen ikke nok af dem. Det sagde Geoffrey hele tiden, når han ævlede løs i de opkald, han somme tider lavede hjem til Felix.

Vi har brug for at være flere, sagde Geoffrey tit. *Gode mænd, der er klar til at gå på barrikaderne. For hvis vi ikke gør det, hvem vil så? Sig mig det, Rob. Hvem, hvis ikke os?*

Geoffrey kaldte ham tit Rob. Felix tænkte tit, at Geoffrey måske var fuld, men det bebrejdede han ham ikke. Geoffrey havde Parkinsons, og måtte bruge stokke og somme tider en kørestol, så Felix følte, at han nok havde ret til at drikke, når som helst han kunne holde et glas op til munden uden at spilde.

Han havde selvfølgelig aldrig mødt manden. Vidste ikke engang, hvor han boede. Exiterne var meget påpasselige med anonymitet. Geoffrey opmuntrede brugen af pseudonymer og sagde tit til Felix, at han aldrig skulle tale med nogen i telefonen, som påstod, at de repræsenterede Exiterne.

Beskytter os alle, Rob, havde han snøvlet. *En delt hemmelighed er en halv hemmelighed.*

Det var Geoffrey, der havde kaldt dem Exiterne.

Ligesom musketererne, ikke? havde han mere end én gang sagt til Felix. *Én for alle og alle for én. Det er jo ikke alle, der har råd til at tage til Schweiz.* Og Felix havde tænkt på, om det betød, at Geoffrey ikke havde råd til at tage til Schweiz.

En travl og omkringfarende kvinde med håret sat op i en gylden knude satte deres mad på bordet, og Felix blinkede sig ud af sine egne tanker og tilbage til cafeen.

„Hvad synes du?" sagde Chris, som om han ville tales fra det, men Felix ville ikke forsøge. Exitering handlede om rettigheder, og det betød, at Chris havde ret til at forlade gruppen, præcis som alle deres klienter havde ret til at forlade livet – uden at blive dømt eller udspurgt eller forsøgt overtalt til det modsatte.

Og hvis Chris ønskede at give op, så tænkte Felix, at han nok ikke længere var den rette til at være Exiter.

Han var ikke *standhaftig*.

Det var ikke længere moderne at være standhaftig, men det var en egenskab, Felix altid havde beundret. Han ville gerne tro, at han havde været en standhaftig ægtemand for Margaret. Selv efter at hun lod ham alene tilbage med deres minder.

Selv efter det.

Standhaftig.

„John?"

„Ja?" Felix var helt tom et sekund, så huskede han, at Chris havde spurgt ham, hvad han mente om, at han forlod Exiterne.

Så han rømmede sig og sagde: „Det forstår jeg fuldstændig," og Chris nikkede taknemmeligt, som om Felix aktivt havde støttet hans beslutning. Chris tog en enorm bid af sin parisertoast, og der hang en lang tråd af smeltet ost ned fra hans underlæbe og draperede sig på hans marineblå slips.

Det trak i Felix, men det lykkedes ham at lade være med at tørre det af. Chris var ikke hans søn.

Chris gjorde kål på sin sandwich uden yderligere problemer med osten, spiste så sin kage og drak sin cappuccino.

De var blevet bedt om at tage offentlig transport til jobbene for at undgå, at deres biler blev fanget på overvågningskameraer, så de fulgtes ad til Bristol Temple Meads Station, og Chris rystede hans hånd og sagde *Held og lykke, John*, og Felix sagde noget lignende som svar, og så gik Chris for at tage toget hjem. Felix mente, at han boede et sted nær Winchester, men han var ikke sikker.

Han gik de tre kilometer til busstationen og tog bussen hjem til North Devon.

Mabel sad i entreen og nidstirrede ham, og der var en pyt ved bagdøren.

Han tænkte, at det var han selv ude om. Han så på uret. Han havde været væk i ni timer. Næste gang ville han bede miss Knott ved siden af om at passe hende. Miss Knott afbrød hele tiden deres ture for at snakke om Mabel, som om hun lige havde vundet en hundeud-

stilling og ikke bare var en køter, der lignede en skurebørste og havde en ånde som lakfjerner.

Han åbnede døren til haven, og Mabel sendte ham et knusende blik, der sagde, at det var for sent *nu*, inden hun langsomt spankulerede ud.

Han tørrede pytten op med gårsdagens sportssektion fra *Telegraph* og en flaske klorin. Da han havde vasket hænder, lagde han sin mappe op på køkkenbordet og tog termoflasken op, vaskede den og satte den og den tilhørende plastickop med bunden i vejret for at tørre på stativet. Han foldede folien, der havde ligget om hans sandwich, ud, rystede krummerne af den og tørrede lidt syltetøj af med kluden. Så foldede han den igen til en firkant og glattede den nede i den anden skuffe oppefra, hvor der lå flere af den slags sammen med en samling af papir og plasticposer, elastikker og snore.

Til slut tog han den sølvfarvede cylinder med kvælstofdioxid og den klare plasticmaske og tørrede dem af for ... *hvad som helst* ... og lagde dem i to forskellige indkøbsposer. I morgen ville han tage cylinderen med og smide den i en skraldebøtte tæt ved biblioteket, hvor han skulle forny lånet af en bog om søfuglenes trækruter. Dagen efter igen ville han smide masken og slangerne i nogle andres genbrugsbøtte.

Felix kunne ikke lide at skaffe sig af med beviser. Det føltes ligesom *beskidt*. Det, Exiterne gjorde, var selvfølgelig ikke ulovligt, det havde han undersøgt nøje. Så længe de ikke aktivt hjalp klienterne. Ikke opmuntrede dem. Ikke sørgede for anskaffelsen af cylinderen med kvælstofdioxid – eller det, Geoffrey kaldte „dødens instrument". Så længe de bare sad der og bevidnede slutningen på livet, så var alting fint. Klienten døde hurtigt og smertefrit, og familien var forsikret om, at deres elskede ikke var død alene, uden at de selv havde noget med det at gøre.

Alle fik, hvad de ønskede sig. Somme tider blev for-

sikringsselskaberne snydt for et par præmier, men siden unødvendig langtrukken lidelse var forudsætningen for deres fuldbyrdelse af kontrakten, så var Felix' samvittighed ren som sne. Men alligevel ville det være tåbeligt at lade noget ligge og flyde, som kunne få en mistænksom person til at komme med ubekvemme spørgsmål om, hvad der umiddelbart så ud til at være en dødssyg patients helt forventede død. Og Felix havde aldrig været en tåbelig mand.

Han åbnede hjørneskabet. Hans egen kvælstofdioxid stod bag hundemaden. Han havde skaffet den fra den tamme tandlæge, som Geoffrey havde anbefalet, efter den tredje eller fjerde Exit, han havde været med til: mrs. Casper, en sød dame med motorneuron-sygdom. På det tidspunkt havde Felix set nok til at vide, hvor let, hvor venlig en ende det gav på livet. Han købte en ny cylinder ret ofte, bare for at være sikker på, at de duede. En dag ville han få brug for den, og den ville være der. Snarere før end siden, håbede han. Men selvfølgelig ikke før Mabel, for i disse dage med bichipooer og poodledoodler var der ingen, der ville adoptere en gammel pjusket blanding – især ikke en gammel, pjusket blanding, som nød at køre sit ansigt igennem rævelort.

Men når Mabel var væk, *så* var det hans tur ...

Mabel havde fået lam og grøntsager i aftes, så han tænkte, at i aften skulle hun ikke have rødt kød. Tuna Surprise, måske, eller Chicken Terrine. Han holdt dåsen ud i armslængde, så han kunne læse ingredienserne i Chicken Terrine, og han var skuffet over, at den kun indeholdt syv procent kødprodukter. *Kødprodukter.* Det antydede, at nogle af de syv procent ikke engang var kylling. Felix spekulerede på, hvad slags kød der kunne være så meget ringere end kylling, at fabrikanten bare kaldte det ‚kød' i stedet for det, det var, og så blæste det op på etiketten.

Mabel skubbede til hans ben med snuden.

„Ja, ja," sagde han. Han hældte Tuna Surprise ned i

hendes skål og satte den på den lille plasticmåtte, der beskyttede gulvet mod klatter.

Da han havde fået rettet sig op igen, med alt muligt hensyn til sin hofte, og atter kastede et blik ned, havde Mabel spist sin Tuna Surprise og så forventningsfuldt op på ham. Han ignorerede hende og gik langsomt op til deres soveværelse for at hænge sin marineblå regnfrakke op. Det ville være sidste gang, han havde den på i år, medmindre der pludselig kom en kold periode.

Han stod lidt med dørene åbne og overskuede pragmatisk sin garderobe.

Felix Pinks tid med tøjindkøb var forbi. Sidste år havde han købt sine sidste tre par underbukser, og de sokker, han havde nu, ville holde hans tid ud. Det var en underlig følelse – at han ville blive overlevet af sine sokker.

Men det var selvfølgelig allerede sket med nogle ting.

Det sidste hus.

Den sidste bil.

Felix spekulerede på, hvor tæt på han kunne gå. Hvor langt ned. Den sidste dåse barberskum? Det sidste glas syltetøj? Somme tider tænkte han på, om hans sidste tanke i livet ville gå til den halve liter mælk, der nu ville stå og blive sur i hans køleskab.

Han havde tre sæt tøj – tweed, marineblåt nålestribet og sort – og fem skjorter: fire hvide og en i afdæmpede tern. Angiveligt til udendørs beskæftigelse, selv om han kun havde den på i haven. To par slacks, et gråt, et brunt, tre slips og tre par sko – brune spadseresko, skinnende sorte begravelsessko og nogle misforståede hyttesko, som han aldrig gik med, for hyttesko af enhver slags var bandlyst hos ham.

Han hængte regnfrakken på stangen ved siden af en kort, beige vindjakke.

Felix var tilfreds med det meste af sin garderobe, men den beige vindjakke generede ham stadig. Margaret havde købt den i Marks & Spencer for år tilbage, og han

havde været hemmeligt forfærdet. Felix var ikke nogen eventyrer, men han havde aldrig troet, at han ville gå med noget så sat. Noget så *gammelmandsagtigt*. I årtier havde han set gamle mænd i præcis den jakke. Ofte med en kasket, der stod godt til den, og en spadserestok. Han havde et tåget minde om sin far i den samme jakke, og muligvis også sin bedstefar. At Margaret åbenbart havde syntes, at den var en passende påklædning for ham i en alder af 64, var kommet som et slag.

Problemet var, at nu gik han med den hele tiden! Den var lun, men ikke for varm. Den kunne gå i vaskemaskinen og var lynhurtigt tør, den så ud som ny, og den passede til alt andet i hans garderobe og fik det smarte til at se afslappet ud og gjorde det afslappede smartere. Felix havde af princip brugt ti år på at finde noget passende at erstatte den med, når den endelig var slidt op, men den blev *aldrig* slidt op, og han var i alt for høj grad en mand af sin generation til at kassere noget, der var fuldstændig brugbart, selv om han havde en eksistentiel krise, hver gang han havde den på.

Han lukkede døren til garderoben, gik nedenunder og så optagelsen af eftermiddagens *Countdown*.

Margaret havde aldrig tilladt Mabel at komme op i sofaen, men da hun var væk, havde Felix tænkt *Hvorfor ikke?* Han kom knirkende på benene for at løfte hunden op på puden ved siden af sig, men inden han overhovedet fik sig bøjet ned, hoppede hun op, smuttede om bag ham og lagde sig på hans varme plads.

„Væk med dig, Mabel," sagde han strengt, men hun ignorerede ham.

„Hallo," sagde han og prikkede til hende. „Hen på din egen plads."

Mabel spillede død på alle måder, bortset fra et rullende øje, og Felix sukkede. Det her var *Hvorfor ikke*. Bare endnu en ting, Margaret havde haft ret i.

Mabel var en meget beslutsom hund og gav aldrig op i

lige denne her kamp. Det eneste, der forhindrede hende i at vinde den hver gang, var hans fysiske evne til at løfte hende op og flytte hende. Felix havde en mistanke om, at hvis Mabel havde haft den samme styrke, så ville han selv lige nu have stået og set *Countdown* ude fra haven med næsen presset mod ruden ind til stuen.

Han lod hende ligge og gik i stedet ud i køkkenet og satte sig ned for at gøre sit puslespil færdigt.

Han havde altid regnet sig selv for at være god til puslespil, så han var faldet for et meget vanskeligt snelandskab med rensdyr på to tusind brikker, som blev kaldt Frossen Ødemark. Og øde var det ... rensdyrene var ikke noget problem. De var næsten færdige. Men sneen, den var et problem. Felix havde fire hjørner og det meste af kanten, og adskillige tilfældige pletter af hvid sne eller blå himmel, som var kommet på plads mere ved held end forstand, men det meste af sneen og det tottede gule græs lå stadig i æsken som en forjættende tundra. Felix havde nu arbejdet på puslespillet i næsten et halvt år og fandt sjældent plads til mere end et par brikker om dagen. Han var langt ude over sine evner, men han hadede at give op.

Han samlede en tot op. Den lignede hundrede andre totter, men han vidste, at det var den tot, der havde plaget ham i ugevis. Han havde omhyggeligt undersøgt enhver mulighed for den, havde lænet sig ned over billedet på æsken med en lup, så han kunne se den mindste detalje – det magre brune græs, den glatte hvide sne nederst – men lige den her tot så ud til at tilhøre et helt andet puslespil. Alligevel brugte Felix et helt kvarter med at hænge over den, inden han lagde den til side til i morgen og tog noget himmel op fra bunken med himmel. Lyseblå, intet på ellers, med tre ind og én ud. Han vidste ikke, hvad ind og ud rigtigt kaldtes, hvis de overhovedet kaldtes noget, men det var det, han kaldte dem. Ind og ud. Ikke at det betød noget: De var alle sammen på det forkerte sted, eller den lidt forkerte nuance af blå.

På æsken stod der: *ALDER 8+*. Felix fnøs.

Telefonen ringede, og han slog med tungen, rynkede panden og så på uret.

Den var over ni om aftenen, så det kunne kun være Geoffrey. Selv før ni fik han sjældent opkald fra andre end telefonsælgere, og de var oftest robotter nu. Felix savnede næsten de gode gamle dage, hvor man kunne smække røret på over for rigtige mennesker.

„Rob?" sagde Geoffrey, „Chris holder op!"

„Ja, det sagde han," sagde Felix.

„Det er for dårligt," sagde Geoffrey. „Vi har ikke råd til at miste folk. Der er så meget arbejde, der skal gøres."

„Er der det?" sagde Felix forbavset.

„Selvfølgelig. Vi bliver oversvømmet."

„Oversvømmet?"

„Ja da," sagde Geoffrey. „Vi har tyve opringninger hver uge."

Felix var forbavset over, hvor lidt der skulle til for at være *oversvømmet* – især da han vidste, at ikke alle ville blive bedømt som passende klienter. Exiterne eksisterede for at hjælpe folk, der havde dødelige sygdomme, og hvis liv ikke længere var udholdeligt på grund af smerter. Geoffrey havde for længe siden sagt til ham, at deres ærinde ikke var at hjælpe folk, der bare „havde fået nok".

Felix var skuffet over, at der var så lidt efterspørgsel på deres service, men de averterede jo ikke ligefrem på De Gule Sider. De havde en hemmelig operation, der kun gik forsigtigt fra mund til mund. Det handlede om instinkt, tillid og hemmelighedsfuldhed, og at der kun var tyve besøg om ugen, måtte betyde, at behovet var langt større.

Så han beherskede sin skuffelse og spurgte: „Og hvor mange Exitere er der?"

„Syv," sagde Geoffrey. „Seks nu."

Nu var Felix virkelig forbavset. Han havde ikke anet, at de var så få. Han havde aldrig tænkt på et bestemt antal,

men hvis han var blevet presset, ville han have gættet på hundrede med den samme indstilling, som var spredt rundt i landet. Men han havde åbenbart taget meget fejl. Han havde altid tænkt, at han var et lille hjul i et meget større netværk. En bolt i en ret stor maskine. Ikke et slagskib eller en jetjager, selvfølgelig, men måske en dampmaskine eller et kirkeur. Det var noget skuffende at fatte, at han snarere var en fjeder i en brødrister. Og så følte han sig en anelse fornærmet over at blive kaldt Rob, hvis Geoffrey kun havde syv dyrebare medarbejdere at huske navnene på.

Seks nu.

Men så tænkte han på, at selv hvis Geoffrey *kunne* huske hans navn, så ville det være John, og det var ikke engang hans rigtige navn, så han blev fornærmet og tilgav i samme stund. Det var Felix god til. Han var blevet ramt af så store ting her i livet, at det var blevet meget lettere at tilgive de små.

Geoffrey sukkede. „Du ville blive forbavset over, hvor vanskeligt det er at finde nye frivillige. Mange, mange mennesker støtter det, vi gør, men kun få vil faktisk selv gøre det. Og mange af dem, som gerne vil gøre det, er bare ikke ... passende."

„Det kan jeg forestille mig," sagde Felix.

„Ja," sagde Geoffrey. „Man kan ikke være for omhyggelig med sådan noget her."

„Selvfølgelig," sagde Felix. „Så hvem skal jeg arbejde sammen med nu?" Exitere arbejdede altid i par. Geoffrey sagde, det var for at støtte hinanden emotionelt, men Felix – én gang revisor – tænkte, at det var, så ingen stjal noget. Han havde næsten altid arbejdet sammen med Chris. Kun på sin første sag var han blevet sat sammen med en frisk midaldrende kvinde ved navn Wendy, som tilsyneladende selv døde kort efter. Geoffrey havde fortalt ham, at hun var blevet kvalt af noget slik under en yogatime, og Felix tænkte, at det var så bizart, at det måtte være sandt.

„Det finder jeg ud af," sagde Geoffrey, „Så giver jeg besked."

„Tak, Geoffrey."

„Godnat, John."

Felix lagde røret på og råbte ind i stuen: „Ud i haven, Mabel!"

Den kærlige hustru og moder

Felix tog altid sit pæneste tøj på, når han skulle besøge sin hustru og søn. Det nålestribede marineblå, med en hvid skjorte og det blå og grønne skotskternede slips, som Margaret havde købt til ham, den sidste gang hun kunne huske julen.

Pinsesnittet. Det havde hun kaldt det. Det udtryk hørte man ikke mere – eller nogen af de andre gamle talemåder. Og de nye begyndte alle sammen med F.

Det var en perfekt aprilmorgen. Solrig, men ikke for varm, og med en let brise. Felix havde købt blomster i butikken på hjørnet. Det var gule tulipaner, og ganske pæne, men de var pakket ind i lag af plastic og brunt papir, selvom det eneste, de behøvede, var et stykke god havesnor til at holde sammen på dem.

Han slog bagsmækken op, tog sin termoflaske frem og campingstolen og traskede op ad bakken.

Margaret og Jamie var blevet begravet side om side på bakken med udsigt over hele byen, og bag den flodmundingen. Det var et yndigt sted. Felix havde betalt for det oprindelige dobbelte gravsted tæt ved egetræet for mange år siden, men da Jamie døde, havde de begravet ham her, og Felix havde så forhandlet om et tredje sted ved siden af de to andre. Den vordende beboer af stedet havde gennemskuet, at der bag Felix' underlige ønske var en mand med et virkeligt behov, mens han selv bare gerne ville have det, så han havde i den grad scoret kassen ved handlen, men Felix var ligeglad. Han havde penge nok og ikke meget tilbage at bruge dem til.

Nu trøstede han sig ved at vide, at når han døde, skulle han igen ligge ved siden af sin hustru og søn.

Han stod for foden af graven, mens en solsort blærede sig i en hæk i nærheden.

„Hej, Margaret," mumlede han.

Solsorten svarede ham med en lang, lykkelig svada, men Margarets gravsten sagde bare:

KÆRLIG HUSTRU OG MODER

Felix ville ønske, han havde valgt en anden inskription. Den her havde han set i utallige nekrologer, så dengang – hvor det hele flød – havde det virket sikkert. Men nu syntes han mere og mere, at det lød, som om en hustru og moder var det *eneste*, Margaret havde været, og det var meget langt fra sandheden – skønt det først var efter hendes død, at Felix virkelig forstod, at hun havde været solen, og han og Jamie havde kun været to små planeter omkring hende, holdt på plads ved hendes tyngdekraft, oplyst af hendes lys og opvarmet af hende.

Alle havde elsket Margaret. De havde elsket hendes venlighed, og hendes klogskab og hendes humor, og de havde nedladt sig til også at kunne lide ham, bare fordi han var sammen med hende.

Men da hun begyndte at forlade ham, havde hendes venner også forladt dem, indtil Felix havde været totalt alene med Margaret. Og så totalt alene uden hende, og da hun så døde, havde han været så udmattet, at han dårligt kunne tænke. Hendes langsomme nedtur havde været som en vejtromle, der forsøgte at køre ham ned, mens han vaklede fra side til side og forsøgte at undslippe det uundgåelige. Det føltes ofte, som om *han* også var død, for nu var han kun en bleg skygge af sig selv, som hang som et slapt kniplingsgardin ved et lukket vindue.

Uden dig er jeg intet. Det var det, han skulle have skrevet på stenen.

I det mindste havde de skrevet det rigtige på Jamies.

TAGET FOR TIDLIGT FRA DEM, FOR HVEM HAN VAR DYREBAR

Det var Margaret, der ville have ordet *dyrebar*. Felix havde aldrig set ordet *dyrebar* på en gravsten før, og han syntes, det var lidt for blæret. Det havde de diskuteret. Faktisk skændtes om. Når han tænkte på det nu, så var det det eneste rigtige skænderi, han og Margaret nogen sinde havde haft. Den eneste gang, hun var blevet rigtigt vred over noget. Men nu, hver gang han så ned på de ord, så vidste han, at hun selvfølgelig havde haft ret, og at *dyrebar* ikke bare var vigtigt, men faktisk det vigtigste på den sten – og at han havde været ubærligt dum at tænke eller sige noget andet.

Margaret havde haft ret i alting. Det lærte han stadig hver dag. Hver gang han var gået i stå, eller forvirret, spurgte han sig selv: *Hvad ville Margaret gøre?* Og svaret kom til ham, som om hun var lige der og hviskede ham i øret. Den unge og fornuftige Margaret, selvfølgelig. Ikke den gamle triste Margaret, hvis fornuft havde forladt hende, og hvis hukommelse var væk, og som kunne gribe ham i armen og sige: *Lov mig! Lov mig, at du vil passe på Jamie!*

Og han kunne kun sige: *Det lover jeg,* for hun vidste ikke, at deres søn allerede var død.

Felix smed sidste uges nelliker ind i hækken, og så vaskede han plasticvasen og fyldte den med vand, han havde med i en flaske, og arrangerede de nye tulipaner. Han foldede papiret sammen og lagde det under en sten, så det ikke fløj væk. Han ville tage det med hjem. Smide det til genbrug. Selvfølgelig i to forskellige bøtter. De var begge to ubekvemt store og af plastic. Og så ville der

komme en lastbil forbi, og den ville ose af diesel og gøre sit til at redde planeten.

Han foldede stolen ud og satte sig ned.

Kirkegården var fuld af nyt liv. Træerne sang deres raslende sange, og smådyr og fugle smuttede omkring, mens alle spurve og musvitter så ud til at slæbe rundt på stumper af græs eller en dunet fjer. En humlebi knurrede forbi, som om den var i det forkerte gear, og solsorten hoppede igen ud af hækken for at vise Felix en tråd orange høstbindegarn.

Felix smilede og lukkede øjnene. Stedet her beroligede og rettede ham op. Gav ham styrke til at fortsætte. Han håbede, at det en dag ville give ham styrke til at give op.

Han hørte måger over sig. Han tænkte straks på fisketurene med Jamie. Så sin søn sætte et stykke makrel på en krog, så bange for, at han ville stikke de små fingre ... *Jeg kan GODT! Lad mig GØRE det!* Felix klukkede stille. De havde selvfølgelig ikke fanget noget. Hvordan skulle de kunne det? Jamie havde været så ophidset, at han havde hevet krogen op hvert tiende minut for at tjekke maddingen. Selv den mest selvmordslystne fisk ville have mistet modet.

Hans smil blegnede, det var svært ikke at glide fra de minder til de meget værre: fra drengen til den unge mand, hvis langsomme død havde sænket den skrøbelige flåde af håb, som de alle havde klynget sig til i to fortvivlede år, mens de drev på et hav af falske håb og banaliteter fra læger, hvis bedste aldrig var godt nok. De havde alle vidst det, men havde aldrig talt om det. I stedet havde de sludret og spillet canasta på Jamies hospitalsseng, eller siddet tavse, mens han sov og blev mindre for hvert åndedræt, indtil han dårligt kunne ses under tæppet.

På hans stue havde de altid været muntre og optimistiske.

De havde gemt sammenbruddene til parkeringspladsen.

Det var aldrig nogen, der talte om den nådesløse parkering, som et hospital forlangte af en pårørende til langvarig sygdom. To gange om dagen hver dag i den dystopiske mangeetagers betonbygning, der stank af urin og smog. Alle småpengene til billetautomaten. Den lange kø ved afspærringen. Når de glemte, hvor bilen stod. Var det den række? Den etage? Den her *parkeringsplads*? Den eneste gang, hvor Margaret var brudt sammen under hele det langvarige mareridt, var engang de ikke kunne finde deres bil. Hun var endelig knækket sammen over en andens køler, mens han stod ved siden af hende og nytteløst gnubbede hende på ryggen og knugede nøglerne til ingenting.

Ved begravelsen havde Felix i den grad lyst til at slå præsten.

Gud passede ikke på dem. Kun de passede på hinanden. Han og Margaret havde passet på Jamie, og så havde han passet på Margaret, da hun ikke længere kunne passe på sig selv, og nu havde han ikke nogen at passe på, undtagen Mabel.

Og der var ingen, der passede på ham.

Begynderen

Den nye Exiter kaldte sig Amanda.

Hun sad plantet uden for en lille café på pladsen i Bideford tæt på, hvor Felix stod af bussen. Der var lidt kulde i luften, men vejret var lyst og luftigt. Perfekt vejr til den beige vindjakke, faktisk. Felix præsenterede sig, og Amanda gav hånd. Hun var lige begyndt på et glas varm chokolade, så han bestilte en kande te.

Hun var forbløffende ung, og han spekulerede på, hvor de havde fundet hende. Han var selv blevet rekrutteret af en ældre dame, som arbejdede hos bedemanden, der havde taget sig af Margaret. Elspeth, havde der stået på hendes lille navneskilt. Hvidt hår. Blå øjne. Venlig mund.

Det gør mig ondt, at hun led så meget, havde hun sagt, og Felix havde nikket ned mod sin kones indskrumpne lig og sagt: *Døden var en lettelse for os begge to.*

Han kunne ikke rigtigt huske, hvordan samtalen var gået fra Margarets død og til Exiterne, kun at da den gjorde det, var han ikke veget tilbage. Elspeth havde hentydet til en gruppe, som støttede retten til at dø, og sagt, at hun ville „lade ham tænke over det", og havde givet ham sit kort.

Felix havde tænkt over det i hele seks måneder, for han var ikke den, der sprang lige ud i noget, og havde så tænkt igen – og havde så måske bestilt en rapport om eventuel risiko. Forsigtighed var lige så meget en del af ham som Margaret eller Jamie eller en syltetøjssandwich.

Men til slut havde han ringet til Elspeth. *Jeg vil gerne være Exiter,* havde han sagt, og havde følt det, som om han ansøgte om at blive Batman. Men Elspeth havde ikke leet. Hun havde sagt, hvor han kunne møde hende, og efter en civiliseret kop te hos Banbury's var han

blevet godkendt. Han havde aldrig forstået efter hvilken psykologisk standard. Han havde en mistanke om, at der ikke var nogen. Men Elspeth havde virket som en meget intelligent kvinde, og han havde tillid til hendes dømmekraft.

Felix håbede, at nogen som Elspeth havde tjekket Amanda grundigt ud, men helt ærligt, så burde nogen have advaret ham om, at hun var så ung.

„Har du gjort det her før?" sagde han, så snart servitricen var gået.

„Nej," sagde hun. „Har du?"

Han nikkede. „Mange gange."

„Hvor mange?" sagde hun. „Gange. Jeg mener, hvor mange gange?"

„Syvogtyve."

Hun fik store øjne. „Det er *mange*."

Hun fik det til at lyde, som om han var en slags seriemorder, og det måtte være gået op for hende, for hun rødmede, så hun så endnu yngre ud, end hun gjorde i forvejen. Han bedømte hende til 25, selv hvis han bedømte ungdommen overdrevet fra sit fjerne perspektiv som 75-årig.

„Det bliver lettere," sagde han. „Men ikke nødvendigvis mere behageligt."

Amanda nikkede mod sin varme chokolade, som blev kold i det høje glas. Det meste af flødeskummet var allerede sunket ned i den mudrede væske.

„Undskyld, jeg spørger," sagde han. „Hvor gammel er du?"

„23," sagde hun. Og så bekymret: „Er det o.k.?"

„Selvfølgelig," sagde han, selv om det var endnu værre, end han havde troet. „Det eneste, du skal huske, er, at vores rolle er passiv, ikke aktiv. Det vigtigste, vi kan tilbyde vores klienter, er venlighed og ro. Vi giver dem støtte til at forlade denne verden uden smerte eller frygt. Når vi gør det, har vi gjort, hvad vi kan."

Hun nikkede og rynkede så panden og sagde: „Hvad hvis jeg går i panik?"

Felix så vurderende på hende. Hun havde lige, mørke øjenbryn, som fik hende til at se fornuftig ud, så bare med dem som basis sagde han: „Det gør du ikke."

„Hvad hvis jeg bliver for ... følelsesfuld? Hvad hvis jeg græder?"

„Er det sandsynligt?"

Hun rynkede panden, men den var stadig så ny, at rynkerne på den var små og hurtigt væk. „Hvis jeg er ked af det, så måske."

„Jamen det er i orden at *være* ked af det," sagde Felix, „men jeg vil stærkt fraråde at komme med nogen tydelige tilkendegivelser af følelser, mens vi er til stede hos klienten."

„Som hvad?"

„Jamren," sagde han. „Sønderrivning af klæder."

Hun overraskede ham ved at forstå spøgen. Når hun lo, lyste hendes ansigt op, så hun ikke engang så ud til at være tyve.

Han håbede virkelig, at Geoffrey vidste, hvad han gjorde.

„Hvorfor ... gør du det her?" spurgte hun.

Felix tog låget af potten og så på sin te. Han rørte lidt rundt og satte låget på igen. „Jeg tror, alle har deres egne grunde."

„Min bedstemor døde af kræft," sagde hun, som om han havde spurgt. „Først én slags, så en anden, og så en til oveni. Det tog hende to år, og de sidste måneder var bare fuldstændig forfærdelige." Hun tav og så på de mennesker, der ilede forbi, købte ind, sludrede, luftede hunde. „Jeg ville ønske, jeg havde kendt til det her dengang."

Hun lod skeen falde ned i chokoladen med en sagte klirren, og han kunne se, at hun ikke ville drikke resten.

Felix nikkede. Han havde det bedre med hende nu.

„Skal vi gå?" sagde han.

Han insisterede på at betale og efterlod drikkepenge på sin underkop. Tyve procent. Margaret havde altid givet for meget, og han havde altid været irriteret over det, men nu gjorde han det også til minde om hende, og han nød sin minigenerøsitet.

„O.k.," sagde Amanda og så pludselig ældre ud igen. Da hun rakte ud efter sin taske, lagde han mærke til, at hendes hånd rystede.

„Du skal nok klare det," sagde han venligt.

Hun smilede, men det var lille og stramt, og det holdt ikke.

Nøglen lå under måtten.

Selvfølgelig gjorde den det.

Felix tænkte somme tider på, hvor godt han havde kunnet leve, hvis han havde været indbrudstyv i stedet for pensioneret revisor.

Indenfor stod der en lille sort og hvid hund og bjæffede ad dem, så stoppede den og snusede til Mabel på hans bukseben.

„God hund," sagde Felix, og hunden logrede og løb ind i stuen.

„Det her føles så forkert," sagde Amanda og så sig nervøst om.

Felix nikkede. Det gjorde det altid, når man lukkede sig ind hos fremmede. Selv om han ikke syntes, at gyset ved risikoen var helt ubehageligt.

Der var fotografier på væggen langs trappen. Gamle sort-hvide. Det gjorde altid Felix trist at se billeder af folk, han ikke kendte, og at tænke på, hvor billederne – og menneskene – kom hen, når de var glemt.

Huset lugtede ikke af pilleglas, men der var noget rodet. Ikke snavset, men rodet. Der lå en herrestrømpe på gulvet.

„Hallo?" Hunden bjæffede en enkelt gang, men ingen mennesker svarede.

De gik hen til trappen, og Felix kunne straks høre anstrengte åndedrag – som en maratonløber, der forsøgte at trække vejret gennem et sugerør.

Døende mennesker lavede alle slags lyde – grynten, prutten, stønnen – men kampen for luft var den, der forblev hos Felix. Den invaderede hans drømme og vækkede ham, svedende og gispende.

Det her var det værste, han havde hørt.

„Mr. Cann?"

Intet svar. Kun den frygtelige gispen.

Han så på Amanda. Hun var blevet bleg.

„Jeg ..." sagde hun. „Jeg tror ikke, jeg kan det her."

„Vel kan du så," sagde Felix. „Du klarer dig fint." Han smilede opmuntrende til hende, greb fat i gelænderet og gik op, før hun kunne argumentere. Han så sig ikke tilbage, men kunne mærke, hun fulgte efter ham.

Der blev mørkere, mens de gik op, og da Felix fik hovedet op på højde med afsatsen, så han hvorfor. Der var kun én dør, der stod åben ud til afsatsen – det bageste soveværelse oven for trappen – og selv i det rum var gardinerne trukket for.

Før Felix var nået til det sidste trin, kunne han se manden i sengen.

Han gik stille ind i værelset. „Mr. Cann?"

Den døende mand så dårlig ud. Han lå op ad puderne i ryggen, øjnene var lukket, panden var rynket, og hans tænder var sammenbidte i forsøget på at holde sig i live længe nok til at dø.

„Mr. Cann?"

Der kom intet svar. Felix bøjede sig ned, og han kunne se, at trods problemerne med at trække vejret, så sov Charles Cann. Sygdommen, hvad den nu var, skjulte hans alder: Han kunne være 50 eller 80. Hans ansigt var som krøllet papir, håret gråt og tjavset, kroppen uhyggeligt

tynd. Der var mørke rande under hans øjne, og selv i det sparsomme lys kunne Felix se, at hans hud og læber havde et blåt skær over sig, som antydede mangel på ilt. Han så ud, som om han langsomt blev kvalt i sin egen seng.

Felix kastede et blik over på den store, gammeldags kommode. Den var ikke fyldt med det sædvanlige rod af piller, servietter og bøger. I stedet lå der en cigaretpakke med et fotografi af tjæresorte lunger på. *Folk troede aldrig, at det kunne ske for dem.*

Den blanke cylinder med N2O stod midtpå.

Godt.

Og under et lille rejseur lå en formular. Den sædvanlige erklæring.

Jeg, Charles Cann ...

Felix kunne resten af den udenad.

... ved mine sansers fulde brug, men med en døende krop, erklærer herved, at jeg vil tage mit eget liv for at undgå en smertefuld og uværdig død, som det er min ret ifølge britisk lov. Jeg erklærer yderligere, at for at lette byrden for mine kære har jeg bestilt besøg fra Exiterne, som vil bevidne min død, men som har forpligtet sig til på ingen måde at opmuntre eller være behjælpelig i min bortgang – eller at forsyne mig med hjælpemidler dertil – da dette ville være ulovligt. Jeg har givet de tilstedeværende Exitere tilladelse til at fjerne alle spor af mit selvmord for at skåne min familie for smerten ved det valg, jeg har truffet ved at underskrive dette dokument. I tilfælde af en officiel undersøgelse af min død fraskriver jeg Exiterne enhver skyld.

Underskriften var spinkel. Svag.

„Charles," sagde Felix sagte. „Mr. Cann?"

Så sagde han det højere, og manden i sengen åbnede øjnene lidt og løftede en slap hånd.

„Mr. Cann, vi er Exiterne. Jeg er John, og det her er Amanda."

Amanda stod nu ved fodenden af sengen og løftede hånden som en lille hilsen til manden, som næsten

svarede på den. Han rynkede panden og åbnede munden og lukkede den så igen, åbenbart for udmattet af anstrengelsen.

„De skal ikke tale, hvis det er vanskeligt," sagde Felix. „Vi er bare kommet for at sidde hos Dem."

Der stod en lille lænestol ved siden af kommoden, og en umageligt udseende skammel holdt døren åben. Felix vinkede Amanda hen til stolen og tog beskeden op og lagde den i sin mappe. Der var også en konvolut med *TESTAMENTE* skrevet med den samme spinkle håndskrift. Han åbnede den ikke, men lagde den bare ned til beskeden i mappen og lukkede den.

„Nå," sagde han så. „Der er ikke noget, der haster, vel? Bare giv dig tid."

Han lagde mappen ned for enden af sengen og satte sig forsigtigt på skamlen. Den var lige så ubekvem, som den så ud til, men Felix havde på fornemmelsen, at det ikke ville tage lang tid. Charles Cann så ud, som om han snart ville være væk, med eller uden dem. Hans blålige øjenlåg faldt ned, så hostede han og åbnede øjnene og så sig om i værelset, som om han ledte efter noget vigtigt.

Han lagde hånden over sin næse og mund og hviskede, „Hjæ..."

Han ville have masken.

Felix så på kommoden og rynkede panden. Han kunne ikke se masken. Den skulle have været rundt om mandens hals eller i hans hånd, selv inden de kom herhen. Det forklarede Geoffrey altid meget omhyggeligt til klienterne, men Felix kunne slet ikke se masken.

Han så på cylinderen med N2O og fulgte den klare plasticslange fra ventilen og hen over valnøddekommoden ...

Så gav det et gys i hans mave.

Mr. Cann havde tabt masken.

Da Felix lænede sig ned, kunne han se den dingle mellem sengen og kommoden og svinge lidt lige over gulvtæppet.

Ude af rækkevidde.

„Hjæ..." gryntede mr. Cann. Og nu kom ordet højt og tyndt fra hans lufttomme strube. *„Hjæ...!"*

Amanda så på Felix, men han rystede på hovedet. Der var intet, de kunne gøre. Ikke noget lovligt, i hvert fald. Hun blev rød i hovedet og bed sig i læben. Felix knyttede hænderne i skødet. Til det gjorde ondt.

Mr. Canns blege, årede hånd slog på siden af sengetæppet og ledte efter den maske, der ikke var der. Nu lød hans åndedræt som skrig. Hans hoved vred sig, og hans bryst begyndte at pumpe op og ned uden at få nok luft i lungerne. Det var frygteligt at se på, og Felix ønskede af hele sit hjerte, at Amandas første job ikke skulle være så hårdt.

Hun kom måske ikke igen.

Det er ikke altid sådan her, ville han sige til hende. Men det måtte vente. Først måtte de igennem det her. Alle tre.

Mr. Cann så på Amanda og så på Felix, som om han undrede sig over, at de ikke hjalp ham. Felix bed tænderne sammen. Han var her for at hjælpe manden, manden behøvede hans hjælp, men han kunne ikke hjælpe ham. Ikke med *det her. Det her* måtte han selv gøre.

Og mr. Cann forsøgte. Voldsomt. Han gryntede. Han anstrengte sig. Han gispede. Han rakte ud og rakte ud og faldt tilbage på puden, udmattet. Så gjorde han en sidste anstrengelse, og hans desperate fingre nåede slangen ...

Den væltede gascylinderen ned på kommoden med et *klunk.* Så rullede den ned fra den glatte overflade.

Amanda greb den med sine unge reflekser, inden den ramte gulvet, og løftede den op med masken svingende nedenunder –

„Nej!" Felix kom vaklende op fra skamlen, og hun fór sammen.

„Hvad?" Men det var for sent, og Felix lukkede munden om sin advarsel. Mr. Cann havde grebet masken, da den dinglede over ham, og sat den fast ned mod sit ansigt.

Nu sugede han grådigt gassen i sig, som om den reddede hans liv i stedet for at ende det.

Det besværede åndedræt standsede næsten med det samme. Hans øjne lukkede sig.

„*Hvad?*" sagde Amanda igen i panik. Felix lagde fingeren mod læberne for at få hende til at tie. Hørelsen var den sidste sans, der forvandt, og han ønskede ikke, at Charles Cann skulle dø med lyden af et skænderi i ørerne.

„Der er intet galt," mumlede han roligt. „Alt er godt. Alt er vidunderligt."

Mr. Canns hånd spjættede et par gange på masken, så slap den lidt, og lidt efter faldt den ned på hans bryst, og fingrene lukkede sig som på et sovende spædbarn. Felix og Amanda stod på hver sin side af sengen og afventede tavst endnu et åndedræt.

Det kom ikke.

Pludselig var den højeste lyd i huset hunden, der kløede sig nedenunder.

Felix bøjede sig langsomt ned og rørte ved siden af Charles Canns hals. Huden var varm, men arterien var livløs under hans fingre.

„Er han død?" hviskede Amanda. Og da Felix nikkede, brast hun i gråd.

Felix var overrasket, men sagde ikke noget. Der var intet at sige. Hun ville græde, og så ville hun holde op. Og så ville de tage bussen ned ad bakken til Bideford og drikke noget mere te og varm chokolade og tale om, at livet går videre, og hun ville få det bedre, selv om det aldrig rigtigt virkede overbevisende på ham.

Han åbnede sin mappe og lagde cylinderen og masken ned til sin urørte sandwich og lukkede den så igen – lettet over, at det hele var gået så hurtigt, for mr. Canns skyld. Han rettede sig op og rømmede sig. *Vi må af sted.* Det betød hans rømmen. Men Amanda hørte ikke efter. Eller standsede. Hun *vrælede ordentligt*, som Margaret plejede

at sige, da Jamie var lille. Han rakte hende sit lommetørklæde.

„Var det forkert?" hulkede hun. „Jeg greb den bare, og så snuppede han den, og nu er han død, og jeg har det forfærdeligt."

„Vi er her ikke for på nogen måde at assistere," sagde Felix tålmodigt. „Vi er her kun for at give moralsk støtte."

„Jeg ved det! Men han kunne ikke *nå* den! Og han *ville* have den! For han kunne ikke trække *vejret*."

„Det er faktisk målet ikke at trække vejret," sagde han i et forsøg på at lette stemningen lidt, men det satte bare en ny gang hulken i gang.

Amanda rakte ud efter den døde mands hånd, men Felix standsede blidt hendes arm.

„Du må hellere lade være, nu han er væk," sagde han, og hun nikkede, og så vendte hun sig til hans overraskelse sig mod ham og knugede *ham* i stedet – hun begravede sit hoved ved hans bryst, og hendes omfavnelse pressede hans arme ind mod siden.

„Jeg er så ked af det," græd hun. „Det er bare ... jeg mener ... Jeg vidste ikke, det ville være så ... *sørgeligt*."

„Så, så," sagde han akavet og følte sig som en victoriansk far, der var fanget ind i en uønsket udstilling af kærlighed. Han kunne have klappet hende på ryggen, men hans arme sad fast.

Det var nok bedst sådan.

Det tog sin tid, inden Amanda fik grædt af, så pudsede hun næsen og sukkede og så op på ham. „Undskyld," sagde hun.

„Det er helt i orden," sagde Felix, selv om han faktisk ikke mente det, og han håbede, at hun aldrig ville gøre det mere. Han ville tale med Geoffrey. Måske kunne han arbejde sammen med en anden mand i fremtiden. Eller bare en, der var ældre. Han så på sit ur. De måtte se at komme af sted.

„Jeg har aldrig før set nogen, der virkelig døde. Ikke engang min bedstemor."

„Det er klart. Den første gang er altid svær."

Men det havde hans første gang ikke været. En gammel kvinde, der var så svag, at det havde været vanskeligt at skelne mellem liv og død. Da hans med-Exiter havde bekræftet, at hun var død, havde Felix følt sig lidt opmuntret af oplevelsen. Det havde været så meget *anderledes* end at se hans kone og Jamie dø, og hans første tanke havde været, at han ville se det igen – bare for at vide, hvor venlig døden kunne være. Som om han kunne forvanske de gamle minder med de nye.

Amanda tørrede øjnene og pudsede næsen igen. Felix lagde mærke til, at hendes mascara var løbet ud, og så ned på sit bryst. Det var en mørk plet på hans beige vindjakke.

„Hvad sker der så nu?" sagde hun.

„Nu går vi," sagde han.

„Vi går bare?"

„Ja. Vi tager hen og får os en god kop te og en sludder."

„Men hvad med hans ... hans familie?"

"Når familien kommer hjem, ser de, at mr. Cann er sovet ind, og de ringer til lægen. Kvælstofdioxiden kan ikke ses ved obduktionen, så obducenten vil føre det ind som død af naturlige årsager. Hans familie får ikke ubehageligheder. Forsikringen betaler, som den også bør. Og det er, som om vi aldrig havde været her."

Amanda nikkede og så ned på manden. „Han ser faktisk bedre ud," snøftede hun.

Det var sandt. Hans hud var ikke længere plettet, og de desperate rynker på hans ansigt var glattet ud og fik ham til at se ud til at være nærmere 50 end 80.

„Skal vi bare ... *forlade* ham?"

Felix nikkede. Han forstod den overvældende trang til at *arrangere* tingene – at lukke øjnene, tørre savl af, at dække hænder og fødder til – at få det til at se *pænt* ud.

„Vi rydder ikke op," forklarede han. „Vi har gjort vores del. Nu kommer der nogle andre og gør deres."

Amanda nikkede igen.

„Du klarede dig godt," sagde Felix venligt, men det gjorde hun faktisk ikke. Men det kunne de snakke om ved debriefingen.

„Tak, „ sagde hun. Og tilføjede: „Det gjorde du også."

Hun var sød. Men hun måtte forstå, at bare det at berøre cylinderen kunne have kompromitteret dem – at det så gik fra at bevidne og støtte i døden til at assistere, og det var absolut ulovligt. Det var selvfølgelig en teknikalitet, men det var vigtigt, at sådan en fejl ikke måtte gentages.

Nedenunder bjæffede hunden og brød en dyster stilhed.

„Jamen så," sagde Felix i en tone, som enhver brite ville forstå betød *Lad os gå* – og Amanda var brite, så hun gik ud af soveværelset, og han slog ud med sin højre arm for at lade hende gå foran, da de begyndte at gå ned ad trappen.

Der kom en lyd.

De standsede begge to, og Amanda så op på ham. „Hvad var det?"

Felix' hoved var stadig oppe over afsatsen. Han så hen mod den åbne dør bag dem. Mr. Cann lå, som de havde forladt ham.

Ubevægelig.

„Jeg ved det ikke," sagde han. „Jeg tjekker det."

Felix havde bevidnet 27 dødsfald, og det var aldrig sket, at gassen ikke havde virket. Den var ufravigeligt dødelig i den koncentration, de brugte, så længe der kun var minimale lækager – og Charles Cann havde presset masken hårdt ind mod sit ansigt og havde taget mindst to dybe gispende åndedrag af den.

Alligevel gik han ind i rummet og ledte igen efter en puls ved mandens strube.

Han var stadig død.

BANG!

Det gav et sæt i både Amanda og Felix, og de vendte sig om og så på døren på den anden side af afsatsen.

„Der er nogen derinde," hviskede Amanda.

Felix satte mappen ned og gik over afsatsen, tre skridt. Han stod et langt øjeblik, og så trak han vejret dybt og skubbede døren op. I det forreste soveværelse var der en gammel mand, der lænede sig ud af sengen og forsøgte at nå en spadserestok, som tilsyneladende var faldet ned på trægulvet. Han støttede sig på en albue og gloede på Felix og knurrede:

„Det var på tide!"

Felix frøs til is.

Så på det magre, grå ansigt, den magre krop, sengebordet fyldt med piller ...

Så gik han baglæns ud af rummet og smækkede døren rask i efter sig.

Nu stod Amanda ved hans skulder. „Hvad er der?" sagde hun, men Felix kunne ikke tale, for alle de ord, han nogen sinde havde kendt, hvirvlede rundt i hans hoved som bingobolde.

Til sidst faldt de ord, han skulle bruge, langsomt fra hans følelsesløse læber.

„Vi har slået den forkerte mand ihjel."

Den forkerte mand

„*Hvad?*"

Felix rømmede sig. „Vi har slået den forkerte mand ihjel."

„*Hvad?*" sagde hun igen, og Felix skulle til at gentage sig selv, men så indså han, at de kunne stå der resten af dagen og sige de samme to ting til hinanden og alligevel ikke rigtigt fatte, hvad der var sket, eller hvordan. Kun en ting stod klart: At komme til at hjælpe en mand, der havde planlagt at dø, med at få fat i midlerne til det, var en teknikalitet.

Men at gøre det samme for en mand, der ikke havde planlagt at dø, var noget helt andet.

„Den *forkerte mand*," sagde Amanda uden at røre sig. „Hvad mener –?"

„Ssh!" Han kastede et blik på døren til soveværelset.

„Men hvordan kan du *vide* det?" hviskede hun.

Og han hviskede tilbage: „Fordi manden i *det* værelse venter os."

Amanda gispede og så på den lukkede dør og vendte sig så for at stirre på den ubevægelige skikkelse, der for bare et par minutter siden havde været et levende menneske.

„Men hvordan –?"

„Jeg ved det ikke."

Amanda stirrede igen på den lukkede dør, som om hun kunne se igennem den og gennem væggen bag ved og ud på vejen udenfor.

„*Shit!*" sagde hun, og rædslen bredte sig langsomt over hendes ansigt.

Og så hørte han det også.

Sirener.

Der var et langt, dirrende øjeblik, hvor Felix kunne være gået i panik.

Så sagde han: „Du må væk."

„Væk?"

„Ja. Du må *væk*," sagde han, denne gang mere indtrængende. „Du skal bare gå hjem og glemme, at det her nogen sinde er sket."

„Hvad?" stammede hun. „Men hvad med *dig?*"

„Tænk ikke på mig," sagde han. „Jeg tager mig af det hele."

Felix anede ikke, hvad *det hele* rummede. Det eneste, han vidste med sikkerhed, var, at Amanda var 23 år med hele livet foran sig, mens han var 75 med det meste af sit bag sig. Rent matematisk var der ingen idé i at blande hende ind i det.

„Skynd dig nu," sagde han, men hun stirrede på ham med åben mund og store øjne. Omtåget. Felix lagde hånden på hendes ryg og førte hende bestemt hen ad afsatsen og ned ad trappens første trin.

Hun greb gelænderet og vendte sig og så op på ham. „Men hvad med dig?"

„Jeg klarer mig. Du skal bare gå."

„O.k." Hendes øjne var fyldt med tårer. „Tak," sagde hun, og så skyndte hun sig ned ad trappen og ud ad hoveddøren.

Hunden var kommet ud i gangen og så hende gå – og nu kiggede den op på Felix og ventede på, hvad han nu ville gøre.

Men Felix vidste ikke, hvad han nu ville gøre.

Han så igen på liget af den mand, han havde troet var Charles Cann. Så gik han langsomt nedenunder og satte sig på sofaen.

Det her var det værste, der nogen sinde var sket for ham.

Straks han havde tænkt tanken, ville han afvise den, men øjeblikket efter vidste han, at det var sandt.

Jamies død havde været tragisk. Havde knust hans hjerte. *Uudholdeligt.*

Men det havde ikke været hans fejl.

Det var *det her.*

Amanda havde rakt manden masken, men det var *hans* fejl. Han havde regnet med, at hun ville handle, ligesom Chris ville have gjort. Men det her var hendes første gang, og manden havde det slemt, og hun var gået i panik. Set i bakspejlet var det meget tydeligt, at noget måtte gå galt. Han skulle have forberedt sig på katastrofer, været beslutsom, have sat sig på den samme side af sengen, advaret hende mere kraftigt – gjort *noget* – før det var for sent.

Felix Pink blev langsomt følelsesløs. En nådig fjernhed. Hans gamle liv var forbi, og nu skulle han bare sidde her og vente på, at der skulle komme nogen og vise ham, hvordan hans nye liv ville være.

Han tog sit ur af. Det var ikke noget særligt – bare et kvarts-Sekunda, han havde fået, da han gik på pension, og det havde nok kostet et pund for hvert år, han havde været ansat i selskabet – men der var ingen grund til at få det ridset af håndjern. Han lynede det ind i en af de indvendige brystlommer på sin beige vindjakke. Den havde to – én på hver side – og de var meget nyttige. Han havde sine læsebriller i den anden.

Sirenerne var nærmere nu. De ville snart være her. Felix tænkte på, hvordan det ville være at blive arresteret. Hvad de ville sige. Hvad han ville sige. Om de havde pistoler. Skulle han række hænderne op? Som en cowboy? Han håbede, de ikke ville have, han skulle ligge på gulvet for at få håndjern på. Han var ikke sikker på, at han kunne komme op igen med den hofte. Han havde stået på listen for at få en ny i over et år, og det gik ikke bedre ... men han regnede med, at politifolkene bare ville hjælpe ham op, hvis han fik problemer, så det var måske ikke det, han skulle bekymre sig om ved sin snarlige arrestation.

Sirenerne hylede.

Felix rettede på sit slips med rystende hænder og rømmede sig på forhånd. Han børstede på mascarapletten foran på sin beige jakke, men den gik ikke af. Han spekulerede på, om den nogen sinde ville. Det ville være ironisk, hvis han ville være nødt til at smide jakken væk nu, lige pludselig, og før han havde fundet en værdig afløser. Men der hvor han nu skulle hen, ville han nok ikke få brug for den beige jakke i et godt stykke tid. Eller *nogen* jakke.

Den lille sorte og brune hund sprang op ved siden af ham i sofaen, og sad så og kløede sit øre med en lyd som et flag i blæsevejr. Felix tænkte på, om den havde lopper. Han rejste sig hurtigt op og ømmede sig og børstede sine bukser af. Han ville ikke have lopper med hjem til Mabel ...

Så stivnede han.

Mabel!

Hvem skulle lukke Mabel ud, hvis han ikke kom hjem? Og endnu værre, hvem skulle fodre hende? Der var ingen, der vidste, at han *ikke* var der. Der var ingen, der vidste, at han ikke kom hjem. Og selv om de vidste det, var der ingen, der havde en nøgle. Når rygtet, om at han var arresteret, endelig nåede hjem til naboerne, kunne Mabel være død!

Sirenerne døde hen. Gennem vinduet kunne han se de blå lys svinge ind på vejen.

Efter *ham*.

Men han kunne ikke blive arresteret. Ikke endnu. Ikke før han havde sikret sig, at Mabel havde det godt.

Med et stik i hoften, der fik ham til at skære ansigt, skyndte han sig gennem huset og ud ad bagdøren. Den lille hund løb ud med ham og gøede begejstret over at være ude.

„Nej!" sagde Felix. „Ind med dig!"

Han haltede tilbage til døren og vinkede ad hunden, der snusede til nogle rustne malerdåser.

„Her, kom så!"

Hunden lettede ben op ad en gammel træstige.

Felix hørte bildøre smække. Han tog hunden op og smed den uden videre ind i huset og lukkede så bagdøren og haltede ned i haven, så hurtigt han kunne.

Haven var så fyldt med brombærbuske, at først da han var kommet rundt om et gammelt blommetræ, gik det op for ham, at haven var totalt lukket af et solidt raftehegn, der var gråt af ælde og lige så højt som ham selv – og uden en låge.

Felix lagde hænderne op på toppen af plankeværket, klatrede besværligt op på en gammel havestol af plastic og kiggede ud over hegnet til sikkerheden på markerne derude. Selv på stolen gik hegnet ham til armhulerne. Han ville aldrig kunne klatre over det. Ikke engang for Mabels skyld.

Hans chance for at slippe ud var forpasset.

Felix så tilbage gennem haven. Huset var næsten skjult af brombær og træet, der stod og hældede fordrukkent mellem ham og bagdøren. Men mellem grenene kunne han se refleksjakken på en politimand, der tjekkede bagsiden af huset. Han havde ikke set ham. Endnu. Felix så op mod himlen og takkede Margaret for at have givet ham den beige jakke. Men det ville kun give ham nogle sekunder. Når først politimanden vendte om og kom ned igennem haven, var der ikke meget, en beige jakke kunne gøre for at skjule en voksen mand ved et havehegn, og så ville han blive fanget.

Felix vendte sig om og rystede det øverste af hegnet, som om han kunne skubbe det hele ned.

Og det var lige, hvad han gjorde.

Et helt stykke af hegnet væltede ned over ham med et råddent knæk som et stort tæppe af træ.

I et forbløffet øjeblik var Felix det eneste, der holdt det oppe. Så lagde han det stille ned på jorden og krøb over det til friheden.

Det var først, da Felix Pink stod af bussen i Barnstaple, at det gik op for ham, at han i al forvirringen havde glemt sin mappe på afsatsen.

Verdens værste job

Calvin Bridge stirrede på liget i sengen og spekulerede for tusinde gang på, hvorfor han var gået ind i politiet.

Han havde altid holdt af *tanken* om at være politibetjent. Det var noget med at være den gode, mens alle omkring ham var onde. Men det at være strisser havde vist sig at handle om mere end bare at være god. Der var også en masse papirarbejde. Og en masse med at stå tidligt op og komme sent i seng. Og *tænke*! Man skulle tænke rigtigt meget. Calvin var ikke dum, men altid at skulle tænke på ting – som for eksempel forbrydelser – var meget sværere, end han havde forestillet sig. Det var ikke, fordi han var doven. Slet ikke! Han joggede syv-otte kilometer tre gange om ugen, og var endda engang blevet overtalt af sin kæreste, Shirley, til at blive kriminalbetjent i civile klæder. Det var Calvin gået med til, fordi det var en del af hans natur at gå med til ting, og fordi hans uniform krævede en masse pernitten strygning. Men efter én eneste forfærdelig mordsag havde han været lettet over at opgive detektivarbejdet.

Og Shirley.

Han fortrød ingen af delene. Han kunne gøre, hvad der passede ham, derhjemme, og på arbejdet var han tilfreds med at hænge på i bunden af indbrud og offentlig uorden og butikstyveri – det meste blev begået af ti-tolv narkomaner og alkoholikere eller af Tovey Chanter, som ikke var nogen af delene, men som overgik alle i sin begejstring for at lave ulykker. Men fidusen var i hvert fald, at der sjældent blev begået en forbrydelse i Bideford, hvor Calvin ikke havde en god idé om, hvor han skulle begynde.

Og nu ... *det her*.

De var blevet kaldt ud til et muligt indbrud – det var hans yndlingssager, for det skete kun nu og da, at et muligt indbrud blev til et virkeligt indbrud, men det gav ham chancen for at tænde for de gode gamle blå lys og sirenerne og stå på sømmet. Og selv når det viste sig at være et ægte indbrud, så var der sjældent nogen tilbage i huset, de skulle tage sig af, når de ankom. Ikke medmindre gerningsmændene var høje på narko og for langt ude til at stikke af.

Nå, men det her *var* et ægte indbrud. Og så var det hurtigt blevet til noget meget mere uhyggeligt.

Hans kollega, Jackie Braddick, havde hamret på hoveddøren, mens han var smuttet om til bagdøren, og den var gået op, og en lille sort og brun hund havde mast sig ud mellem hans ben og var travet ned i den tilgroede have.

Calvin havde råbt *Hallo?* Men der var ingen, der havde svaret. Men det havde været mistænkeligt, at bagdøren havde været ulåst, så han havde trukket staven og var gået stille gennem huset. Først nedenunder – køkkenet med snavsede tallerkener i vasken, og så spisestuen, hvor et hul i vinduet havde pustet til gardinerne.

Calvin havde lagt mærke til, at der ikke var nogen glasskår på gulvet, hvilket betød, at det var et gammelt hul, så han var gået videre. Han havde kigget ind i dagligstuen, hvor tebordet var fyldt med ragelse, der ikke hørte til der, og så havde han lukket hoveddøren op for Jackie og var gået efter hende op ad trappen ...

Og nu stod han her og holdt vagt over et lig, mens Jackie stod i det store soveværelse og trøstede en konfus gammel mand, som blev ved med at sige, at det var ham, der skulle være død. Han sagde, at han var vågnet op og havde set en høj, hvidhåret skikkelse ved sin dør, som en dødsengel, som var forsvundet uden en lyd – og havde taget den forkerte sjæl med sig.

Det hele er min fejl, sagde han hele tiden. *Det hele er min fejl.*

Calvin sukkede. *Verdens værste job.*

Det var en privat leg, han og Jackie havde for at lette på de daglige angreb på deres personer og sanser. Et stoisk forsøg på at vende en håbløs situation om til en slags tvivlsom sejr, i hvert fald for den ene af dem. Som dengang Jackie fik slået en tand igennem sin læbe af et vildfarent æsel. Og en fulderik i miniskørt havde spyttet på Calvins sko. Det var tidligere vindere. Taberen skulle betale for den første drink, næste gang de gik på pub. Men i dag spillede de begge to det samme spil. Så medmindre én af dem skulle tage sig af legemsvæsker eller vold fra nu af, og til deres vagt sluttede, så ville de stå lige.

Nå, men nu var kriminalerne på vej, og når de var kommet, behøvede Calvin ikke mere at tænke på den døde mand i sengen. Han brød sig ikke om lig, så han glædede sig til at komme tilbage i bilen og køre til politistationen i Bideford og få sig en kop te sammen med drengene og måske en bid af overbetjent Corals kones forfærdelige frugtkage. Men indtil da måtte han tænke over tingene her. Tippet og den ulåste bagdør og den bjæffende lille hund og mappen på afsatsen og den stakkels gamle fyr i soveværelset og kadaveret i det her værelse, ved siden af en stor, sort iltflaske, der stod højtideligt vagt ved siden af sengen. Det var svært at se, hvordan det hele passede sammen, men selv hans begrænsede erfaring sagde ham, at det ville de uundgåeligt. At på et eller andet tidspunkt ville alle prikkerne hænge sammen og danne et genkendeligt billede af, hvad der var sket, og hvorfor.

Han hørte hoveddøren gå op og kiggede over gelænderet og råbte: „Heroppe!"

Calvin håbede, at det ikke ville være kriminalkommissær Kirsty King. De havde arbejdet sammen under hans korte stræk i civil, men én gang havde været nok for Calvin – sagen havde bragt hende anerkendelse og

ham et nervøst tic. Calvin havde sat pris på hendes jordbundne tænkning og inkluderende tilgang. Trods det, at han havde været ung og uerfaren, havde hun behandlet ham som en mand, der kunne bidrage med noget. Og til sin forbavselse *havde* han bidraget! Han havde overgået deres begges forventninger, og hun havde sagt til ham, at hun følte, at han virkelig havde en fremtid som efterforsker. Og da det hele så var slut, havde han demonstreret, at hun havde taget fejl, ved straks at anmode om at komme tilbage i uniform. Hun havde aldrig sagt noget, men Calvin vidste, at han havde skuffet hende.

Men detektiven var heldigvis ikke King. Det var en politimand, han ikke kendte – en ung fyr med smart hår og en fløjlsjakke med læderlapper på albuerne. Han så ud som en videnskabsmand.

„Hallo," sagde han. „Hvad foregår der?"

Calvin informerede ham om sagen, mens han gik op ad trappen. „Betjent Bridge, sir. Reagerede på et opkald om to mulige indtrængere. En mand og en kvinde. Ingen tegn på indbrud. Tippet gik på, at de to mistænkte gik ind ad fordøren. Bagdøren var ikke låst. Og vi har et lig i det ene rum og en mandlig beboer i det store soveværelse."

„Hvad?" sagde detektiven og så over skulderen hen mod soveværelset.

„En gammel mand, sir. Meget forvirret. Siger, at han skulle være død. Jeg tror, han er en smule ... De ved ..." Calvins ene finger drejede rundt ved hans tinding for officielt at diagnosticere den gamle mand som tosset.

Detektiven stirrede stadig tomt på ham.

„Et lig?" sagde han. „*Hvis* lig?" Den unge mands øjne smuttede forbi Calvin hen til sengen, og han sagde: „Far?"

Årh, pis.

Calvin indså sin fejltagelse med en blanding af rædsel og defensiv irritation. Hvorfor var kriminalerne ikke kommet noget før? Hvorfor var de så længe om det? Nu

havde han virkelig, virkelig kvajet sig, og det var deres fejl!

Som på et stikord hørte han hoveddøren gå op, og kriminalkommissær Kirsty King råbe *Hallo.*

„Undskyld, sir," sagde Calvin til den panikslagne videnskabsmand. „Er De venlig at komme nedenunder med mig?"

„Men jeg skal ... Må jeg ikke lige ...?"

Han forsøgte at se rundt om Calvin, som havde strakt armene ud. „Bare et øjeblik, sir."

Manden tøvede og vendte sig så, og Calvin gik med ham.

Ikke en forbrydelse

Reggie Cann var hverken detektiv eller videnskabsmand. Det viste sig, at han havde noget med computere at gøre. Calvin gættede på, at så måtte læderlapperne være ironisk ment. Nu sad han i sofaen med en kop te, som Calvin havde lavet, og rystede lidt. „Jeg fatter det ikke," sagde han flere gange. „Jeg skulle bare hjem til frokost."

Kirsty King nikkede, hun sad med albuerne på knæene og lænede sig medfølende frem i lænestolen. Kriminalassistent Pete Shapland sad lidt mere akavet i en ikke så god stol og tog noter. Calvin så til fra entreen, mens han ovenfra kunne høre gulvet knage og sin partner Jackie Braddicks dæmpede stemme, som beroligede den gamle mand. Han ville hele tiden ud af sengen, men selv om hun var ung, så ejede Jackie en sygeplejerskes muntre smil *og* jernvilje, og foreløbig havde den gamle fyr rettet sig efter hende og kun hende.

„Hvor arbejder du, Reggie?"

„CompuWiz. I Bideford."

„Det kender jeg," sagde King. „Oppe i den gamle by, ikke?"

Han nikkede.

„Hvad tid tog du af sted i morges?"

Reggie trak på skuldrene. „Cirka kvart over otte. Der er ikke så langt."

Kriminalkommissær King gik i gang. „Godt, vi fik et opkald her midt på formiddagen, om at der var nogen, der brød ind i jeres hus."

„Brød ind?"

„En mand og en kvinde."

Han rynkede panden. „Jeg ved ikke, hvem det skulle være."

„Ikke? Er der andre, der har nøgle til huset?"

„Nej. Bare mig og Albert."

„Din far?"

„Ja," Reggie nikkede. „Men han går ikke så meget ud. Og Skipper har ikke været udendørs i månedsvis."

„Det er din bedstefar? Charles?"

„Ja. Charles. Vi kalder ham Skipper."

„Han siger, han har kræft?"

„Ja. I lungerne. Sidste stadium, siger lægen."

„Det gør mig ondt," sagde Kirsty King.

„Ja," Reggie nikkede, men Calvin kunne se, at det ikke var det, han tænkte på. „Hvem ringede til jer?"

„En kvinde. Hun ville ikke give sit navn."

King tog mobilen op af lommen og rodede med den et øjeblik og holdt den så op, så Reggie kunne høre opkaldet.

Det lød uklart, men det var tydeligvis en kvinde med en stærk lokal accent.

„Der er nogen i huset overfor. Den røde, der bor der, gik på arbejde, og de folk dér er gået ind og -"

„Kender De de mennesker, frue?"

„Næ, det er fremmede. En gammel mand og en pige. Og de ser lidt skumle ud."

„Hvordan kom de ind?"

„Ad hoveddøren, men de ringede eller bankede ikke på, og jeg kender dem ikke –"

„Hvad er Deres navn, frue?"

„Det siger jeg ikke. Jeg skal ikke have en galning efter mig, at I ved det. Men jeg synes, I skal sende nogen herhen, for jeg har aldrig set dem heromkring før, og jeg tror ikke, de burde være i det hus."

Hun slukkede for optagelsen.

„Kan du genkende den, der ringede?"

Reggie Cann rystede på hovedet. „Nej, men det knitrer meget."

„Det gør det," sagde King. „Men ud fra informationen tænker jeg, det er en af jeres naboer ...?"

„Det kunne måske være Jean overfor. Hun er vildt nysgerrig."

„Hvilket nummer er det?"

Reggie så tom ud et øjeblik, og rystede så på hovedet. „Jeg ved det ikke. Huset med nisserne."

Han lænede sig tilbage i stolen og gnubbede sig i ansigtet.

„Jeg er ked af, at du skal igennem alt det her nu, Reggie," sagde King venligt, „men vi er jo nødt til at samle så meget information så hurtigt som muligt i den her situation."

Han nikkede. „Selvfølgelig. Det forstår jeg."

„Tak," sagde King og fortsatte. „Ud fra opkaldet så det ud til, at de, der kom ind, havde en nøgle, ikke?"

„Der er et knust vindue, ma'am," sagde Pete Shapland hjælpsomt, og Calvin ynkede ham.

„Det er ikke fra i dag," sagde King uden at se efter. „Der er ikke glas på gulvet."

Pete rødmede.

„Hvem har ellers nøgle til huset, Reggie?"

„Ikke nogen."

„Ikke en nabo? En slægtning?"

Han rystede på hovedet.

King fortsatte. „Hvem tager sig af din bedstefar, mens du er på arbejde?"

„Det er mest far. Han arbejder ikke, fordi han har lungeemfysem." Han stoppede og skar en grimasse. „*Havde* lungeemfysem. Men de fleste dage står han op og kommer ned og ser TV eller noget ... laver suppe og sådan."

„Så han er almindeligvis ude af sengen?"

„Ja. De fleste dage står han op."

„Men ikke i dag?"

„Det ser det ikke ud til."

„Og du gør, hvad du kan, før og efter arbejde?"

„Jeg laver ikke *andet*," sagde Reggie. „Jeg arbejder på arbejdet, og så arbejder jeg hjemme. Jo, der kommer en sygeplejerske et par gange om måneden, men jeg laver praktisk talt alting! Far siger, at han hjælper, men det er ingen hjælp. Jo, han laver noget mad, men han gider ikke rydde op. Lader det hele flyde på bordet eller i vasken, og så tror han, han har gjort mig en tjeneste. Eller Skip prøver at stå op og komme nedenunder, og jeg er lissom, *Bliv for helvede i sengen – du er ved at dø af kræft!*"

Han standsede, og der var en pinlig stilhed. Han sukkede dybt. „Undskyld, det er bare, jeg kommer hjem til frokost, og mit hus et fyldt med politi, og min far er død ..."

„Selvfølgelig," sagde King. Og så efter et øjeblik: „Så der kommer ikke andre og hjælper til? Hjemmehjælpere?"

„Nej, „sagde Reggie. „Rengøringshjælpen laver dem en sandwich eller noget."

„Rengøringshjælpen?" Det lykkedes Kirsty King at undlade at se rundt i det kaotiske rum. „Har hun en nøgle?"

„Jeg lægger en til hende."

„Hvor?"

„Under måtten."

King himlede ikke med øjnene, men selv helt ovre fra sin plads i døren kunne Calvin Bridge se, at hun var lige ved. Men hun kunne himle, så meget hun ville. Det forandrede ikke det faktum, at det her var Devon, og folk gik ud og lod deres døre og biler være ulåste, og nøglerne lå under måtten.

„Hvad hedder hun?"

„Hayley."

King kastede et blik på Shapland, der skrev det ned. „Har du hendes efternavn?"

Reggie rynkede panden. „Næ. Jeg har hende bare fra et kort i Co-op."

„Det er i orden."

Men Reggie fortsatte. „Jeg har ikke engang spurgt ..." mumlede han. Calvin vidste, at det var chokket, der dukkede op på upassende tidspunkter.

„Det gør ikke noget," sagde King. „Hvornår kommer hun?"

Reggie stirrede lidt tomt ud i luften, mens han forsøgte at huske. „Mandag og fredag."

„Altså i går?" Det var tirsdag i dag. Han nikkede.

„Har du hendes nummer?"

„Ja da." sagde han og tog sin mobil frem og scrollede på den, mens de alle ventede. Endelig viste han den til King, som skrev det ned, og så bankede hun på den mappe, der lå på tebordet.

„Er det din?"

„Næ, hvorfor?"

„Den stod på afsatsen," sagde King og lukkede den op. Hun havde blanke latexhandsker på og tog nu tingene ud en efter en. „Så ... vi har en termoflaske, og en ... sandwich, og vi har *den her* ..."

Hun tog en slank cylinder af stål med en gummimaske sat til. „Ved du, hvad det er som er i den her?"

„Øh ... ilt?"

„Det er ikke en gætteleg."

„Undskyld," sagde han. „Men så nej."

„Det er næsten helt sikkert kvælstofdioxid," sagde hun.

„Hvad er det?"

„N2O. Lattergas."

„Nå, javel. Er det ikke noget, tandlæger bruger?"

„Jo. I lave koncentrationer bliver det brugt som bedø-

velsesmiddel. Men der er unge mennesker, der fylder balloner og suger det ind, og i høje koncentrationer er det dødbringende. Hurtigt, smertefrit og umuligt at spore. Medmindre man efterlader det på stedet, selvfølgelig."

„Jeg forstår det ikke."

„Din bedstefar – Skipper – sagde til os, at det var *ham*, der skulle dø i dag."

„Det forstår jeg ikke," sagde Reggie.

„Det ser ud til, at han havde planlagt at begå selvmord."

„*Selvmord!*" Reggie så vildt rundt på Shapland og derefter på Calvin, som om King måtte have lavet sjov, og en af dem ville blinke. Det var der ingen, der gjorde.

„Det ser ud til, at han har været i forbindelse med en gruppe, der støtter retten til at dø. Han siger, at de kalder sig for Exiterne." Hun holdt nøje øje med Reggies ansigt.

„Aldrig hørt om dem," sagde han. „Jeg mener ... han har været syg så længe, og jeg ved godt, at det er ved at blive for meget. Man kan ikke bebrejde ham det, vel? Men altså ... for fanden da!"

„Så du kender ikke noget til det?"

„Nej! Han har ikke sagt et ord!"

„Hvad med dem her?" Hun foldede to dokumenter ud på bordet foran ham.

„Hvad er det?"

„Hans testamente, og hvad der ser ud som en fraskrivelse af ansvar."

„Skippers testamente?"

„Ja."

„Hvor var det?"

„Også i mappen."

Hun bankede på dokumentet. „Er det din bedstefars underskrift?"

„Ja, det ligner det. Men jeg har aldrig set Skippers testamente. Jeg vidste ikke, han havde lavet et."

„Nå ja, han er meget gammel," sagde King, „og han har terminal cancer."

„Jeg har vel aldrig tænkt over det."

King flyttede fingeren over til det andet dokument. „Har du set det her før?"

„Nej."

„Det ser ud til at fraskrive Exiterne al skyld for hans død."

Reggie læste det og nikkede så.

„Og det er også Skippers underskrift?"

„Det ligner det. Så vidt jeg kan se."

„Men som du kan se, så siger Exiterne, at de ikke tilvejebringer midlet til død. I dette tilfælde kvælstofdioxid. Ved du, hvor Skipper fik det henne?"

„Nej. Har I spurgt ham?"

„Vi taler med ham om et øjeblik," nikkede hun. „Var der noget usædvanligt her til morgen, Reggie? Noget, der var anderledes?"

„Ikke så vidt jeg husker. Jeg spiste morgenmad og fodrede hunden og sagde farvel til Skip og gik på arbejde."

„Du sagde ikke farvel til din far?"

„Han sov stadig."

„Er du sikker?"

Reggie nikkede. „Han trækker vejret højt."

„Jeg har set, at der står en iltflaske i hans værelse. Hvor længe har han brugt den?"

„Cirka et år," sagde Reggie. „Han har én oppe og én nede." Han pegede gennem rummet hen mod en vogn ved siden af sofaen, hvor der stod en stor sort tank.

„Reggie, kan du tænke dig nogen grund til, at nogen ville skade Albert?"

„Nej." For første gang så Reggie virkelig ked ud af det. Han holdt op med at tale, og King rakte ham en serviet, så han kunne tørre øjnene og pudse næsen støjende.

„Undskyld," sagde hun. „Vi er nødt til at spørge." Hun ventede, til han havde samlet sig, og så fortsatte hun. „Men hvis du ikke mener, at der er nogen, der ville skade

din far, kan det så tænkes, at de der Exitere simpelthen lavede en fejl? Af en eller anden grund gav gassen til den forkerte og så gik i panik og efterlod mappen her. Hvad tror du? Er det muligt?"

„Måske," han trak på skuldrene. „Men jeg fatter ikke *hvordan*. Jeg mener, det er en skidestor fejl at lave!"

„Ja, det er det." King nikkede og lukkede sin notesbog. „Tak, Reggie. Jeg går op og taler med din bedstefar om lidt."

Hun kom på benene, og Reggie så ængsteligt op på hende. „Er Skipper i vanskeligheder? Jeg mener, det er ikke ulovligt at slå sig selv ihjel, vel?

„Nej, det er det ikke," sagde Kirsty King. Hun tøvede og sagde så: „Men så døde *han* jo heller ikke."

Calvin og Pete fulgte kriminalkommissær King udenfor.

„Hvad tænker I?" sagde King stille.

„Jeg tænker, at hans rengøringshjælp tager røven på ham," snøftede Pete. „Der ser ud, som om der har været indbrud."

King hævede øjenbrynene og vendte sig mod Calvin, der tøvede. Han havde det dårligt med at have givet sønnen nyheden om Albert Canns død på den måde, så han ville hjælpe ham lidt. „Jeg tror, han er meget rystet."

„Det er forståeligt." King nikkede, „men vi tjekker alligevel hans historie. Jeg tror ikke, at den gamle mand selv arrangerede det her."

Hun så på sit ur. „Én ting ad gangen – lad os først finde den, der ringede op. Teknikerne skulle være i stand til at triangulere opkaldet, men det ville være rart, hvis vi kunne få et forspring med et øjenvidne. Du og Pete banker på hos naboerne. Der er ikke så mange huse, så det burde ikke være vanskeligt at finde ud af. Begynd med Jean overfor."

Der var kun seks huse i Black Lane – tre på hver side. Huset lige overfor fremviste en lang række havenisser, der stod skulder ved skulder på græsset langs fortovet. Der var ingen forsøg på at arrangere dem i passende grupper. De, der fiskede, fiskede efter myrer, de, der gravede, gravede i fortovet. Der var én, der sigtede med en kikkert lige ind i naboens spidse øre.

„Jeg tager nisserne," sagde Pete, som Calvin havde vidst, at han ville, så han gik hen til den næste nabo. Den kraftige kvinde, der åbnede døren, så vagt bekendt ud.

„Åh," sagde hun. „Halløj, Calvin!"

Det varede et øjeblik, før tiøren faldt. „Goddag, mrs. Moon!"

Bare nogle få hundrede meter fra dette sted var mrs. Moons mand, Donald, klatret over en låge ved en rasteplads og havde trådt på ansigtet af en myrdet kvinde.

„Hvordan har De og mr. Moon det?"

„Klager ikke, Calvin, og du?"

„Klager ikke."

„Vi hørte, at du slog op med Shirley."

Calvin blinkede forbavset. Det var det, han hadede ved at være strisser i en lille by. Folk, han dårligt nok kendte, vidste ting om ham, som han ville foretrække, de ikke gjorde.

„Jeg har et par hurtige spørgsmål, hvis De ikke har noget imod det, mrs. Moon."

Hendes ansigt blev mørkt, og hun lænede sig frem og hviskede: „Politisager?"

Han nikkede.

„For Donald kan ikke klare det," fortsatte hun. „At stå på den stakkels kvinde, ikke? Det slog ham helt ud. Og da han så var ved at komme sig, så var der et af fårene, der brækkede benet, og det slog ham *igen* ud, og han måtte gå på pension og sælge det lille stykke land, vi havde, for det hele blev for meget, og så flytte hertil, og Donald kan ikke lide at bo i byen, vel, og hans nerver

har det frygteligt, og han er lige ved at komme sig over en infektion i lungerne, så jeg tror ikke, han kan klare ret meget."

„Det er klart," sagde Calvin, der var ved at gå omkuld over alle de ulykker, der havde ramt Donald Moon, siden han havde stået på stakkels Frannie Hattons ansigt. Det var ikke til at få hoved og hale i, så han gik bare videre, mens han sænkede stemmen af hensyn til Donald Moons nerver. „Vi fik et opkald fra en dame tidligere i dag om to mennesker, som blev set på vej ind i Canns hus. Var det Dem, der ringede?"

„Ikke mig," sagde mrs. Moon. „Jeg har ikke set nogen."

Calvin tænkte et øjeblik og spurgte så: „Må jeg spørge mr. Moon, om han så nogen?"

Marion pressede læberne sammen.

„Det er virkelig meget vigtigt. Ellers ville jeg ikke spørge."

Hun sukkede, og Calvin fulgte hende gennem en mørk entré og ind i et rum bagved, hvor Donald Moon sad i en stol med en kikkert i skødet. Han havde tabt sig og så ti år ældre ud, end han havde gjort for tre år siden.

„Kan du huske Calvin, Donald?"

„Calvin?" Donald så vagt op. „Nej."

„Fra politiet, ikke?"

„Åh, politiet," sagde han. Han smilede ikke.

Calvin brugte sin mest muntre stemme. „Goddag, mr. Moon, rart at se Dem igen."

„M-hm," sagde Donald.

„Det lyder til, at De har haft det hårdt, siden vi sidst mødtes."

„Det kan man sige."

„Det gør mig ondt, sir. Men jeg tænkte på, om De måske kunne hjælpe mig. Der var et par fremmede her i

nærheden her til morgen," sagde Calvin forsigtigt. „Har De set eller hørt noget mærkeligt?"

„Nej."

„Heller ikke i den der?" Calvin pegede på kikkerten.

„Den er til fuglene," sagde han, og hans kone smilede ængsteligt til Calvin.

„Vi kan ikke have får nu, forstår du. Så Donald kigger på fuglene."

„Noget skal man vel kigge på," sagde den gamle mand gnavent og vendte sig om. Han tog kikkerten op til øjnene og så ned gennem den lange have.

„Nå, jamen tak alligevel, mr. og mrs. Moon. Det var hyggeligt at se Dem igen."

Marion fulgte Calvin ud. „Du må bære over med ham," sagde hun ude på trappen. „Han har ikke været sig selv, siden alt det skete."

„Det overrasker mig ikke," sagde Calvin. Donald Moon havde været en simpel bonde, som pligtskyldigt havde meldt et frygteligt fund – hvorefter han og hans kone var kommet i klemme i jagten på en seriemorder. Han var blevet forhørt om Frannie Hatton, indtil han var brudt sammen, og så havde han og mrs. Moon grædt igen, da politiet havde splittet deres gamle gård på klipperne ad. Det skulle de jo, men der var ikke kommet noget som helst ud af det. Donald Moon havde ikke haft noget at gøre med forbrydelsen. Det var intet under, at han var på vagt nu. Han ville sandsynligvis aldrig mere stole på politiet, og det forstod Calvin udmærket.

„Er der noget galt derinde?"

Calvin vidste, at han skulle give mrs. Moon en gang politisludder, men han syntes, han skyldte hende at være ærlig, så han fortalte hende, at Albert var død.

„Åh nej!" gispede hun. „Den stakkels mand. Var det hans lunger?"

„Vi er ikke sikre på, hvad der er sket," sagde Calvin undvigende. „Hvor godt kender De familien, mrs. Moon?"

„Ikke særlig godt," sagde hun. „Vi er først flyttet ind for halvandet år siden. Vi vidste selvfølgelig, at de var syge. Albert og Skipper. Det fortalte Reggie os. Men han er en dejlig dreng. Han passer dem så godt *og* går på arbejde fuldtids. Og Albert var ikke nem, at du ved det."

„Hvad mener De?"

„Bare at han ikke var nem. Han og Donald skændtes, kort efter at vi flyttede ind. Om hvem der skulle reparere hegnet imellem os. Det er deres hegn, forstår du? Men det var råddent, og deres lille hund kom hele tiden ind og lavede i vores have. Til sidst reparerede Donald det. Ham med hans dårlige ben. Men så blev Albert syg, og vi så ikke meget til ham mere."

Calvin nikkede. „Bad I Reggie om at lave hegnet?"

„Nej, nej. Vi kunne se, at han havde rigeligt. Jeg ved ikke, hvad de ville gøre uden ham. Og da vi flyttede ind, hjalp han mig med at flytte møblerne, da Donald havde gipsen på. Jeg gav ham nogle scones med hjem, og han kom tilbage med tallerkenen vasket op og tørret og alting. Åh nej, stakkels Reggie. Og nu tror I, at de to mennesker havde noget at gøre med det?"

„Ja," sagde Calvin. „Men De skal ikke være bekymret, mrs. Moon. Vi ved endnu ikke, hvad der er sket, men det ser ud til at være enkeltstående og med meget specielle omstændigheder."

Hun nikkede og genvandt sin fornuftige optræden. „Jeg tror ikke, jeg siger det til Donald," hviskede hun. „Han kommer næsten aldrig ud mere. Ned i haven og fodre fuglene, det er alt, og det har han ikke engang gjort i en hel uge, så det varer længe, før han lægger mærke til, at der er noget galt inde ved siden af."

„Det er nok bedst," Calvin nikkede. „Har De nogen anelse om, hvem der kan have ringet til politiet? Det var en kvinde."

„Der er Jean overfor ved havenisserne. Hun er meget nysgerrig."

„Ja. Tak. Min kollega taler med Jean."

„Ellers er de eneste kvinder her mig og mrs. Digby ved siden af."

Calvin takkede hende og sagde farvel og gik videre til det næste hus, hvor mrs. Digby – en meget gammel kvinde med rollator – var en evighed om at komme hen til hoveddøren med glasrude. Og så, da hun kom, kunne hun ikke høre Calvin, selv når han råbte.

„JEG HENTER MINE HØREAPPARATER!" råbte hun til sidst, som om det var noget, der blev slæbt rundt af sherpaer i stedet for i hendes ører. Calvin var lige ved at sige, at hun ikke behøvede det, og så – efter yderligere fem minutters ufrugtbar konversation på dørtrinet – ville han ønske, at han havde.

Calvin så Pete banke på døren i det midterste hus og råbte: „Fik du noget?"

Pete rystede på hovedet.

Calvin gik over vejen. Det sidste hus i rækken havde et *Parkering Forbudt*–skilt på muren, et *Græsset må ikke Betrædes* på græsset og *Intet Betleri* på døren. Da han bankede på, lød der voldsom, vred gøen, som forskrækkede ham, og han tog et lille, forsigtigt skridt bagud. Calvin var ikke bange for hunde, men den her lød stor, og han var engang blevet bidt af en dalmatiner. Ejeren sagde, at den bare ville lege, men Calvin havde set dens hensigt i det hvide i øjnene.

Døren gik op med en kæde på, og hunden holdt op med at gø.

„Ja?"

Manden var midaldrende og havde sammenvoksede øjenbryn. Calvin kastede et blik ned, men kunne ikke se hunden.

„Goddag, sir. Jeg er betjent Bridge fra Bideford. Jeg forhører mig blot hos naboerne om en begivenhed, der

er sket her på vejen. Jeg vil høre, om De har set eller hørt noget usædvanligt."

„Hvad slags begivenhed?"

Calvin gik udenom. „Der var nogen, der ringede angående to mistænkelige besøgende hos Canns tidligere i dag. Blev den opringning foretaget herfra, sir?"

„Næ," sagde manden, „ikke mig."

„Det var en kvinde, der ringede. Kan det være Deres kone?"

„Jeg har ikke en kone mere, heldigvis."

„O.k." Calvin nikkede, lettet på kvindernes vegne. „Må jeg bede om Deres navn og telefonnummer, sir? Hvis vi skulle have yderligere spørgsmål."

„Bob Wilson."

Calvin noterede det.

„Ligesom målmanden."

„Ja? Hvem spiller han for?" Calvin var ikke så interesseret i fodbold.

„Bob Wilson!" sagde mr. Wilson irriteret. „Arsenal, 1963 til 1974!"

„Jeg er bange for, at det er før min tid, mr. Wilson," sagde Calvin med et smil, men mr. Wilson var ikke i humør til at tilgive Calvins alder. Han slog foragteligt med tungen og sagde hurtigt sit telefonnummer, som om han også ville gribe Calvin i ikke at kende tallene fra et til ti.

„Nå, men tak, mr. Wilson. De ringer bare, hvis De kommer i tanke om noget."

„Jeg har ikke *glemt* noget!" sagde han vredt og smækkede døren i lige i ansigtet på Calvin.

Han blinkede et par gange foran døren og bankede så på igen.

Hunden gøede lige så vredt som første gang – den lød, som om den ville rive struben ud på ham. Men da mr. Wilson lukkede op, tav den igen.

„Hvad?" sagde Wilson vredt.

Calvin så ned på mandens ben. Der var ingen hund. I hvert fald ikke en rigtig en.

„Ikke noget," sagde Calvin.

Han vendte sig om og tog genvejen tværs over Bob Wilsons græs.

Venten

Det var to timer efter Mabels frokost, og Felix var stadig ikke blevet arresteret, så til sidst raslede han med snoren, satte den på hendes halsbånd og tog ekstranøglen fra krogen. Så lukkede han døren bag sig og satte en post-it fast i øjenhøjde.

Kære hr. betjent. Jeg lufter hunden. Er ikke bevæbnet. Er snart tilbage.
F. Pink.

Miss Knott gik og lugede inde ved siden af.

„God*dag*, Mabel!" sagde hun altid. „Hvordan har min yndingspige det i dag?"

Felix havde en mistanke om, at miss Knott ville have ham til at svare med Mabels stemme – *Frrremrrrragende, miss Knott, og VUF!* – men han nægtede at være så fjollet.

„Goddag, miss Knott."

„Og hvordan har *De* det, mr. Mabel?" Miss Knott smilede.

Jeg har dræbt en mand i dag.

„Udmærket, tak, miss Knott."

„Skal I et spændende sted hen?"

Sandsynligvis i fængsel.

„Bare rundt om blokken."

„Dejligt," sagde hun. „Det er en rar blok, ikke sandt?"

Felix vidste ikke, hvad han skulle sige til det. Blokken var ikke pænere end så mange andre, og heller ikke

værre. Det var mest rækkehuse, der lå lige ud til fortovet, og så halve dobbelthuse, som havde indkørsler og små forhaver. Der var en lille butik på hjørnet, med en spand af dyre blomster ude på fortovet og et stativ med postkort, som viste billeder af smukke steder, som lå ret tæt på, men ikke lige her.

„Jeg kan godt lide at se på andre folks haver," fortsatte miss Knott. „Kan De ikke?"

Felix lagde aldrig mærke til andre folks haver, men han sagde: „M-hmm," for at være høflig, og hun sludrede muntert videre: „Jeg giver dem karakterer fra et til ti."

„Åh," han nikkede. Og så sagde han: „Faktisk, miss Knott, så har jeg tænkt på at give Dem min ekstranøgle." – som om han var flyttet ind for en måned siden og ikke for 40 år siden.

Miss Knott så forbavset ud. „Skal De væk?"

Felix skar ansigt over hendes uforvarende ord. „Det er bare til nødsituationer," sagde han. „Jeg tænker på, at Mabel vil være lukket inde, ikke, hvis der skulle ske mig noget."

„Åh, det er jeg da sikker på, der ikke gør," sagde miss. Knott sødt og tilføjede så: „Men det er en rigtigt god idé, ikke sandt, Mabel?"

Det er katten knurrrre mig fint!

Det sagde Felix ikke. Han rakte bare miss Knott nøglen. Han sagde ikke, at han regnede med, at hun snart ville få brug for den, fordi han var eftersøgt af politiet. Og snart ville blive slæbt væk i håndjern. Det ville bare komplicere tingene.

„Tak, miss Knott," sagde han og var lettet over, at det var overstået. Han brød sig ikke om at bede folk om tjenester. Folk kunne tro, at de var venner.

„Ingen årsag," sagde miss Knott. „Og kald mig bare Winnie."

Der kan I se, tænkte Felix, men han sagde bare: „Selvfølgelig."

„Måske jeg også skulle give dig min nøgle."

Det her var virkelig ved at komme ud af kontrol. Felix ønskede i den grad, at han havde givet nøglen til en anden, men som sagerne stod, så *var* der ikke nogen anden. Ikke siden deres venner – eller de venner, som Margaret så venligt havde delt med ham – var gledet ud af hans liv. Men miss Knott var aldrig holdt op med at kigge ind og havde grædt voldsomt ved begge begravelserne, og havde fortsat med at aflevere et julekort til ham hvert år, så Felix rømmede sig utålmodigt og sagde: „Hvis du synes. Til nødstilfælde."

„Det er klart," sagde hun. „Jeg smutter ind med den."

„Bare smid den ind ad brevsprækken, „ sagde han. „Nå, vi må videre."

„Farvel, Mabel," sagde miss Knott og fnisede – det var en sært sød lyd, der kom ud af en så gammel kones mund – og vinkede lidt til dem med sin planteske, da de gik videre.

Felix ventede, til de var ude af hørevidde med at kigge ned på Mabel og mumle: „Skrupskør." Men Mabel tilkastede ham et skævt fordømmende blik, og han fortsatte turen med lidt mere ydmyghed.

Han håbede, Amanda var o.k. Han håbede ikke, hun var ødelagt af skyldfølelse. Han havde fejlfortolket situationen, så det var bare rigtigst, at han skulle tage skylden.

Bortset fra, at han *ikke* havde taget skylden. I stedet var han flygtet fra åstedet for at fodre sin hund.

Felix rødmede, da han tænkte på det. I øjeblikkets forvirring havde det virket helt fornuftigt. Nu virkede det som et kujonagtigt fald fra den moralsk høje hest, han så storslået havde besteget, da han havde sagt til Amanda, at *hun* skulle gå, og han ville klare det hele.

Så nu var han ... *eftersøgt*.

Felix Pink havde ikke forventet at blive en eftersøgt forbryder, da han gik hjemmefra i morges. Han havde

forventet at tage til Abbotsham, bevidne, at en mand forlod dette liv med stille værdighed, og være hjemme igen til tetid. I stedet var Amanda gået i panik, og den forkerte mand var død, og han havde måttet stikke af fra politiet ved at vælte et havehegn. Efter 75 års lovlydighed hadede Felix at tænke på alle de love, han havde brudt, og alle sammen siden morgenmaden. Hvad ville Margaret dog have sagt!

Felix håbede, at den mand, de havde slået ihjel ved en fejltagelse, havde været en skiderik, hvis familie ikke var ked af, at han var død. Og selv om han indså egoismen ved den idé, så følte han sig så fjollet opmuntret af den, at han lod den køre frit rundt i sit hoved og more sig. Det lyse syn smittede. Måske ville det hele ikke blive til noget. Politiet måtte vide, hvor de skulle finde ham, men alligevel var han her, fri som fuglen, mens han gik tur med Mabel og sludrede med naboerne, som om han slet ikke havde slået en mand ihjel.

Mabel standsede pludselig for at tisse på noget ukrudt, der voksede op ad familien Martins havemur, og Felix sukkede, mens hans fjollede fantasi gik itu og flagrede væk. Han havde skabt en ny virkelighed, og det måtte han acceptere. Nu havde han givet sin nøgle til miss Knott, så Mabel ville klare sig. Og hvis han ikke kunne få fat i Geoffrey i aften ... nå, så måtte han gå til politiet i morgen alligevel og forklare sin fejltagelse.

Selv om han ikke vidste hvordan.

„Kom så, Mabel," sagde han og trak til, men den lille hund var ikke færdig med at snuse, så den satte hælene i. Felix insisterede ikke. Han vidste af erfaring, at Mabel blev eksponentielt tungere, jo mere han forsøgte at slæbe hende væk fra noget interessant.

Mens han stod der og ventede på, at hun ville gå videre, kiggede han på familien Martins blomsterbede. Det var først i maj, men tulipanerne var stadig flotte. Et levende fyrværkeri af orange, pink og rødt, og en duft

af peberbuske, og de fløjlsagtige kamilleblade lå ud over den lille græsplæne.

Felix gav familien Martins have et ottetal.

Han ringede til Geoffrey for tredje gang, siden han var kommet hjem.

Intet svar.

Felix rynkede panden ad telefonen. Han ville være helt sikker på, at de var enige angående Amandas indblanding. Han var sikker på, at Geoffrey ville være enig i det løfte, han havde givet Amanda om, at han ville tage sig af det hele, for selv om han stadig ikke helt var klar over, hvad *det hele* indebar, så var han ret sikker på, at det ikke betød, at han skulle sladre til politiet om hende.

Felix gøs. *Sladre om hende.* Han havde været kriminel i mindre end en dag, og han talte allerede som én.

Han ringede igen. Der var stadig intet svar, så han gjorde sig klar til at melde sig selv.

Han gik rundt i huset og slukkede for alle elektriske apparater bortset fra fryseren, så vandede han stueplanterne og gav dobbelt portion til gerberaen øverst ved trappen, som altid hang ynkeligt med hovedet ved det mindste tegn på tørke. Hvis han ikke kom tilbage snart, ville den være den første til at dø. Han foldede en post-it-seddel ned i en mælkeflaske – *ingen mælk indtil videre, tak. F. Pink* – og satte flasken på dørtrinet.

Han forsøgte Geoffrey igen, men telefonen bare ringede og ringede.

Han var ved at blive bekymret. Geoffrey havde engang fortalt ham, at han sjældent kom ud af huset, men det var han åbenbart nu. Eller han var faldet om og ude af stand til at nå telefonen. Det håbede Felix ikke var tilfældet.

Han kastede et blik på uret. Lidt over tre. Der var stadig tid, inden han skulle af sted til Bideford, så han satte

sig ned ved bordet i køkkenet og lænede sig ind over puslespillet og tog den dumme brik op.

Men så holdt han den bare mellem fingrene og så tomt på rensdyrene.

Der var en ting mere, der havde generet ham hele dagen. Den havde virket ligegyldig i forhold til alt det, der ellers var sket, så han havde forsøgt at skubbe den ud af hovedet. Men nu var det, som om jo mere han ville ignorere den, des sværere var det.

Der havde været et øjeblik – en brøkdel af et sekund – da rædslen over hans fejl havde ramt ham. Og i det stivnede øjeblik ved soveværelsesdøren havde Felix Pinks liv passeret revy for hans øjne.

Det var en kliché, og han følte sig lidt fjollet over, at det overhovedet var sket for ham, men nu han havde haft tid til at tænke over det, var det mest bekymrende ved det, at det havde været så ...

Så ...

Felix skar en grimasse.

Det havde været så ...

Kedeligt.

Ja. Kedeligt. Nu havde han tænkt tanken, og han kunne ikke trække den tilbage.

Felix *var* kedelig. Det havde han altid haft mistanke om helt inderst inde. Havde frygtet det. Han havde bare aldrig indrømmet det – ikke engang for sig selv – ikke før nu. Men han havde *altid* været kedelig. Han havde været et kedeligt barn og en kedelig teenager. Den midterste af tre, med en atletisk bror og et geni af en søster.

Han havde været middelmådig i skolen og på arbejdet. Han blev ikke mobbet eller mobbede selv. Hverken klog eller dum. Hverken ensom eller populær. I udkanten af alting – ikke en leder og langsom til at gå med. Altid et sted i midten og heller ikke særlig god til det. Felix havde aldrig været få centimeter fra at blive dræbt eller oplevet en religiøs åbenbaring eller haft et heureka-øjeblik. Der

havde ikke været nogen vilde hallucinogene trip, ingen solopgange på en bjergtop, ingen stjålne kys eller dumme fejlskud. Han havde gået tre år på universitetet uden at fuske med sex, drugs eller rock'n'roll, inden han fandt sit åndelige hjem i bogholderiet. Kedelig og ude af stand til at løbe en risiko, det passede til hans natur. Selvstændige tanker var ikke velkomne, og flair var uønsket – og Felix havde absolut været god til ikke at bidrage med dem.

Selv Jamie havde engang kaldt ham kedelig. Han var bare en teenager, og han havde straks grinet og fået det til at lyde som en spøg, men Felix havde vidst ...

Og Margaret?

Nå ja, han havde den beige vindjakke til at minde sig om, hvad Margaret havde tænkt om ham.

Han huskede pletten med mascara og håbede, den ville gå væk. Han havde noget pletfjerner i bryggerset. Det skulle nok kunne klare det. Det havde virket på tæppet i stuen, hvor Mabel havde haft et lille uheld. Men så var tæppet selvfølgelig rødt med en slags orientalsk-agtigt mønster, og hans jakke var lys og ensfarvet, så der skulle nok lidt held til –

Felix blinkede forbavset. *Hvad?* Hvad var der *galt* med ham? Han bekymrede sig om mascara på et tidspunkt som dette? Han havde *dræbt* en mand, for Guds skyld!

Og han var helt klar over, at det straks var blevet det mest interessante ved ham.

Telefonen ringede, og det gav et sæt i ham.

„John?"

„Geoffrey!" sagde Felix. „Er du o.k.?"

„Tak, jeg har det meget godt," sagde Geoffrey. „Der er bare det, at jeg er blevet anholdt for mord."

Geoffreys dag i byen

Calvin tænkte, at selv om Geoffrey var blevet anholdt for mord, så havde han nydt sin dag i byen.

Han og Jackie havde været forsigtige med kørestolen og hensynsfulde, da de hjalp Geoffrey op af den og ind i politibilen. Calvin tænkte, at han havde kunnet bære ham fra huset og hen til bilen, så tynd var manden.

Og fordi Geoffrey tydeligvis ikke kom så meget ud, så havde Jackie kørt ad den smukke vej fra Exeter til Bideford, ad kønne småveje, gennem tunneler af træer og så over det, som folk stadig kaldte den nye bro over Torridge, selv om den havde ligget der i 30 år. Den havde en strålende udsigt op og ned ad floden – med sejlbåde og kønne små kuttere, der lå på siden i mudderbankerne, og flotte huse med haver, der skrånede helt ned til vandet og over til Old Bridge længere oppe ad floden, som trippede over floden med 24 uens buer.

Geoffrey havde nydt sceneriet og fremskridtet og havde sludret om fortiden – hans og deres – og var begejstret over at opdage, at han engang havde undervist Jackie Braddicks far i europæisk historie, ham, der nu ejede det halve af Appledore, men han havde nu ikke været interesseret i habsburgerne. Så var Calvin kommet ud med, at han var vokset op i Tiverton, hvor Geoffrey også havde været en del i sin ungdom, og han havde forsøgt at komme med navne på nogen, de begge to kendte – dog uden noget held.

„Det er vel forskellige generationer," havde han sagt mere end én gang, mens Calvin havde nikket i bakspejlet.

Og da de var ankommet til politistationen, havde han lagt mærke til, at Tony Coral gik med en nål fra South West Steam Society, og de begyndte at snakke

om lokomotiver og ventiler og signaler, og den tragiske omdannelse af småbanespor til hæslige asfaltspor fyldt med hunde og cykler i stedet for rullende materiel, og hvordan eBay var blevet et fandens minefelt for ærlige samlere, der forsøgte at bevare et emaljeret stykke jernbanehistorie.

Calvin og Jackie gik ind for at aflægge rapport til kriminalkommissær King og lod Tony om at spørge, om Geoffrey ville have noget te eller kaffe eller endnu et stykke af hans kones blytunge frugtkage.

King tog Cann-rapporten op og gik hen imod forhørslokalet. „Virker han bekymret?"

Jackie trak på skuldrene. „Som et børnehjemsbarn i cirkus."

De var fire inde i det overfyldte victorianske celle- og afhøringslokale, hvor plasticstolene blev skubbet til side for at give plads til kørestolen, og med et gammelt skrivebord af træ, hvorpå der stod en båndoptager. I et hjørne af rummet var der et TV-apparat; i et andet et kamera, der pegede lige på Geoffrey.

Kriminalkommissær King kastede et blik på Calvin og Pete, så rømmede hun sig og begyndte. „Geoffrey Skeet, vi har fået Deres telefonnummer af en mr. Charles Cann, også kendt som Skipper, fra Black Lane, Abbotsham."

Geoffrey sagde ikke noget.

„Mr. Cann siger, at han har talt med Dem adskillige gange i Deres egenskab af organisator af Exiterne angående arrangementer for hans kommende selvmord."

Stilhed.

„Er det sandt, mr. Skeet?"

Geoffrey så på hende og sukkede beklagende. „Jeg vil ikke være uforskammet," sagde han, „men jeg har ingen kommentarer."

„Nå, men vi har ingen grund til at betvivle mr. Canns version af begivenhederne."

Stilhed.

„Han siger, at De sagde til ham, at der ville komme to mennesker i dag for at bevidne hans selvmord."

Stilhed.

„Når det er sagt, virker det så ikke logisk, at når der kommer to mennesker til hans hjem her til morgen, så er de sendt af Dem?"

Geoffrey sukkede. „Ingen kommentarer."

Kriminalkommissær King tog et stykke papir fra en sagsmappe og lagde den på bordet imellem dem. „Vi fandt det her på åstedet."

Geoffrey klappede sig på lommerne, indtil han fandt sine læsebriller, så pudsede han dem omhyggeligt med enden af sit slips og tog dem så på, så han kunne se, hvad hun viste ham.

„Genkender De det?"

Geoffrey tog læsebrillerne af og lagde dem på bordet. „Jeg har altså ingen kommentarer."

„Det er en ansvarsfraskrivelse," sagde King. „Som frikender Exiterne for al skyld i klientens død – i dette tilfælde mr. Charles Cann."

Geoffrey sagde ikke noget.

„Der er også testamentet her," sagde hun og lagde dokumentet fladt ud på bordet. „Har De noget kendskab til det?"

„Ingen kommentarer."

Kirsty King trak på skuldrene. „Mr. Cann siger, at De rådede ham til at købe kvælstofdioxid hos en tandlæge ved navn mr. ..." Hun kastede et blik på notaterne. „Williams. Og at De gav ham nøjagtige instruktioner i at bruge det."

„Ingen kommentarer."

„Hvor praktiserer mr. Williams?"

„Jeg kan virkelig ikke kommentere."

King så længe på ham og løftede så en gammel lædermappe op på bordet. „Den her blev også efterladt," sagde hun og lukkede den op. „Og de her ..."

Hun fjernede termoflaskerne, N2O-cylinderen og den indpakkede sandwich og lagde dem frem i en lige, men tilfældig række.

„Genkender De noget af det her?"

Geoffrey tog igen brillerne på. „Er det der en sandwich?"

„Ja," kriminalkommissær King pakkede den op.

„Jordbærsyltetøj?"

„Ja."

„I så fald," sagde Geoffrey, „ingen kommentarer."

King strammede læberne. „Det her er ikke for sjov, mr. Skeet. Det er Deres ret ikke at besvare mine spørgsmål, men jeg ville sætte pris på, at De indser, at en mand er død."

„De har ret," sagde Geoffrey. „Jeg beder om forladelse. Jeg er bare lidt nervøs. Alt det her er meget nyt for mig."

„Det forstår jeg." King nikkede.

„Mon jeg kunne bede om et glas vand?"

„Selvfølgelig."

Calvin hentede det. Geoffrey takkede ham og drak forsigtigt en slurk. Hans hånd rystede lidt imens, og han smilede let til dem. „Parkinsons," sagde han. „Jeg bruger det meste af mit liv på at spilde ting ned ad skjorten."

King havde stenansigt. Hun bankede på mappen. „Disse ting blev efterladt i Canns hus. Den ældre mr. Cann – Deres klient –"

„Angivelige klient."

„Angivelige klient ... siger, at han i morges satte cylinderen ved siden af sin seng med den tilhørende maske inden for nem rækkevidde sammen med sit testamente og denne underskrevne ansvarsfraskrivelse, som han siger, at De skaffede ham. Han siger, at han

ventede nogen fra Deres organisation som vidner til sit selvmord."

Geoffrey sagde ikke noget.

„Men mr. Cann vågnede senere og opdagede, at cylinderen, testamentet og fraskrivelsen ikke mere var ved hans seng, og at der var en fremmed i rummet. Da han spurgte, hvad der foregik, forsvandt manden uden et ord. Der var allerede nogen, der havde ringet til politiet, men da vi kom derhen, var indtrængerne undsluppet. Men desværre var en mand allerede død. Den forkerte mand."

Hun lod ordene hænge et øjeblik.

„Ikke mr. Charles Cann ..." Hun bankede på testamentet med en kort, professionel fingernegl, „... men hans søn, Albert."

Geoffreys øjenbryn røg op, og King nikkede, som om hun var totalt enig i hans overraskelse.

„Så," sagde King, „hvad gik der galt?"

Geoffrey rynkede panden, som om han forsøgte at regne det ud. „Ingen kommentarer," sagde han meget langsomt.

„Har De talt med de involverede personer?"

„Ingen. Kommentarer."

„Er der nogen i Deres organisation, der har lavet den slags fejltagelser før?"

„Ingen kommentarer."

„Denne ansvarsfraskrivelse viser, at De fuldt ud forstår, hvor forsigtigt Deres folk må udføre deres pligter for at forblive på den rigtige side af loven."

Geoffrey så ikke på den.

„Men naturligvis," sagde King, „så er ansvarsfraskrivelsen meningsløs, medmindre den person, der underskrev den faktisk er den person, der ... *dør*, ikke?"

Stilhed.

„Og hvor står De så?"

Han svarede ikke.

„Det skal jeg sige Dem," sagde hun. „De hænger på den."

Han svarede ikke.

Kriminalkommissær King lænede sig tilbage i stolen og så køligt på ham. „De hjælper ikke Dem selv, at De ved det, Geoffrey. De tror, De beskytter de mennesker, der var på stedet, men at nægte at afsløre deres identiteter betyder mindst at forhindre retfærdigheden i at ske fyldest. Og i værste fald medvirken til mord. Albert Cann brugte ilt mod sit emfysem. Den stod lige ved siden af sengen i hans værelse. En kæmpestor tank. Alle, der var der, må have set den. Alle med lidt sund fornuft ville forstå, at det kunne misforstås. De ville have tjekket en ekstra gang. De *skulle* have tjekket en ekstra gang. Ikke at gøre det er mindst kriminel uagtsomhed."

Geoffrey sagde ikke noget

King lænede sig tilbage i stolen med et suk. „Problemet er, Geoffrey, at De er den eneste mistænkte, vi har lige nu, og medmindre De hjælper os med at identificere nogen, der kunne være mere skyldige, så er jeg bange for, at De er på den."

Geoffrey smilede svagt.

„Hvad er så morsomt?"

„Ikke noget," sagde han. „Det er bare, at de siger det der i politiserier på TV, og så bryder den mistænkte sammen og fortæller politiet alt, hvad de vil vide. Jeg spekulerede bare på, om det virker i det virkelige liv."

„Ofte," sagde King, „men det er bare, fordi det passer." Hun smilede. „Ved De, hvad der ofte virker?"

„Nej, hvad?"

„En ransagelseskendelse."

Uoverensstemmelserne

„Jeg er så ked af det, Geoffrey," Felix skammede sig. „Hvor er du?"

„Bideford Politistation."

Felix skelede til sit ur, men hans arm var ikke lang nok, til at han kunne se, hvad klokken var, uden sine briller. „Jeg kommer, så hurtigt, jeg kan, og siger til dem, at det er helt og holdent min fejl, så lader de dig gå."

„Du skal ikke bekymre dig om mig, John, jeg er helt o.k. Foreløbig bruger jeg bare den gode gamle med *ingen kommentarer*. Det eneste problem er, at jeg ikke rigtigt ved, hvad jeg ikke vil kommentere."

Så Felix trak vejret dybt og fortalte Geoffrey præcis, hvad der var sket. Da han var færdig, var der en lang pause.

Så sagde Geoffrey stille: „Politiet tror, det var med overlæg, John. De taler om mord."

„Hvad?" sagde han. „*Hvad?*"

„Der var en mand, der døde."

„Men ..." Felix var helt forvirret. „Det var ikke overlagt! Det var bare en forfærdelig fejltagelse."

„Tja," sagde Geoffrey forsigtigt, „det lyder til, at der er nogle uoverensstemmelser."

„Uoverensstemmelser?"

„Imellem deres version og din."

„Men hvordan kan der være det? Jeg gjorde det hele efter bogen. Jeg mener, jeg tjekkede hans navn, og cylinderen og testamentet og fraskrivelsen lå lige der ved siden af hans seng –"

„Nå, men Charlie Cann siger, at den lå ved *hans* seng. Men de fandt dem jo i din mappe, så det er umuligt at fastslå. Og ham den stakkels fyr, der døde – Albert Cann

– havde emfysem og brugte ilt, så de tror, han har taget fejl af den og kvælstofdioxiden."

„Men der var ingen ilt i værelset," sagde Felix. „Man bruger de der kæmpestore cylindere på hjul, ikke? Den ville jeg ikke kunne overse."

Du kiggede ikke efter den, hviskede en lille stemme inde i hans hoved, og Felix tænkte tilbage på soveværelset – lille, overfyldt, med store gamle brune møbler, og et trist gulvtæppe. Men ingen ilttank. Ikke hvad han kunne *huske.*

Han tænkte på Albert Cann. Det anstrengte åndedræt, den plettede hud. Den arme mand *havde* ligget og var blevet kvalt lige for øjnene af dem. Den måde, han havde set sig panikslagent om i værelset efter masken på, og hvordan – da han fandt den i sin heldige hånd – han havde trykket den så hårdt ind mod ansigtet og suget så grådigt ...

Desperat efter livet, ikke døden.

„Åh gud," Felix mærkede virkeligheden forandres omkring sig og lande i en ny, meget mindre behagelig position. Han satte sig tungt på den lille telefonskammel i entreen i sit hjem og følte sig tom.

„Bare rolig, John," sagde Geoffrey venligt. „Jeg er sikker på, at der findes en god forklaring på alt det her. Du skal bare holde en lav profil. Jeg støtter dig et hundred procent i det her."

„En lav profil? Men jeg må da fortælle politiet, hvad der virkelig skete!"

Geoffrey tøvede, så sagde han alvorligt: „Jeg tror, at indtil vi ved mere om, hvad der gik galt, så kan det blive ret farligt for os alle sammen."

Felix nikkede og forsøgte at tænke imod bølgen af chok. „Men du må bare love mig, at du vil holde hende pigen ude af det, Geoffrey. Hun har hele livet for sig."

„Helt bestemt," sagde Geoffrey. „Der er overhovedet ingen grund til at rode hende ind i det."

„Tak," sagde Felix. „Men jeg –"

„Men i hvert fald ... „ afbrød Geoffrey ham abrupt, som om han pludselig havde selskab. „Jeg har brug for, at der er én, der fodrer min kat."

„Din kat?"

„Har du en blyant?"

Felix blev totalt forvirret over den pludselige ændring i samtalen. Han rynkede pande ad den lille blok, han altid havde liggende ved telefonen, men tænkte samtidig på manden i sengen, der sugede døden ind gennem den maske, Amanda havde rakt til ham, og blokken ... På det øverste blad havde Margaret skrevet *Jean frokost torsdag?* – og Felix havde ikke kunnet få sig til at rive den af og smide den væk, så han havde foldet den ned og brugte bladene nedenunder.

„... Exeter," sagde Geoffrey, og det gik op for Felix, at Geoffrey havde givet ham sin adresse, og han havde ikke hørt det, så han bad ham om at gentage den, og han skrev den ned, og følte det, som om han var ved at blive lidt skør. At skrive adressen ned på en kat, mens man tænkte på Albert Cann, der gispede og døde, og den lille guldblyant med kvasten, og Jean, der kom til frokost torsdag ...

„Geoffrey ..."

„Han hedder Buttons," sagde Geoffrey, og linjen blev afbrudt.

Felix lagde næsten lydløst røret på plads. Så sad han bare og stirrede på adressen uden at se den.

Med overlæg?

Politiet måtte tage fejl. Testamentet havde ligget lige ved siden af sengen. Og ansvarsfraskrivelsen. Og der var ikke noget ilt i Albert Canns soveværelse. Det var han sikker på.

Var han ikke?

Felix var en retfærdig og grundig mand, så han sad og undersøgte sin egen hukommelse – gennemgik om-

hyggeligt dagens begivenheder fra det øjeblik han havde taget nøglen under måtten, lige indtil den gamle mand i sengen havde udtalt de skæbnesvangre ord ...

Det tog sin tid!

Nu tog Felix igen sin tid. Han skyndte sig ikke. Han ville være sikker på, at han ikke overså noget. Men der var ikke et øjeblik, hvor hans hukommelse snublede over noget, han allerede vidste passede. Der var ingen fælder, ingen afsløringer, ingen tågede steder, hvor det gik op for ham, at han havde rodet tingene sammen og måtte revidere sin version af begivenhederne. Der kom ikke noget til ham nu, som ikke havde været der dengang, eller noget, der var sket i forkert rækkefølge.

Felix vidste, at han havde ret. Men han vidste også, at han var gammel.

Han skulede ned til sine hænder på knæene. Det var en havemands store, firskårne hænder med lidt hår på knoerne og knudrede på steder, han ikke før havde lagt mærke til. Men den sidste gang, han kunne huske, at han virkelig havde *set* på sine hænder, havde han limet tommelfingeren fast til skroget på en Airfix Spitfire, og hans mor havde fået ham til at lægge det hele i blød i en skål med varmt vand i en halv time, mens RAF-overføringsbillederne gled trist af vingerne.

Det her var ikke de samme hænder. Det var hænderne på en gammel mand! Men her var de nu for enden af hans arme, ru og rynkede.

Hans hukommelse var også ru og rynket – med bakker og kløfter, der kunne skjule sandheder eller løgne. Han huskede tydeligt, da han hængte det savsmuldstapet op, lige efter de var flyttet ind – det var tørt og groft og lugtede af klister – men somme tider glemte han at sætte ud til genbrug. Faktisk ret tit. Og bare i sidste uge havde han glemt en aftale hos lægen. Og han var gået to gange hen i butikken efter mælk og var begge gange kommet hjem med Margarets net fyldt med alt andet end mælk.

Heriblandt okra, som han ikke havde nogen anelse om, hvordan man tilberedte, og intet ønske havde om at spise, så hvorfor i alverden købte han det?

Sandheden var, at Felix *var* begyndt at glemme ting. Så hvis han havde glemt noget fra i morges, ville han så overhovedet vide det? Ville han vide, at han havde glemt noget? Eller ville det bare være glemt?

Det var en uhyggelig tanke – at hans fremtid ville bestå i at glemme sin fortid.

Ville han glemme Margaret en dag?

Jamie?

Bare tanken skræmte ham.

Og nu var der noget nyt, der også skræmte ham.

Indtil nu havde Felix været helt sikker på én ting – at når han blev anholdt, så ville politiet tro på hans version af begivenhederne, fordi beviserne ville støtte den. At han bare behøvede at fortælle dem sandheden, så ville de forstå, hvordan tragedien var opstået.

Men hvad hvis hans sandhed var forkert?

Hvad hvis et bevis, han havde overset eller glemt, støttede en helt anden sandhed?

Så ville det at have slået en forkert mand ihjel og at flygte fra åstedet overhovedet ikke være forståeligt.

Så ville det bare lyde som mord.

En chance til

Calvin Bridge brød sig ikke om Cann-sagen.

For det første fik den ham til at tænke på sin egen dødelighed. Den tænkte Calvin mere på, end det nok var sundt. Eller logisk, al den stund alle hans fire bedsteforældre stadig var i live, med Dermot Bridge i spidsen med 99 år og stadig i gang.

Men Calvin havde aldrig følt sig som én af familien. Han lignede ikke sine mørkhårede brødre og søstre, og han tænkte overhovedet ikke som dem, så han havde altid følt, at det ville være en luksus at dele deres tro på et langt liv, men at det var noget, han ikke havde råd til. Derfor var han kun alt for klar over, at han havde begrænset tid til at komme i gang med et rigtigt liv, og han havde allerede haft én falsk start med Shirley. Han havde ikke haft en rigtig kæreste siden hende, og han var næsten tredive. Og det var kun ti år fra at være fyrre, og til den tid kunne han lige så godt indrømme nederlaget og begynde at glide ned ad bakken mod graven.

Så sagen her havde naturligvis endnu en gang mindet ham om døden.

Og i går var han blevet endnu mere urolig over Geoffreys uskyldige dvælen ved folk fra Tiverton, som de måske havde kendt. Den gamle mand havde kastet navne ud nu og da, mens de havde kørt ad den slyngede vej mellem Exeter og Bideford: Trigger Jackman og Derek Trott og Cynthia Curley og Paul Minster ...

De fleste af de navne, Skeet havde nævnt, var ukendte for Calvin, men et af dem var ikke.

Cynthia Curley var hans mor.

Geoffrey Skeet havde nævnt hende med et spørgs-

målstegn, og Calvin havde ikke engang blinket, før han rystede på hovedet.

Jeg kender hende ikke.

Og Geoffrey Skeet var gået videre til et andet minde uden ham, mens Calvin havde siddet i kold, mørk gru.

Cynthia Curley havde været ind og ud af fængslet for tyveri og hæleri det meste af Calvins liv, og han kunne ikke fatte, hvordan Geoffrey Skeet kunne kende hende. Calvin havde arbejdet hårdt for at lægge sin historie bag sig, og han ville ikke lade en eller anden mistænkt kradse op i det som en sårskorpe, hans kolleger kunne rode i. Eller – værre endnu – lade det lække ud til samfundet, så enhver lille tyv, han fik fat i, havde ret til at spørge ham, hvorfor han ikke arresterede sin *mor* for *rigtige forbrydelser* i stedet for at snuppe *ham* for at nappe en sixpack fra Morrisons eller for at sprøjte sig selv ved indgangen til White Hart.

Calvin Bridge elskede sin mor, men i sandhedens øjeblik havde han fornægtet hende ligesom Sankt Peter.

„O.k., Calvin?"

Det gav et sæt i ham, da hun smed en sagsmappe over skulderen på ham og ned på bordet.

„Ja, ma'am."

„Lort," sagde hun.

Calvin rødmede dybt. *Hvordan kan hun vide det?* Var han virkelig så gennemsigtig? Måske han skulle sige alt. Hvis han bare kunne stole på, at hun –

Så så han sig om og opdagede, at King ikke talte til ham, men til automaten.

Automaten på Bideford Politistation var den største tyv, nogen af dem kendte. Den tog uden videre deres penge og gav intet tilbage. Og værre endnu, den hånede dem imens – strakte sine spiral-arme ud for at aflevere chokolade eller en sandwich ... og så nægtede den at aflevere det, lagde det somme tider på kanten, og lod det hænge og dingle over kanten som en af mafiaens skyldnere fra et tag.

Calvin havde mistet masser af mønter i årenes løb og havde altid bare sukket og håbet på bedre held næste gang, men Kirsty King var gjort af et hårdere stof. Nu slog hun hårdt på glasset, og da det ikke hjalp, greb hun maskinen ved begge skuldre og rystede den, hvorefter den hostede op med en Twix, hun havde betalt for, og en pose Quavers, som hun ikke havde.

Hun lod posen med Quavers falde ned foran Calvin. „Der var du heldig, „ sagde hun og satte sig ned.

„Dem her betalte jeg for for en uge siden," mumlede Calvin, mens han åbnede posen. „Har Skeet givet sig?"

„Ingen kommentarer," hun trak på skuldrene. „Skideirriterende. Han dækker helt klart over mændene i marken."

„Eller kvinderne," sagde Calvin.

„Eller kvinderne. Jeg har sendt Pete tilbage til Black Lane for at se, om der er nogen, der har optagelser fra overvågning på stedet, og jeg tager endnu en tur med Skeet her til morgen, men han giver os ikke noget, så vidt jeg kan bedømme ham."

Calvin nikkede, og kriminalkommissær King så nøje på ham. „Apropos, er alt i orden med dig?"

„Ja, ma'am," sagde han med store øjne.

„Er du sikker? Du ser lang ud i ansigtet."

Det sved. Calvin holdt af at tænke, at han havde et ansigt som Ryan Gosling.

King så køligt på ham ned ad Twixens dobbeltløb, og Calvin blev fyldt med en blanding af irritation og beundring for hendes opfattelsesevne. Han gjorde sit bedste for at se munter ud.

„Helt ærligt," løj han. „Jeg har det fint."

Hun hævede øjenbrynene, men da han ikke sagde mere, sagde hun: „Godt," og skubbede mappen over bordet til ham. „For du er sat på sagen."

„Åh," sagde han og så ned på Cann-mappen.

„Er der noget galt?"

Alting! Tænkte Calvin, men han sagde: „Næ, det er bare ... jeg tror vist, jeg har blandede følelser med hensyn til eutanasi."

„Du har blandede følelser angående noget ulovligt?"

„Ja. Nej, selvfølgelig ikke. Men –"

King blinkede til ham. „Bare rolig, Calvin. Det her er hjælp til selvhjælp, ikke eutanasi. Der er en tynd streg, men det skal ikke forvirre dig – den her sag er ikke et stort ideologisk slag. De folk er amatører. Klodsede amatører, der går på line. Det er derfor, folk som Geoffrey Skeet bør anklages. Han er ikke læge. Han er ikke filosof eller guru. Han er en pensioneret historielærer, der leger Gud. Og endnu værre, så har han andre til det! Uden træning eller opsyn eller følger, hvis der går noget galt. Og tro mig, det er kun et spørgsmål om tid, før det sker."

„Ja, ma'am," sagde Calvin.

„Der står ikke ret meget i mappen," fortsatte hun og nikkede mod den. „Og der ser ikke ud til at være noget mistænkeligt i Charles Canns testamente. Ingen skumle kodiciler, der indsætter Skeet som arving, eller noget."

Godt, tænkte Calvin. På trods af Kings juridiske logik angående Exiterne kunne han ikke lade være med at føle en vis sympati for Geoffrey Skeets moralske standpunkt, og han var glad for, at han ikke var blevet skuffet i forhold til hans motiver.

Endnu, da.

King fortsatte: „Det er klart, at med sit handicap kan Skeet ikke være direkte involveret i dødsfaldet, men han er næsten sikkert det bedste spor, vi har til de skyldige, så jeg vil anmode om at beholde ham i 96 timer, så vi kan klemme ham så længe og hårdt, som vi lovligt kan."

Calvin nikkede bare, og King så lidt nærmere på ham. „Det er en ny chance for dig, Calvin."

„Ja, ma'am."

„Godt. „King smilede til ham. „Jeg har Pete i gang med

at spore den der dr. Williams i Tandlægeforeningen, så vi begynder med at tjekke Reggies historie."

Hun rejste sig og gik ud, mens Calvin sad og stirrede på den tynde brune mappe foran sig.

86923 CANN, Albert.

Han lukkede den ikke op. Han lod ubevidst sine hænder glide ned fra bordet og knyttede dem nervøst på sine lår.

„Kom nu!"

Han rejste sig langsomt, tog mappen og gik ud efter King.

Calvin Bridge havde ikke *lyst* til endnu et forsøg.

Især ikke hvis det betød at få noget at gøre med nogen, der kunne opdage, at han var sin mors søn.

Buttons

Hvis Geoffrey ikke var blevet anholdt for en forbrydelse, Felix havde begået, ville han aldrig være gået med til at fodre hans kat.

At fodre nogens kat var meget anderledes end at fodre deres hund. En kat skulle findes, før den kunne fodres, og alligevel var den aldrig, hvor den burde være, når man havde brug for det. At fodre nogens kat var ligesom at planlægge en lille ferie i Eventyrland.

Når det er sagt, så sad der allerede en stor rød kat på Geoffreys dørtrin, da Felix kom til Exeter ved ellevetiden næste formiddag, så den første del af arbejdet var en leg.

Der var kun én ledig parkeringsplads et par huse nede, og fordi Felix ikke havde planer om at være der længe, og det virkede som et pænt nabolag, så låste han ikke engang dørene eller rullede vinduerne op. Margaret ville være blevet rasende. *Dumdristig*, kunne han høre hende sige.

Han var sikker på, at det nok skulle gå.

Huset lå i en række af rødstenshuse. Geoffreys afskallede hoveddør havde et gammeldags navneskilt af træ, hvor der stod *Gældfri*, og det fik Felix til at smile. Margaret havde heldigvis været helt klar i hovedet, da de havde betalt den sidste termin. Nydt fornemmelsen af frigørelse.

Han kiggede under måtten og mælkeflaskerne, men der var ingen nøgle. Det havde Geoffrey selvfølgelig heller ikke sagt. Han havde ikke sagt noget om nøglen, inden han lagde på, så Felix gik til højre og bankede på ved siden af.

Naboen havde en nøgle og sagde, at hun da hellere end gerne ville have fodret Geoffreys kat, hvis han bare

havde spurgt. Hun virkede noget fornærmet over, at han ikke havde, så Felix trøstede hende ved at sige, at han havde skyldt Geoffrey en tjeneste og havde insisteret på at gøre det.

Han lukkede døren op, og Buttons løb i forvejen ind i det mørke hus.

Huset var indelukket og lugtede som mange andre, Felix havde lukket sig ind i i løbet af de seneste år – af medicin. Han tænkte, at det måtte være Geoffreys sygdom. Der var andre og større tegn på hans Parkinsons – en trappelift af Elastoplast i en køn kulør og et par krykker, der stod lænet op ad væggen bag hoveddøren.

Han gik ind i køkkenet og åbnede de rodede skabe, indtil han fandt en kasse med et dusin poser med kattemad i. Han hældte tre i en skål og satte den ned, og så fyldte han en større skål med tørfoder og en endnu større skål med vand.

„Værsågod, Buttons."

Han vendte sig om, men katten var forsvundet.

Der kan I se!

Felix så sig irriteret om, men så slappede han af, da han så, at der var en kattelem i bagdøren. Godt. Katten kunne komme og gå, som det passede den, og æde, når den havde lyst, og med alt det foder og vand, han lige havde sat ned, og en nabo, der gerne ville tage over, behøvede Felix ikke at tænke mere på det. Geoffrey ville helt sikkert snart være hjemme igen. Det måtte være klart for politiet, at Geoffrey ikke kunne være direkte involveret i mr. Canns død i hans tilstand.

Felix var fornøjet over, at det ikke havde været nær så kompliceret at fodre katten, som han havde været bange for, at det ville være, og gik tilbage til hoveddøren. På vejen kastede han et blik ind i stuen, hvor der stod en sofa, et TV og et lille skrivebord op mod vinduet med en enorm computer, og et lille kartoteksskab på tæppet ved siden af det.

Felix standsede. Så vendte han om og gik forsigtigt ind i rummet. Imens følte han sig en smule uartig. Det her havde han ikke fået lov til. Han var blevet bedt om at fodre Geoffreys kat, og det havde han gjort. Nu burde han gå.

Men det lille kartoteksskab ...

Felix tog læsebrillerne på og kiggede på det. På hver af de tre skuffer var der et håndskrevet kort.

A-F

G-M

N-Z

Felix så bagud, som om nogen holdt øje med ham, og så åbnede han den øverste skuffe. Der var dusinvis af hængemapper, alle med hvert sit navneskilt. Han tog et tilfældigt ud.

Austin

Inde i mappen lå der en standardiseret ansvarsfraskrivelse med navn og alder på en mrs. Joyce Austin fra Kidderminster. Det var ikke i hans område. Felix holdt sig udelukkende til West Country. Han havde været så langt væk som St. Ives og Bristol. Men ikke længere. Han havde ingen anelse om, hvem der tog sig af Kidderminster.

Omme bag fraskrivelsen var der et testamente, og nederst på begge dokumenter var der skrevet *Joyce Maureen Austin*.

Geoffrey havde forklaret, at fraskrivelsen var lavet for at beskytte Exiterne, når de balancerede lige på kanten af loven. Og ved at gemme en kopi af testamentet viste han, at der ikke var nogen Exitere, der tjente på klientens død. Felix syntes, at det var en vældig god idé.

Han satte Austins mappe tilbage, hvor den kom fra, og så gik han til C'erne.

Cann.

Der var ikke noget i den brune mappe. Selvfølgelig ikke. Han havde efterladt testamentet og fraskrivelsen i

sin mappe på trappeafsatsen. Sammen med alle de andre beviser, som sikkert ville fælde ham til sidst.

Han lukkede hurtigt mappen og satte den tilbage i skuffen.

Han åbnede de to andre skuffer og kiggede dem hurtigt igennem, og genkendte her og der navne på mennesker, som han havde lettet vejen fra liv til død for.

Garth. Herman. Keith. Pares. Powell. Rhys. Rodgers. Standish.

Han ledte egentlig ikke efter noget særligt, men han fandt det alligevel.

Det sidste navneskilt var Younger, men der var endnu en mappe bag ved den – der ikke havde noget navneskilt på. Felix tog mappen ud og åbnede den. Indeni var der et enkelt ark pair, og på det var der en liste med navne og telefonnumre. Det var først, da hans øjne blev tiltrukket af, at det femte navn på listen – *Chris* – var blevet streget ud, at det gik op for Felix, at det var en liste over Exiterne. Og der var han jo selv – *John*, det tredje navn – og allerlængst nede var *Amanda*.

Felix så sig om i værelset og fandt telefonen. Uden tøven drejede han hendes nummer.

„Hallo ..."

„Hallo, Amanda, det er –"

„... Jeg kan ikke tage dit opkald lige nu, men det varer ikke så længe, så vær sød at lægge en besked efter biplyden, så ringer jeg tilbage snarest muligt! Især hvis det er en god besked! Hej så længe!"

Felix følte sig dum, fordi han ikke havde regnet ud, at det var en optagelse, og ventede på biptonen.

Biip!

„Hallo?" sagde han. „Amanda? Det er Fe... John. Fra ..."

Han standsede. Han havde ikke tænkt over, hvad han skulle sige. Han skulle nok ikke nævne Exiterne, eller mr. Cann eller Abbotsham. Eller noget, der kunne antyde for

en tredje part, som måske hørte beskeden, hvad det her handlede om. Han rettede det til, så godt han kunne, med „... huset. John. Fra forleden dag i huset. Hvor vi kom sammen. Det husker du nok. Jeg tænkte, om du vil ringe tilbage til mig ..." Han måtte igen tænke hurtigt. „Men ikke på det her nummer. På min telefon derhjemme ..." Han sagde det langsomt, så hun kunne nå at finde en kuglepen og skrive det ned. Så huskede han det. „Jeg er der ikke lige nu, men jeg kommer tilbage ..." han strakte armen ud fra sig og skelede. „Engang efter –"

Biip!

Han havde brugt al tiden.

Felix svedte let. Han duppede panden med sit lommetørklæde. Han tænkte på at ringe op igen og gøre det hele bedre, men én gang var stressende nok. Nå ja. Hun havde hans nummer. Når hun ringede, ville han forsikre hende om, at han ikke havde nogen intentioner om at involvere hende i nogen undersøgelse. Det eneste, han ville have af hende, var samarbejde om at berolige ham, så han kunne tage hen til politiet med fuldstændig tiltro til sin egen hukommelse.

Han lagde på og så igen på listen over navne. Alt i alt et dusin, men med seks streget over, inklusive stakkels Wendy, så han tænkte, at de var andre tidligere medlemmer. Bortset fra ham og Amanda, så var der Rupert, Delia, Connor og Jim tilbage. Det var sikkert falske navne ligesom hans eget. Men telefonnumrene var åbenbart rigtige nok.

Felix skulede til papiret. Testamenterne og fraskrivelserne havde virket som en vældig god idé, da Geoffrey forklarede dem for ham. Men nu kunne han pludselig ikke lade være med at tænke på, at det var en rigtigt dårlig idé at efterlade sådan et papirspor. Geoffrey ævlede altid løs om, hvor forsigtige de alle sammen skulle være, og så stod der lige her i hans stue et helt skab fyldt med beviser.

Der dukkede langsomt en tanke op om, at *det her* måske var grunden til, at Geoffrey havde bedt ham om at fodre sin kat. Han måtte have vidst, at hans nabo ville have gjort det med glæde. Havde Geoffrey *ment*, at han skulle lukke sig ind i hans hus og gennemgå hans kartoteksskab? Var det *at fodre katten* en slags kode for at skjule beviser?

Felix blev til gelé indvendigt bare ved tanken om at gøre noget så ... *kriminelt*.

Men det *ville* jo være fornuftigt ...

Han foldede langsomt listen over Exitere sammen og puttede den ind i inderlommen på sin beige jakke. Han satte den tomme mappe ned i skuffen igen og lukkede den. Så tog han lommetørklædet frem for anden gang på fem minutter og tørrede kartoteksskabet af. Så lukkede han skufferne op – stadig med lommetørklædet – og tørrede også de små plasticskilte af og var særlig grundig med Austin og Cann.

Skjulte sporene.

Felix ignorerede den snu lille stemme i sit hoved. Han sluttede med at tørre Cann-skiltet af, men så tog han det helt af og lagde det i lommen og efterlod den tomme brune mappe. Han rejste sig op. Gik hen til døren, og så vendte han sig om og så sig om ...

Kartoteksskabet tiltrak sig hans øjne som en magnet.

Det var dumt at efterlade det her. Han var sikker på, at Geoffrey ville være enig.

Han gik tilbage og løftede det op. Forsøgte at løfte det op. Det gik ham kun til knæene, men det var forbavsende tungt. Han kunne afgjort ikke bære det ud til bilen – ikke uden at tiltrække sig uønsket opmærksomhed ved at tabe det eller smadre sin ryg. Så i stedet skubbede han det, han lod det glide hen over tæppet, til det stod henne ved sofaen, væk fra computeren. Så gik han ud i køkkenet og åbnede et af skabene, som han tidligere havde åbnet, mens han ledte efter kattemad. Det var skabet med vi-

skestykker. Geoffrey var åbenbart noget af en samler – der måtte være mindst 40 viskestykker foldet sammen i to pæne bunker. Felix bladede igennem dem og valgte et, der havde billeder af safariens Big Five, for han kunne ikke forestille sig nogen, der ville tørre hænder eller noget i en bøffel.

Inde i stuen draperede han det over skabet, og det skjulte det meste af det og fik det til mere at ligne et lille sidebord. Felix trådte tilbage for at beundre sit arbejde, så satte han også en potteplante på det, for at aflede de nysgerrige endnu mere. Han følte, det var lidt frækt at flytte om på Geoffreys ting, men tænkte, at det var fornuftigt under omstændighederne.

Så låste han hoveddøren bag sig og sukkede lettet over et veludført arbejde.

Han afleverede nøglen til naboen, som sagde, at hun ville holde øje med Buttons, indtil Geoffrey kom hjem, og så gik han tilbage til sin bil – med sine egne nøgler dinglende fra fingeren.

„Undskyld?"

En kvindestemme. Felix vendte sig og så ud mod vejen. En bil satte farten ned ud for ham.

En politibil.

Felix blev så forskrækket, at han faktisk vaklede lidt. Chokket gav ham gåsehud, og så blev han forfærdeligt kold.

„Ja!" sagde han. „Goddag. Goddag. Hvad?"

Chaufføren var en kvinde. Der var også en passager. En yngre mand. Ingen af dem var i uniform.

„Kører De nu, sir?"

„Hvad? Hvor?"

Hun pegede på hans hånd. „Kører De nu? I Deres bil?"

Felix stirrede lidt på nøglerne og fik endelig oversat, hvad hun sagde til ham. Hun ville have hans parkeringsplads. Det var bare det. Det var bare det!

„Ja, sir," sagde han. „Jeg kører nu. Jeg tager hjem."

„Tak." Kvinden smilede og blinkede ind.

Han havde kaldt hende sir! Han var gået i panik. Skulle han forklare sig? Nej, hun ville se, at han svedte ...

Felix skyndte sig hen til sin bil med det lille *Cann*-plasticskilt som en klump bly i lommen.

Han stod ind og manøvrerede ud fra pladsen, så hurtigt han kunne, mens rattet gled mellem hans svedige håndflader. Mens han kørte væk, så han i sit bakspejl politibilen køre forbi stedet og så svinge baglæns ind i en enkelt elegant bue.

Felix var så meget ude af flippen over, hvor tæt på det havde været, at han kørte hjem på autopilot uden at tage sig af noget så ligegyldigt som trafik eller lyssignaler, så nervøs var han blevet over sin pludselige nedstigning til den kriminelle underverden. I går havde han dræbt en mand. I dag havde han fjernet, hvad der kunne være vigtige politibeviser, og skjult endnu flere, og så havde han lige netop undgået at blive grebet på fersk gerning. Han var så distraheret over sine egne forbrydelser, at han opdagede, at han svingede ind i sin indkørsel, som om han var kommet dertil på en tidsrejse.

Så det var først, da noget forfærdeligt hurtigt og stille sprang over hans skulder og forsvandt langs siden af huset som en pelsklædt orange raket, at det gik op for Felix, at han – på en eller anden måde – også havde stjålet Geoffreys kat.

Gamle dage

Kriminalkommissær King kørte til Exeter, mens Calvin holdt fast i instrumentbrættet, ligesom i gamle dage.

Han havde sit eneste sæt tøj på. Det var marineblåt, og han havde ikke gået med det siden dengang, han var i civil sammen med King for mere end to år siden. Han håbede ikke, at hun kunne genkende det.

De var heldige med parkeringen – der var én, der lige skulle til at køre.

Geoffrey Skeets hus mindede Calvin om hans bedstefars hjem. Det lugtede af skolemad og underlag, og på de lurvede vægge hang der falmede tryk af krigsskibe og kattekillinger. Der var en trappelift. Kriminalkommissær King vendte sædet ned og rodede med kontrollen. „Jeg har altid haft lyst til at køre med sådan en," sagde hun, men hun kunne ikke få den til at virke, så de gik ind i dagligstuen, hvor der stod grimme overpolstrede stole og et vakkelvornt skrivebord med en computer, der var så stor, at den lukkede lyset fra karnapvinduet ude. Der stod støvet nips mast sammen på en stor kommode. Alle ledige overflader var dækket enten af stor, forældet teknologi eller noget, der burde ligge i en skuffe. Men da Calvin åbnede en skuffe, så han, at den allerede var overfyldt med ting, der burde være i skraldebøtten.

„Koncentrér dig om at finde noget, der forbinder Skeet med Exiterne," sagde King. „Navne, numre, skriverier, plakater og så videre..."

„Ja, ma'am," sagde Calvin og satte hænderne på hofterne og drejede langsomt rundt midt i det overfyldte rum. „Det vil tage en evighed," sukkede han.

„Fundet!" sagde King, og Calvin vendte sig om og så

hende på knæ ved en åben skuffe i et lille kartoteksskab, med et viskestykke over armen, som en overtjener.

Calvin skyndte sig derhen.

„Det ser ud til, at de her kan være klienter," sagde King. Hun plukkede en mappe op af den øverste skuffe og læste navnet på skiltet. „Raymond Arlow. Siger det dig noget?"

„Nej, ma'am."

„Heller ikke mig," sagde hun. „Men der ligger en ansvarsfraskrivelse her præcis som den, vi fandt på åstedet. *Og* mr. Arlows sidste vilje og testamente."

King bladrede igennem mapperne fra A til F. „Ingen mappe på Cann, men det er nok kun, fordi vi fandt testamentet og fraskrivelsen i Bideford."

„Nå, det var let!" sagde Calvin.

„Jo," sagde hun langsomt. „Det er fint, når det går sådan her."

Men Calvin kunne se, at hun tænkte på noget helt andet. „Noget galt, ma'am?"

Kriminalkommissær King lænede sig tilbage på hælene og så sig om i værelset. „Det føles bare ... *for* let."

„Det var skjult under et viskestykke," påpegede han, og hun lo, og han rødmede og sagde: „Undskyld, jeg mener bare, det stod ikke frit fremme."

Hun smilede. „Nej, du har ret. Der lå et viskestykke over det." Hun stirrede på viskestykket og derefter på skabet og igen på viskestykket. „Men det gør mig næsten mere mistænksom, end hvis det ikke havde været der. Det er næsten, som om han vil have os til at føle, at vi har fundet noget, han forsøgte at skjule. Og så ville vi ikke lede mere."

„Hvad tror De ellers, der kan være?"

„Jo for det første ser der ikke ud til at være en liste her over Exiternes navne og numre." Hun bladrede hurtigt igennem skabet og satte sig igen på hælene. „Det giver ingen mening. Han må have den et sted."

Calvin trak på skuldrene. „Jeg har alle mine kontakter i min mobil. Havde Skeet en mobil på sig?"

„En oldgammel Nokia," sagde hun. „Med læderhylster og det hele. Den var så slem, at Tony Coral syntes, den var fin."

Calvin smilede. Overbetjenten i receptionen var så retro, at han næsten var moderne.

„Hvordan har du det med computere?"

„Nogenlunde."

Hun pegede med tommelfingeren på computeren. „Se, om du kan få liv i den dinosaurus. Jeg ser mig om ovenpå."

Calvin gik ned på knæ for at tænde for kabinettet på størrelse med en kuffert under skrivebordet. Han havde ikke set sådan en computer, siden han var barn, da hans bror Victor havde en med en defekt ventilator, der brummede så højt, at man ikke kunne se TV på samme tid. Det var så ikke, fordi der var nogen, der gad se TV; de var alle sammen stimlet sammen om skærmen – de måbede over websiden, der kun havde tekst, som viste sig på skærmen med samme fart som en fjerpen.

Den her PC kom stønnende til live på samme måde, og keyboardet var lige så snusket og slidt, E'et var slidt helt væk. Den var så langsom, at han havde tid til at skille den klæbrige mus ad og rense den med bøffel-viskestykket, før computeren var kommet i gang.

Han rodede lidt rundt, men der så ikke ud til at være meget i systemet. Ikke engang en browser. Der var ældgamle versioner af Word og Outlook Express og nogle få mapper med tilfældige filer. Der var ikke noget, der så ud til at være beskyttet af passwords, og så snart han åbnede e-mail-programmet, begyndte der at komme beskeder.

Efter omkring tyve minutter kom Kirsty King ned og stod ved hans skulder, så han viste hende alt, hvad han havde fundet.

„Der er et par personlige e-mails i indbakken, men det er noget om jernbaner. Nogle gamle kvitteringer fra eBay ... men det meste er spam, og selv det, der ikke er, er ikke blevet læst siden marts."

Kriminalkommissær King bankede sig på tænderne med pegefingeren, mens hun tænkte sig om. „Hvem har en computer og læser ikke sine mails?"

„Ingen," sagde han. „Ikke engang pensionister. Og jeg behøvede heller ikke finde et password."

„Sært."

„Endnu et viskestykke, ma'am?"

„Måske," hun nikkede. „Som skal narre os til at tro, at vi har fundet alt, hvad der er at finde." Hun sukkede. „Jeg tror, vi skal lede efter en anden mobil og computer. De rigtige."

Calvin holdt øje med hende, mens hun tænkte.

„Godt," sagde hun til sidst. „Lad os lede igen, i alle rum, systematisk. Der må være noget her. Mapperne i kartoteksskabet sætter Geoffrey i forbindelse med Exiternes arbejde, men han ved tydeligt nok, hvordan han skal manøvrere inden for lovens grænser, og det betyder sandsynligvis, at vi *skal* forbinde ham med dem, der gik ind i Canns hus, for at have en sag imod ham."

„Javel, ma'am," sagde Calvin. „Og hvis vi ikke kan det?"

„Hvis ikke," sagde King, „så må vi lade ham gå."

Godtgørelser

Geoffrey havde sagt, at Felix skulle holde sig under radaren, men under radaren – bare at tænke ordene *„under radaren"* – fik ham til at føle sig som en flygtning fra retfærdigheden.

Og det var han jo også, så han skulle virkelig holde sig under radaren.

Han havde været oppe siden klokken seks, og det meste af morgenen havde han siddet nervøst på den hårde bænk i entreen og ventet på, at Amanda skulle ringe tilbage.

På hans knæ lå *North Devon Journal*, og forsiden skreg: *Politiet undersøger pensionists „mistænkelige" død.* Meget mere stod der ikke. Det vidste Felix, for han havde læst det tyve gange. Mr. Albert Cann var blevet fundet død i sit hjem i Abbotsham, og politiet bad alle komme frem, hvis de havde set nogen mistænkelig aktivitet. En anonym nabo havde åbenbart sagt det sædvanlige om, at man aldrig ville tro, at den slags ting kunne ske her, og det var alt.

Det var underligt at vide mere om en historie i avisen, end avisen vidste. End *nogen* vidste, bortset fra Amanda, eller hvad hun nu hed.

Men han vidste selvfølgelig ikke alt. Han vidste, hvad han havde gjort, og det var så nogenlunde det. Hvad der var sket, inden han og Amanda havde været der, var et mysterium for ham. Han havde lavet en forfærdelig fejl, men han håbede, der var en god grund til det. Den havde han bare ikke fundet endnu.

Han blev ved med at folde listen over Exiterne ud og sammen igen, den, han havde stjålet i Geoffreys hus. Han ville gerne ringe til dem alle sammen, men han var

ikke sikker på, hvad han skulle sige til dem, og hvordan de kunne hjælpe. Han ville heller ikke bruge telefonen, hvis nu Amanda skulle ringe.

Hvilket hun ikke gjorde.

Klokken ni satte Felix sin post-it seddel på døren igen og tog Mabel med sig hen til butikken, selv om hun nødig ville forlade huset – i hvert fald ikke ad hoveddøren. Hun havde opdaget en rød fremmed, der lurede i baghaven, og lige siden havde hun været limet til de franske døre – hendes våde snude havde efterladt snegleagtige spor på glasset.

I butikken købte Felix kattemad, frosne ærter og to liter mælk. På hjemvejen gav han haverne karakterer op til ti, men der var ikke mange, der virkelig havde noget at se på, så de fleste fik tre eller fire. Et par potter med påskeliljer her, en trist række stedmoderblomster der. Ukrudt overalt. Det var ikke imponerende. Men kun indtil han kom til familien Martins have, hvor Mabel igen standsede for at snuse til den lave mur, som så ud til at være en slags opslagstavle for hunde.

Mens Felix ventede, satte han Martin-havens karakter ned til syv, fordi græsset ikke var blevet slået, siden han sidst gav karakterer. De var måske på ferie, og det var derfor, der begyndte at se lidt forsømt ud. Tulipanerne ville være afblomstret i løbet af et par dage, og det fik ham til at tænke på, at det ville være en skam, hvis der ikke var nogen hjemme til at sætte pris på dem.

Så han plukkede én – han lænede sig ind over muren og plukkede én enkelt lyserød tulipan, som endnu ikke var sprunget helt ud. Den var helt perfekt, og Felix satte den tykke stængel fast i ringen på lynlåsen i sin beige jakke og gik videre og følte sig sært ... *frigjort*.

Miss Knott lukkede sin låge op.

Felix spærrede vejen for hende. Spærrede den og kastede et nervøst blik hen på sin egen hoveddør. Selv herfra faldt post-it sedlen i øjnene ...

„God*dag*, Mabel." Miss Knott smilede. „Hvordan har min smukke pige det?"

Mabel logrede med sin stumpede hale.

„Goddag, miss Knott," sagde Felix forsigtigt.

„Har I været nogle spændende steder?"

„Nej, nej," sagde han og holdt Margarets net op. „Bare i butikken."

„Den er meget praktisk, ikke?"

„Åh ja," sagde han. „Meget."

„Sikke en yndig tulipan," hun nikkede hen mod hans jakke.

Felix så ned på den. Nu havde han det ikke så godt med at have plukket tulipanen. Især fordi det eneste, han havde gjort, var at have den på på det sidste stykke af sin tur. Han ville tage jakken af derhjemme og hænge den på knagen i entreen, og i aften ville blomsten hænge og dø, og de bløde kronblade ville visne. Det virkede som en høj pris for en lille blæretur.

Så han tog den af jakken og holdt den frem mod miss Knott.

„Værsågod," sagde han. „Til dig."

Miss Knott så på ham, som om han ville lave numre med hende. Som hvis hun rakte ud efter tulipanen, så ville den sprøjte vand i ansigtet på hende.

„Er du sikker?" sagde hun.

„Selvfølgelig," han beroligede hende, og miss Knott smilede og tog den og sagde „Tak", og Felix sagde: „Ingen årsag," og så var der en pinlig stilhed, før hun pludselig rakte ud mod hans bryst og sagde: „Du har en ..."

Felix trak sig væk fra hendes hånd og skævede ned ad sin jakke.

Den mørke plet.

„Nåh ja," sagde han. „Det er mascara."

„Åh."

Der var en endnu mere pinlig tavshed, og Felix ville ønske, at hun ville gå. Hvad hvis politiet kom for at ar-

restere ham nu? Det ville være så pinligt. Han forsøgte at få hende til at gå ved tankens kraft.

Men i stedet tog hun en nøgle frem. „Jeg har min hoveddørsnøgle her til dig."

„Åh," sagde Felix.

„Du sagde, jeg skulle komme med den."

„Ja, det gjorde jeg," sagde han og forsøgte at tage den, men begge hans hænder blev holdt nede af hunden og indkøbene, og miss Knott bøjede sig ned og forsøgte at lægge nøglen i den ene hånd og så den anden, og begge deres arme rykkede som marionetter, før miss Knott endelig lod nøglen glide ned i en af lommerne på Felix' beige jakke.

„Så," sagde hun forfjamsket.

„Tak," sagde han forfjamsket.

Så sagde han, at ærterne ville tø op, og miss Knott sagde farvel til Mabel, og han skyndte sig op ad havegangen og tog post-it sedlen af døren og gik ind.

Helt ærligt!

Felix stod et øjeblik bag døren og havde det, som om han var blevet gennemblæst af en kraftig vind. Han svedte let på overlæben, og han måtte vakle ud i køkkenet, inden han kunne sætte indkøbene og hundesnoren fra sig, så han kunne tørre den med sit lommetørklæde.

Da han havde sat indkøbene på plads, satte han et navn på miss Knotts nøgle og hængte den på en krog, og så hældte han lidt kattemad i en underkop og satte den uden for bagdøren til Mabels store forargelse. Hans plan var at lokke Buttons ud af krattet og snuppe ham og sætte ham i en kasse og køre ham tilbage til Exeter, inden Geoffrey kom hjem og opdagede, at han var væk.

Felix satte et æg over og smurte noget brød og skar det ud i små soldater. Han tjekkede telefonsvareren igen, men Amanda havde ikke ringet, så han ringede til hende igen. Hun tog den stadig ikke, og han begyndte at blive

bekymret for, at hun måske aldrig ville gøre det. Det bebrejdede han hende ikke. Hun var ung, og tydeligvis bange for at blive trukket tilbage i et ubehageligt roderi, nu hvor hun allerede var kommet hel ud af det. Det forstod han godt. Det var jo faktisk det samme, han forsøgte –

Han rettede sig op og rynkede panden over selve tanken.

Nej!

Han forsøgte ikke at *undslippe* rodet. Han forsøgte bare at *forstå* rodet, før han forsøgte at rydde op i det. Det var to helt forskellige ting.

Var det ikke?

Felix stod ved komfuret og følte sig mere og mere urolig.

Geoffrey – en uskyldig, handicappet mand – vansmægtede i dette øjeblik i politiets forvaring, mens han stod her og stirrede på et lille brunt æg, der hoppede og dansede, mens de små soldater stod flot på række på en tallerken, klar til at blive dyppet og dø.

Han burde virkelig gøre noget mere. Noget bedre. Noget ... *andet.*

Men *hvad*?

Det vidste han ikke.

Hvad ville Margaret gøre? tænkte han – og havde svaret som et lyn.

Margaret ville ikke stå her og koge æg og vente på, at nogen skulle ringe tilbage. Margaret ville tage tyren ved hornene, finde ud af, hvad der var gået galt – og gøre sit bedste for at få det bragt i orden igen.

Felix vidste ikke, hvad der var gået galt, og han kunne ikke hente Albert Cann tilbage fra de døde. Men der *var* noget, han kunne gøre for at gøre afbigt.

Og han kunne begynde med at ordne det hegn.

Felix slukkede uden videre for ægget og benådede soldaterne og kørte tilbage til åstedet.

Hegnet

Abbotsham lå 25 minutters kørsel fra Barnstaple.

Felix klarede det på 40.

Det her ligner ikke mig, tænkte han nervøst hele vejen. *Det her ligner ikke mig.*

Han blev ved med at kaste blikke ned på værktøjskassen på passagersædet. Han havde ikke brugt sit værktøj, siden Margaret blev syg, for det havde taget al hans tid. Inden da havde han været noget af en handyman – altid i gang med at reparere det ene eller forbedre det andet. Så meget, at Margaret havde kaldt ham Fikse Felix. *Pas på, her kommer Fikse Felix!* Eller *Til side Jamie, og lad Fikse Felix klare det.*

Hans værktøj havde ventet på ham præcis der i garagen, hvor han havde efterladt det næsten ti år tidligere. Det havde føltes godt bare at bære værktøjskassen ud til bilen.

Fra Bideford kørte han op ad bakken til Abbotsham og drejede til højre ind på Black Lane. Da han nærmede sig Canns hus, satte han farten ned – og så så han en ung mand i indkørslen, der polerede forruden på en lille, rød sportsvogn. Han så ikke op, men Felix tabte alligevel modet og kørte forbi. 50 meter længere oppe ad vejen blev gaden igen til en smal bivej med høje hække på begge sider, som snoede sig usikkert hen imod klipperne og havet.

Felix trak Roveren ind i indkørslen til en mark og tog sig et øjeblik til at omorganisere. Han ville ordne det hegn, ikke snakke med nogen. Men nu var der den der unge mand i indkørslen. Felix vidste ikke, om han var et medlem af familien eller en nabo – eller måske endda en politimand. Han vidste bare, at han ikke kunne gå derind, mens han var der.

Felix kastede et blik på sit ur og satte så Roveren i gear.

Han udførte en fem-punkts-vending mellem hækkene og kørte tilbage ned ad Black Lane.

Den lille røde bil var væk.

Nøglen lå ikke under måtten, men døren stod en smule på klem, så efter et øjebliks tøven bankede Felix på.

Intet svar.

Han kunne høre et TV larme løs indenfor.

„Hallo?" kaldte han.

Intet svar.

Mabel hoppede op på dørtrinet og skubbede døren op, og Felix skyndte sig ind efter hende, og forsøgte at hvæse, at hun skulle stoppe og komme tilbage, men det gjorde hun ikke. I stedet snusede hun til fodpanelet og vandrede så ind i dagligstuen, hvor en lille sort og brun hund travede over til hende med høj hale.

Felix kiggede rundt om døren. Der sad en ung kvinde på sofaen med et rør med kartoffelchips hvilende på maven. Hun så det der show, hvor en uforskammet kok råbte ad amerikanere.

„Hallo?" sagde han forsigtigt.

Hun så forskrækket op. „Åh!" sagde hun. „Hej."

Hun var fyldig og køn på den måde, mange af de lokale piger var – med et rundt ansigt og røde kinder. Felix tænkte, at hun måtte være atten, men hendes korte blonde hår blev holdt væk fra hendes øjne af et lille spænde med en regnbue, som noget, et barn ville gå med.

„Jeg hedder ... Felix," sagde han efter lidt tøven, hvor han havde diskuteret med sig selv, om han skulle kalde sig John, og var blevet så forvirret i hovedet, at han besluttede at bruge det eneste navn, han var sikker på, han kunne huske.

„Hejsa," sagde hun med et lidt undrende smil. „Jeg hedder Hayley."

„Hej, Hayley," sagde han. „Jeg kommer for at, øh, reparere hegnet."

„Jeg vidste ikke, at det var itu," sagde hun.

„Jo," sagde Felix. „Noget af det er væltet. Fordi det var råddent. Åbenbart."

„Nåh?" sagde hun. „Kommer du fra hjemmehjælpen?"

„Hm," sagde Felix. Han hadede at lyve, men kunne ikke fortælle sandheden. „Bor du her?"

„Nej," lo hun. „Jeg gør rent."

Felix' blik gled rundt i den rodede stue, og pigen rødmede. „Jeg ved det," sagde hun. „Jeg forsøger virkelig, men jeg er så træt, fordi jeg er gravid, ikke?"

Hun pegede på sin mave.

„Nå," han nikkede, men kiggede ikke. Ikke nødvendigt.

„Helt ærligt," fortsatte hun, „det eneste, jeg har lyst til nu, er at æde chips og tude." Og som en demonstration begyndte hendes hage at bæve, og hendes øjne flød over med tårer, og hun udstødte et stort færdiglavet hulk – som om det havde været klar til at briste ud af hende, som en boble i mudder.

„Så, så ..." sagde Felix. Margaret havde haft det forfærdeligt, mens hun ventede Jamie – hun havde grædt og grædt, som om hun fra starten havde vidst, hvor trist det ville ende.

Han tilbød Hayley sit lommetørklæde, og hun trykkede det mod øjnene og pudsede næsen og brugte det så oven i købet til at tørre chipskrummer af sine fingre.

„Tak," snøftede hun og rakte det tilbage til ham.

„Behold det bare," sagde Felix. Engang kunne man låne en dame sit lommetørklæde med forvisningen om, at hun ville være anstændig nok til bare at duppe panden med det, inden hun rakte det tilbage, kun mærket med parfume og taknemmelighed.

Den tid var tydeligt nok forbi.

Pigen nikkede som tak og klappede sig så på knæet ad Mabel. „Sikke en sød lille hund! Hvad hedder han?"

„Mabel."

„Åh!" hun lo. „Goddag, Mabel," og Mabel logrede, det bedste hun havde lært – den logren, hun forbeholdt alle, der så ud til at være værd at fedte for.

Felix så sig om i det kaotiske rum. Han tænkte, at sådan gik det, når man sparede på hjemmehjælpen.

„Nu skal jeg give dig en hånd," sagde han og begyndte at rydde op.

Han begyndte med at bære alle de snavsede tallerkener og bestik ud i køkkenet, og imens rejste pigen sig og fyldte vasken med varmt vand. Felix fandt en skraldebøtte, som han tog med ind i stuen og fyldte med ragelse. Gamle aviser, indpakningspapir, underlige stykker plastic. Alt, hvad der ikke var tydeligt ragelse, delte han op i flade ting og bulede ting og lagde dem i to bunker på tebordet. Den første bestod af regninger og reklamer. De fleste af regningerne var adresseret til Albert Cann og var uåbnede, selv de røde. Tanken om ikke øjeblikkeligt at lukke et brev med en regning op var utænkelig for Felix, og han måtte beherske sig til det yderste for ikke at åbne dem selv, men i stedet lagde ham dem i en pæn bunke. Den anden bunke var mere rodet, DVD'er, stumper af computere, actiondukker i plastic, snavset tøj og – rigtigt sært – en mursten med en elastik om.

Felix stirrede på murstenen og spekulerede over, hvorfor den var der, og hvilken, om nogen, bunke han skulle lægge den i. „Tror du, de vil beholde den her?"

„Den har været her i evigheder," Hayley trak på skuldrene. „Og der sidder en elastik på den."

„Det ved jeg," sagde Felix undrende, for på en eller anden måde fik elastikken den til at se *mere* ud som en mursten, så han lod den ligge på tebordet og fortsatte med at rydde op.

De fik to sække skrald ud af rummet, inden Felix følte, at de havde fået hul på rodet.

Hayley smilede til ham. „Tak. Det er så pænt af dig!"

„Ingen årsag," sagde Felix. „Jeg hjælper gerne."

„Det ser allerede så meget bedre ud!"

Han nikkede. „En plads til alting, og alting på sin plads."

Hun så på ham med store øjne. „Åh, min gud, det er bare så sandt! Du er ligesom oprydningens Yoda."

Felix var ikke helt klar over, hvad en yoda var, så han smilede bare vagt, og så gned han sig i hænderne. „Må hellere se at komme i gang."

„Skal du bruge noget værktøj eller sådan? Reggie har noget i skuret."

„Hvem er Reggie?"

„Jo, altså," hun sænkede stemmen, „Alberts søn."

„Nå ja," sagde han, som om han bare havde glemt det. Det måtte være den unge mand med den røde bil.

Han sagde til Hayley, at han havde sit eget værktøj, og efterlod hende så med hendes chips og pinefuldt høje TV og gik ud efter det i bilen. Han bar det rundt om huset og ned i baghaven.

Det hele var præcis, som det havde været for to dage siden, bortset fra, at Felix nu havde tid til at se sig om. Han kastede et blik op mod det vindue, som han formodede hørte til det soveværelse, hvor Albert Cann var død, og tænkte på desperationen og panikken og chokket ved at åbne den anden dør –

„Kom så, Mabel," sagde han frisk.

Haven var fuld af buske og blomsterbede, men det hele var begravet under enorme grene af vilde brombær, som nåede fem meter ud i luften og gjorde haven tilsvarende smallere på begge sider. Buskene var der stadig – et sted nedenunder. Det kunne Felix se, for hist og her skød en rododendron en desperat blomst op igennem, eller en rose vinkede, mens den druknede i torne, men de fleste af buskene var nu kun støttepiller for de velbevæbnede angribere.

Mabel var begejstret for alt det nye. Hun læste be-

skeder på en gammel træstige og flere på en klynge blomsterpotter. Hun jog en gærdesmutte ned under det vakkelvorne skur og en due op i blommetræet, så førte hun snøftende an gennem det høje græs og forbi en gammel mistbænk med smadrede vinduer hen til der, hvor hullet i hegnet vinkede som en portal ind til en anden, meget mere velholdt eksistens.

Felix gik i gang med at reparere hullet. De nederste hegnspæle i det ødelagte panel var rådne – hvilket han havde ventet. Han havde ikke haft nogen pæle klar i sit eget skur, men han havde flere længder 2x4-stolper, og nu savede han den ene ende af hver især ud i en grov spids, så de lettere kunne hamres i jorden. Så gik han i gang med at sætte dem fast til de eksisterende pæle med masser af skruer, efter at han først havde savet de rådne ender af, så de flugtede med det nederste af panelet.

Det tog ikke lang tid at improvisere fire nye pæle og skrue dem solidt fast til de gamle, og da panelet var klar til at blive sat fast, rejste han det op og lænede det mod det næste, så gik han ud på marken med en plasticstol og en mukkert og trak panelet på plads bag sig, mens han stillede stolen skråt, så den støttede det, mens han arbejdede. Han hamrede de nye pæle ned i jorden med sådan en lethed og præcision, at han var ked af, at der ikke var nogen, der så, hvor dygtig han var. Da pælene var sat godt ned, så panelet sad lige over græsset og helt perfekt op ad sine naboer, var Felix blevet så varm, at han måtte hænge sin beige vindjakke over hegnet.

Det tog ham næsten en time, og da han var færdig, tørrede han panden i ærmet og beundrede sit håndværk.

Ikke dårligt! Og han havde ikke nydt noget så meget i evigheder.

Så gik det op for ham, at han havde lukket sig ude af haven.

„Ha!" snøftede han. „Gamle fjols!" Og så var han al-

ligevel glad over, at der ikke var andre end Mabel til at se det.

Han havde selvfølgelig tidligere været på den her side af hegnet, men ved den lejlighed var han bare væltet blindt hen over marken, indtil han nåede et tilfældigt hegn og så en låge og så en vej og så et busstoppested. Det hele stod lidt uklart. Men nu ville han tilbage og ind i haven, ikke væk fra den. Han så sig om. Naboerne havde et lignende højt hegn for enden af deres have, kun afbrudt af et knudret æbletræ ved siden af, som lænede sig hen over det, fyldt med et halvt dusin foderautomater og redekasser. Der myldrede snesevis af spurve og musvitter og bogfinker omkring dem, som skændtes rasende over en nød eller et solsikkefrø.

Trods sine problemer tog Felix sig lidt tid til at nyde synet. Han havde altid godt kunnet lide fugle. Han måtte se at få en foderautomat. Han *ville* have en foderautomat – så snart han havde fanget Buttons og fået ham sikkert hjem til Geoffrey. Det mindede ham om, hvorfor han var her, og hvad han lavede, og at han stadig skulle se at komme tilbage til Canns have.

Han kiggede tilbage over hegnet, men det var for højt til at klatre over, og så stod han op på stolen, men selv da nåede hegnet ham til brystet. Hvis han havde været 50, ville han måske have klaret det, men som 75-årig fik bare hans lille optimistiske hop havestolen til at vakle faretruende, og han klamrede sig til hegnet, og Mabel gøede rasende ad ham, som om de aldrig havde mødt hinanden før. Det fik Felix til at spekulere over, om hun faktisk kun kendte ham fra knæene og ned.

„Hold op med at være sådan en dum gammel hund," hånede han hende, men hun var fast besluttet på at oplyse hele planeten om hans tilstedeværelse. Så han klatrede ned fra stolen og så sig om. Forsiden af Canns hus vendte ud mod genboerne, og – bag dem – den himmel, der lå over græslandet, som førte ned til havet, men ud-

sigten fra bagsiden var meget kønnere: små, irgrønne marker med pletter af får, som hældede blødt ned i en lav dal og op på den anden side hen mod Bideford.

Felix' lugtesans var blevet svagere med årene, men der var nok natur her, til at han kunne indsuge lugten af grønt og jorden nedenunder, mens – nu hvor han ikke længere rodede rundt med hegn og stol – fuglene var kommet tilbage til æbletræet i massevis og fyldte luften med deres muntre skænderier.

Felix tørrede hænderne i sine bukser. Han måtte bare gå rundt om enden af husene og håbe på at finde en låge, han kunne klatre over.

Han løftede plasticstolen tilbage over hegnet og skulle til at lade den falde ned i haven, da rengøringskonen rev bagdøren op og løb ned til skuret og råbte: „Hey! Skipper er faldet om!"

Felix stivnede.

„Men dog," sagde han.

Men hun råbte: „Jeg kan ikke få ham op alene!" Og så vinkede hun efter ham og forsvandt ind igen – og forventede åbenbart, at han skulle følge efter i ekspresfart.

Felix rørte sig ikke. Han stirrede bare gennem brombærrene på huset og anede ikke, hvad han skulle gøre. Det var hans natur at hjælpe til, men han havde forestillet sig, at tingene ville ske i hans tempo. Det her var for hurtigt, for tidligt, og han følte panik ved tanken om at skulle se den gamle mand igen. Hvordan kunne han se ham i øjnene og indrømme, hvad han havde gjort? Det var han bare ikke klar til.

Inde i hans hoved sagde Margaret gnavent: *Jeg troede, du var kommet for at hjælpe.*

Felix sukkede. Med en forfærdelig forudanelse trak han stolen tilbage igen og så sig mere grundigt om.

En gren af æbletræet hang yndefuldt ned over naboens hegn. Felix placerede stolen under det laveste punkt. Han klatrede op og greb grenen – og blev øjeblikkeligt

ført tilbage i tiden. Hvornår havde han sidst rørt ved et træ? Hvornår havde han sidst *klatret* i et træ? Du godeste, det måtte være mindst 60 år siden! Og alligevel føltes det så hjemligt. Den ru, tørre bark, træets knagen, da han prøvede vægten, og fuglenes blafren væk, da han fik deres verden til at rokke.

Felix trak grenen så langt ned, som han kunne, og løftede det ene ben op imod det. Stolen vaklede faretruende, og han satte hurtigt foden ned igen, mens han rystede indvendigt.

Det ville aldrig gå!

Men mr. Cann behøvede hjælp. Og Felix var kommet med det udtrykkelige mål at hjælpe ham, så det ville se ret dårligt ud, hvis han lod noget så simpelt som et træ stå i vejen for sig.

Han prøvede igen. Han kastede en arm over grenen og så det højre ben. Det var ikke let. Han havde ikke løftet sit ben så højt i årevis. Der var noget, der knagede, og han vidste ikke, om det var træet eller hans hofte. Men han tvang sit højre knæ op på grenen. Og så over grenen. Og pludselig løftede grenen sig, og hans venstre fod havde ikke længere kontakt med stolen, og han var helt tydeligt i træet, med sin kind og hage presset mod barken. Han drejede hovedet en anelse og så ned. Nede fra jorden havde grenen været i hovedhøjde, men fra grenen så jorden ud til at være gyseligt langt væk, og Felix klamrede sig til den, bange for at bevæge sig, for at miste balancen og falde til jorden som en abe, der var ramt af en giftpil.

Men det hele gik ud på at bevæge sig ...

Han ormede sig langsomt frem og faldt ikke ned. Så trak han vejret dybt og gjorde det igen. *Skynd dig!* sagde Margaret, og Felix accepterede endelig sin skæbne og skyndte sig. Det var fint, hvis han klarede det. Hvis ikke, ja, så vidste pigen, hvor hun skulle lede efter hans lig, og Mabel var mikrochippet, og han var sikker på, at hun nok skulle ende hos miss Knott.

Det var faktisk ikke så svært. Jo længere han kom, desto mere selvsikker følte han sig. Han havde gjort sådan noget før – selvfølgelig for meget længe siden – men hans hjerne vidste det og huskede hans hænder og arme og ben og fødder på, at det sagtens kunne lade sig gøre, og den ventede tålmodigt på, at de skulle komme i gang.

Inden Felix vidste af det, så han toppen af hegnet under sig, og den kommende triumf styrkede hans greb. Han vaklede lidt, da han slog hovedet på en redekasse, og igen, da et nøddenet svingede ind i hans øre, men bortset fra det gik det glat, og mindre end fem minutter efter, at Felix havde begyndt sit seneste eventyr, rykkede han hofterne sidelæns og lod benene glide ned fra grenen. Planen var at hænge i armene, bedømme afstanden og lande på benene, men da benene forlod grenen, rev de bare resten af ham med sig ned fra træet, og han faldt.

Femten centimeter.

Jorden overraskede ham så pludseligt, at hans knæ knækkede sammen, og han vaklede ind i træstammen og omfavnede den for at redde sig.

Jeg er o.k. Jeg er o.k.!

Det var der selvfølgelig ingen, der tog sig af.

Felix slap langsomt træet og børstede sig af og klappede sig på lårene for at befri sig for stumper af mos og bark og fugleklatter, og så rettede han sig op og skyndte sig igennem naboens have med en ny fornemmelse af selvsikkerhed. Hvis der var nogen, der konfronterede ham nu, så ville han sige fast, at han var på en redningsmission, og at de skulle holde sig klar, hvis der blev brug for dem. Hvis de forsøgte at standse ham – ja, så ville han simpelthen feje dem til side.

Felix Pink havde klatret i et træ, og der var *intet*, han ikke kunne klare.

„Heroppe!"

Trapperummet var meget lysere end sidste gang, han havde været der. Da han kom til afsatsen, forstod han, at det var, fordi alle dørene deroppe stod åbne. Ved døren til Albert Canns soveværelse stoppede han, som om han havde fået et slag, og det løb ham koldt ned ad ryggen.

Der stod en iltflaske. Og det var ikke en lille en, men en stor sort tank som til en dykker med store industriagtige ventiler og masser af slanger og en maske, det hele på en kraftig metalvogn, så brugeren kunne køre den rundt fra rum til rum. Lige sådan en, som en mand med emfysem havde brug for.

Den havde ikke været der før. Det var Felix sikker på.

Var han ikke?

„Hallo?" kaldte pigen. „Herinde!"

Felix gik langsomt forbi det rum, hvor han havde dræbt den forkerte mand, og gik ind i det forreste soveværelse, hvor den rigtige mand sad på et tæppe ved siden af sengen med ryggen til døren. Hayley støttede ham – hun havde knæene imod hans ryg.

„Hvad skulle du overhovedet ude af sengen, Skip?" brokkede hun sig. „Du skulle ikke stå op uden hjælp. Du har kræft!"

„Skide være med den kræft," gryntede den gamle mand foragteligt. „Den dag, jeg ikke længere kan gå på lokum selv ..."

Pigen så over skulderen på Felix. „Vi tager hver sin arm. Skip, du er heldig, at Felix er her. Jeg kunne ikke gøre det alene."

„Hvem?" Skip skævede bagud, men Felix gled sidelæns for at blive bag ham.

„Fra hjemmehjælpen," sagde hun. „Han kom for at ordne hegnet."

„Hvad for et hegn?" sagde Skipper.

„Havehegnet!" Hun himlede med øjnene mod Felix. „Kan du tage hans anden arm?"

Felix nærmede sig forsigtigt bagfra og hjalp Skipper op fra gulvet og på benene. Det var ikke så svært, han vejede intet, og Felix kunne mærke hans spidse ribben mod sin arm, lige igennem hans pyjamas.

„Hvor er min stok?"

„Den er brækket," sagde Hayley. „Bare rolig, vi finder en ny til dig. Nu skal vi bare have dig tilbage i sengen, ikke?"

De gik alle hen imod sengen med armene hægtet sammen. Så standsede Skipper og sagde, at han stadig skulle, så de tre opførte en vaklende U-vending midt i rummet som en række dårligt trænede korpiger.

„Tak," sagde Hayley, da de kom til døren, og smilede til Felix for at lade ham vide, at nu kunne hun klare det herfra, så han slap den gamle mands albue og så dem gå langsomt ud af værelset sammen.

Felix så sig om.

Charles Cann.

Skipper.

Han havde revet ting ned fra kommoden, da han faldt. Felix holdt fast i kanten og bøjede sig ned og samlede et par gamle læsebriller og et pilleglas op. Glassene på brillerne var meget tykke, og han holdt dem op for at læse på etiketten. De gjorde skriften enorm og forvrænget.

MORFINSULFAT

Det rykkede ham trist tilbage i tiden. Jamie havde fået de samme smertestillende piller hen mod enden. Gudskelov. Han satte glasset og brillerne på kommoden og

bøjede sig ned igen for at samle stokken op fra tæppet. Nu var den formet som et L. Den stakkels gamle gut kunne have brækket en hofte. Eller værre.

Felix var stolt over sin triumf over hegnet, så han tænkte, at stokken måske kunne repareres, og tog den med, da han forlod Abbotsham.

Felix sad i en trafikprop. Han vred halsen for at se, hvad der spærrede, men der var ikke noget at se, bortset fra en række biler, der snoede sig ned ad bakken fra Old Town, rundt om Panniermarkedet og fortsatte ned ad Bridge Street hen mod kajen.

To biler længere fremme kunne han se en lille rød sportsvogn. Han lænede sig ud og strakte hals, og det var den samme bil, han havde set uden for Canns hus tidligere på dagen. Med den samme unge mand ved rattet. Reggie Cann.

Felix blev straks ramt af panik.

Vær dog ikke så dum, sagde han fast til sig selv. *Han kender dig ikke.*

Men alligevel, så virkede to bilers afstand meget tæt på, og han så sig om for at se, om han kunne svinge ud af køen og komme væk fra den røde bil. Men han havde allerede passeret den eneste mulighed for at dreje fra ned ad Buttgarden Street, og nu ormede de sig alle sammen ned ad Bridge Street, som var ensrettet og snæver og så stejl, at der var gelændere til hjælp for fodgængere, der skulle op ad gaden. Han var tvunget til at blive bag ved den bil. Han holdt vagtsomt øje med den. I en bog – en spionroman – ville førerens dør blive åbnet, og den unge mand ville stå ud og komme hen imod ham.

Med en pistol!

Felix gøs og sagde til sig selv, at det her var Bideford, så den slags var umuligt.

Men nu havde han jo slået den forkerte mand ihjel, da alt havde tydet på, at det var den rigtige mand. *Det* havde heller ikke set ud til at være muligt.

Han slugte den lille klump i halsen, mens konvojen ormede sig nedad. Da den røde bil nåede bunden af bakken, drejede den til venstre ind på parkeringspladsen over for rådhuset. Når Felix kom derned, ville han køre ligeud – over den gamle bro og hjem til Barnstaple.

Men det gjorde han ikke.

I stedet fulgte han efter den røde bil ind på parkeringspladsen. Fandt en plads og parkerede. Han så den unge mand stå ud og gå hen til billetautomaten – og så stod han ud af Roveren og gjorde det samme. Han stod endda i kø et par meter bag Reggie Cann ved automaten, men kunne ikke finde ud af, hvordan han skulle præsentere sig, og om han skulle. Felix vidste faktisk ikke, hvad han lavede. Ville han undskylde? Eller forlange svar? Tanken om at afsløre, hvem han var, og hvad han havde gjort, gjorde ham til gelé indeni. Hvem vidste, hvad han blev blandet ind i? Han ville holde øje med den unge mand et stykke tid. Få en fornemmelse af, hvem han var, og hvordan han var, før han gjorde noget.

Men denne gang *ville* han gøre noget. Han følte sig mere i kontrol end tidligere. Mere beslutsom. Hvis han i det mindste ikke ville *forsøge* at finde ud af, hvad der var gået galt i Canns hus, så havde han ingen undskyldning for ikke at melde sig øjeblikkeligt og overlade ansvaret til politiet, uanset hvad Geoffrey sagde.

Så Felix lagde billetten på instrumentbrættet og åbnede vinduet på klem for Mabel, og så skyndte han sig efter den unge mand, med et lille gys over sit vovemod.

Det må være træet, tænkte han, *det har gjort mig modig.*

Allhalland Street var ikke bredere end en bil og fyldt med små sære butikker. Men den unge mand kiggede ikke på vinduer. Han vidste, hvor han skulle hen, og gik så rask til, at Felix gav sig ved hvert skridt. De gik over

High Street og videre til Mill Street, forbi supermarkedet og så ned ad en endnu smallere gade ned til kajen. Felix ville ønske, de kunne stoppe. Han var forpustet, og hans hofte gav sig konstant. Han vidste ikke, hvad han skulle sige, selv hvis han havde mod til at sige noget, så alt det her var et kæmpe spild af tid.

Men han holdt ved, og 50 meter nede ad kajen satte Reggie Cann farten ned, da han kom til en lille fortovscafé. Trods vinden var der masser af hårdføre kunder, der ville spise i fri luft iført deres frakker og halstørklæder, og han bevægede sig ind mellem bordene og stolene, der stod rundt mellem træerne.

Felix standsede under et træ i udkanten. Han havde indhentet sit bytte, og nu havde han ingen undskyldning for ikke at nærme sig ham. Han måtte simpelthen præsentere sig, undskylde og tage den derfra. Hvis det gik godt, kunne han måske finde ud af noget vigtigt. Hvis det gik dårligt ... nå ja, der var masser af folk heromkring, som sikkert ville komme en gammel mand til hjælp, hvis det blev voldsomt.

Felix kunne mærke Margaret ved sin skulder og trak vejret dybt. Det var nu eller aldrig.

Reggie Cann bøjede sig ned og kyssede en pige ved et bord på kinden, og Felix vendte sig hurtigt om og skyndte sig væk.

Pigen var Amanda.

Flottenhejmeren

Calvin kørte kriminalkommissær King til Old Town for at tjekke Reggie Canns alibi.

CompuWiz var en anonym butik på en lille gade over for brandstationen og mellem små rækkehuse. Det var ti minutters kørsel fra Abbotsham – og kun fem fra politistationen.

En lille klokke ringede, da kriminalkommissær King åbnede døren, men det varede alligevel nogle minutter, inden der dukkede nogen op fra det dunkle indre, så hun og Calvin havde masser af tid til at kigge på de mystiske elektroniske dele i støvede glasskabe og den lille udstilling af brugte bærbare computere i vinduet.

„Hva' så?" sagde en mand i halvtredserne, som endelig dukkede op med skægstubbe, briller og en Asteroid-T-shirt, som strakte sig i rumtid hen over hans mave.

„Er De Daz?" sagde King og viste ham sit ID.

Daz sagde foragteligt: „Jeg har jo sagt til jer, at jeg ikke *køber* tyvegods, og at jeg ikke *sælger* tyvegods."

„Vi er her ikke angående tyvegods."

„Åh," sagde Daz.

„Vi er her angående Reggie Cann."

„Er han o.k.? Han gik ud til frokost den anden dag og kom aldrig tilbage."

„Han har det fint."

„Åh, det var godt," sagde Daz, „for han er midt i en Mac, og jeg ved ikke en skid om Macs."

King nikkede. „Hvad tid kom han i tirsdags?"

„Tirsdag? Øh, ved halvnitiden? Sædvanlig tid, tror jeg."

„Og hvad tid gik han ud til frokost?"

„Ved tolvtiden? Jeg er ikke slavepisker. Er der noget galt?"

„Tager han som regel hjem til frokost?"

„Ja. Han bor lige ovre i Abbotsham, og han er for nærig til at købe en pie. Hvad er problemet?"

„Hans far er død," sagde hun.

Daz rynkede panden. „Er hans far død? Er du sikker?"

King hævede et øjenbryn. „Lægen virkede sikker."

„Jeg mener bare ... jeg troede, at hans *bedstefar* var syg."

„Han er også syg," sagde King. „De er syge begge to. *Var* syge. Den ene er det stadig."

„Nå," sagde Daz og pustede kinderne op. „Det er da noget lort."

„Ja, det er det," sagde King. „Hvad har Reggie fortalt dig om sin bedstefar?"

Daz trak på skuldrene. „Bare at han var syg. Kræft, tror jeg, men måske tager jeg fejl. Det ser ud, som alle får kræft for tiden, ikke? Jeg har det sikkert også – jeg ved det bare ikke endnu!" Han lo.

King ventede, til han holdt op. „Hvad med hans far? Har han talt om ham?"

„Ikke så meget," sagde Daz.

„Har han nogen sinde talt om, at en af dem gerne ville dø?"

„*Dø*? Ikke hvad jeg kan huske. Altså, han snakkede om, hvor hårdt det er at passe dem, og alt det der. Især den gamle. Som at man ikke ville lade en hund lide så længe på den måde, vel?"

„Har Reggie sagt det?"

„Næ." Daz trak på skuldrene. „Jeg siger bare – en hund ville man aflive, ikke?"

De takkede ham og gik – og kørte tilbage til politistationen i tavshed.

Ved frokosttid gik Calvin op til bookmakeren. Han havde været så uheldig at vinde, første gang han nogen sinde spillede på hestene. Til ære for sin lillebror havde han sat et pund på 33-1 på en hest ved navn Lucky Louis i Worcester. Hesten havde vundet stort, og Calvins

skæbne var beseglet. Nu, næsten ti år senere, spillede han næsten hver dag, og det var kun hans rædsel for at ende i gæld, der havde holdt ham fra at blive totalt afhængig.

Men nu tilbragte han mangen en frokostpause hos Ladbrokes på Bideford High Street og studerede avisudklip, der var sat fast på væggene, og skriblede optimistiske Yankee'er på de små lyserøde sedler, og krøllede dem så sammen til fordel for de mindre berusende Trixier, og smed dem så ud for stadig tvivlsomme dobbeltvæddemål, inden han endelig afleverede kontanterne ved kassen. Pengene blev modtaget af Døde Mike, som var så tynd og grå, at hvert åndedrag lød som en genopstandelse, eller af Sylvie, der havde arbejdet det samme sted siden først i halvfemserne, og som kendte alle byens tabere ved navn – og nogle stykker på, hvad de spiste til morgenmad. I en butik fyldt med mænd havde hun engang været genstand for nogen interesse, men det var længe siden, og nu bar hun det røde uniformstørklæde knyttet fast under det ene øre for at holde hagerne i skak. Hun flirtede nu og da, tilsyneladende fordi hun havde monopol.

Der kom ikke kvinder hos bookmakere.

Bookmakere kunne sponsorere kønne piger i skærf ved sportsbegivenheder i al evighed, men Calvin havde aldrig set andre kvinder hos Ladbrokes end Gamle Gråskæg, som sad pakket ind i en anorak og gummistøvler i al slags vejr, og aldrig talte til nogen, bortset fra når hun nu og da sagde til Døde Mike, at hun tog et væddemål.

Calvin syntes ikke, hun talte med.

Der var omkring et dusin faste kunder i butikken. De fleste var arbejdsløse eller selvstændige. Nogle få havde faktisk et arbejde – sikkert hos en eller anden stakkel, som ønskede sig, at de var et andet sted og lavede noget andet. Kongen over de faste var Dennis Matthews. „Den" for dem, der kendte ham, „Denny" for dem, der troede, de gjorde det. Matthews var 190 centimeter høj, vejede

150 kilo og gik aldrig nogen steder uden sin oppustelige hæmoride-pude.

Der var ingen, der grinede ad ham.

Han havde et rødt ansigt, udstående blå øjne og tætte gule krøller som en kerub, der havde drukket sig fra at være barnestjerne. Når han satte sig, strakte han sine arme og ben ud til alle sider, så alle, der kom til at sidde ved siden af ham, måtte fjerne sig eller udsætte sig for at komme i nærkontakt med hans albue eller hans kæmpeskulder eller uforsigtige støvle. På den måde havde han skabt en stor Dennis Matthews-formet plads hos bookmakeren, som kun han var kvalificeret til at udfylde.

Der var ingen andre, der satte sig på hans plads. Alle de faste vidste, at Matthews havde siddet inde for overfald, og der var ingen, der ønskede sig at være årsagen til, at han kom ind igen. De fedtede for ham. De viste ham de indsatser, de gjorde eller havde gjort, tilbød at hente kaffe til ham fra automaten, grinede ad hans dårlige vittigheder, støttede ham i hans brokkerier og gjorde så godt som alt, hvad de kunne, for at undgå at komme ham på tværs. Selv Døde Mike lod ham sætte indsatser efter starten. Somme tider to forhindringer efter starten.

Men alligevel var han en uheldig mand. Der var ingen i Ladbrokes Bideford-afdeling, der kunne komme op på siden af Dennis Matthews, når det gjaldt uheld. Når han tabte, rejste han sig op og stod foran den store skærm – så tæt på, at hans næse næsten forvrængede billedet – og nidstirrede den uheldige hest, hund eller jockey, som om selve hans raseri kunne skrue tiden tilbage. Når det skete, gik alle på listesko i butikken. Der var mange, der gik og kom tilbage senere, når Matthews var gået, og de kunne se på TV'et igen.

Selv når han vandt, skabte han sig som en taber. Han skulle altid have satset lidt mere. Eller hans gevinst dækkede dårligt nok det, han havde sat til på den samme hest det sidste halve år, fordi træneren var korrupt, og

jockeyen var korrupt, og den hest skulle skydes. Over hans skyer var himlen aldrig blå. Når dagen begyndte, lod han sig falde ned på sin plads og sad og knurrede: *Jeg håber, det går lige op – jeg kunne godt bruge de penge.*

Den eneste person, som frivilligt satte sig ved siden af ham, var en lille, forbavset udseende fyr ved navn Kvik Sands.

Han var selvfølgelig ikke døbt Kvik. Hans forældre havde døbt ham Simon. Men i en by, hvor tidevandet tømte floden to gange dagligt, var man selv ude om det, når man hed Sands. Men for at være retfærdig, så så han ikke kvik ud. Han var omkring 30 år og havde store øjne og hævede øjenbryn, som en mand, der gerne ville hjælpe, selv om dem, der forsøgte at bomme en smøg hos ham, når han stod i døren og sugede flittigt, snart fandt ud af, at det var en illusion.

Kvik røg 40 om dagen, så han fór op og ned som en yoyo i en skorsten, men når han satte sig, så sad han og Matthews sammen og forbandede fede jockeyer og ønskede, at deres heste havde lim på ryggen. Hvert fjerde år sad de også og forbandede olympiske atleter og svømmere og cykelryttere, som, viste det sig, alle var en del af den samme konspiration om at stjæle deres penge. Penge, der sjældent var fortjente og altid skattefri.

Calvin var vokset op blandt mænd som Matthews – opkæftede alfahanner med jord i hovedet og under neglene – og hans respekt for dem, der var større og farligere, var medfødt. Han og Matthews var ikke venner, men de var heller ikke uvenner. De nikkede surt til hinanden og anerkendte hinandens status som faste kunder og stod nu og da ved siden af hinanden ved *Racing Post* på væggen, når de overvejede en investering.

Men de havde aldrig talt sammen.

Før i dag.

Da Calvin kom hen for at se de sidste odds i derbyet, kørte Matthews af en eller anden grund en finger på

størrelse med, og med farve som, en Lincolnshire-pølse ned over listen af jockeyer, der skulle ride i derbyet.

„Elendige små tyveknægte," mumlede han.

Calvin Bridge var lovens håndhæver, men han havde aldrig følt sig mere som en mand.

Og derfor begik han en forfærdelig fejl ...

Derbyløbet havde aldrig bragt Calvin held. Han foretrak forhindringsløbene, hvor et ufatteligt uheld somme tider havde foræret ham usandsynlige gevinster, som havde set ud som tab indtil den sidste forhindring.

Men sidste september var han og Jackie Braddick blevet kaldt ud til den rivaliserende bookmaker, William Hill, nede på kajen, efter at en spiller havde stukket en anden med en kniv – tilsyneladende i en ophedet diskussion over en hest ved navn Strictly Come Dancing.

Calvin havde talt med det påståede offer, Thomas Novak, som havde haft to små trekantede stiksår i kinden. Bookmakernes penne var altid trekantede, så de ikke rullede ned ad disken, så det krævede ikke ligefrem en Poirot at identificere det valgte våben. Trods hullerne i sin kind havde Novak nægtet at opgive navnet på angriberen, og butikken havde været mistænkeligt tom, da de ankom, så Calvin og Jackie havde regnet ud, at eventuelle vidner til angrebet også nægtede, og hele sagen var blevet lukket på stedet.

Men mens Calvin havde forsøgt at overtale Novak til i det mindste at tage på hospitalet, havde denne haft en vinder hos hundene, og de havde begge to ventet og set den komme ind til 26-1. Calvin havde vist interesse for Novaks påståede *system*, og så – sikkert som en slags kompensation – havde Novak set sig stjålent om og havde hvisket navnet på derbyvinderen til ham.

Det var der ikke noget nyt i. Mænd hos bookmakere

havde altid hvisket navne på vindere i hinandens ører. Calvin havde selv gjort det nu og da – mumlet navnet på en hest, han regnede med, og så, når den ikke vandt, så havde både han og den mand, der ejede øret, ladet, som om han aldrig havde sagt noget.

Men hvis den faktisk *vandt*, så blev ham, der havde hvisket, takket, og måske endda belønnet med en kop suppe fra automaten eller en Marsbar – og han rykkede et lille trin frem i hierarkiet hos de faste.

Calvin hørte ikke til hos William Hill. Han hørte til hos Ladbrokes, så han kendte intet til Novak. Derfor havde han diskret forhørt sig om mandens forhold hos bestyreren, inden han gik ud til Jackie i bilen. De viste sig at være ulastelige, for Novaks bror havde engang redet i Pardubice-løbet.

Navnet på tippet var Rumbaba, og Calvin havde sat 50 spir på den som vinder til 20-1. Det var en enorm indsats for ham; han holdt sig som regel til en femmer og spredte den så tyndt som muligt ud over flere heste.

I marts havde hesten vundet et godt løb på en mile og blev sat ned til 10-1, og da træneren sikrede sig den fremragende D. Mahony til derbyet, satte bookmakerne oddsene ned til 6-1 og så 9-2, og lige pludselig var Rumbaba tredje favorit, kun efter den sædvanlige brandvarme Ballydoyle og vinderen af Dewhurst-løbet.

Nu hvor der bare var et par uger til løbet, ejede Calvin en talon, som kunne være det samme værd som en månedsløn, og han kunne næsten ikke sove om natten. Det første, han gjorde, når han kom ind til bookmakeren, var at tjekke oddsene for derbyet og skælve ved tanken om et kup.

Så nu hvor Dennis Matthews nedlod sig til at dele sin mening om jockeyer med Calvin, tvang hele hans forhistorie ham til at give noget til gengæld. Og det gjorde han med det eneste, som kunne gøre indtryk på den store mand.

Han bankede på Rumbabas navn og mumlede: „Jeg har den til 20-1."

Dennis Matthews gryntede. Hans udstående øjne løb op og ned ad listen, og han spidsede sine engleagtige læber, og efter et par minutter tog han en ny slip fra det nærmeste bord og skrev med store, præcise bogstaver:

RUMBABA. DERBY.

Calvin forsøgte ikke at vise, hvor meget det betød, at Dennis Matthews havde vist ham den tillid.

Men da han så Matthews skrive videre, var han ved at besvime.

500 PUND. VINDER.

Calvin blev iskold. *Fem hundrede pund?* Som *vinder?* Fordi *han* sagde det? Endnu værre – fordi en eller anden idiot fra William Hill, hvis bror var en elendig lille tyveknægt, og som ikke engang havde været smart nok til at fjerne sit fjæs efter det første stik med bookmakerens pen, sagde det? Calvin blev svimmel. Hvad hvis hesten tabte? Tabte fem hundrede spir? Af Dennis Matthews' penge! Han måtte sige noget. Tage det i sig igen. Sige, det var for sjov. Men hvis han gjorde det, og hesten vandt, hvor ville han så være? Før eller siden ville Matthews finde ud af, at han havde vundet stort på derbyet, og så ville det bare se ud, som om han ikke ville have Matthews til at få del i rovet.

Calvin så Dennis Matthews række slippen til Døde Mike med den samme forstenede rædsel, som han kun kunne forestille sig at føle, mens han så sin førstefødte køre ud over en klint på en trehjulet cykel.

Ét machoøjeblik, et barnligt praleri, og lige pludselig *skulle* Rumbaba vinde derbyet, ellers vidste Calvin, at han ville få seriøse problemer.

Nummeret

Felix var kommet så hurtigt op ad bakken, at han dårligt kunne trække vejret.

„Margaret," stønnede han. „Jeg har brug for hjælp!"

Han lagde en hånd på hendes sten for at støtte sig og den anden på sit hjerte, som havde ræset af sted, lige siden han var løbet væk fra cafeen på kajen.

Amanda og Reggie Cann.

Hvad betød det?

Hvad betød det?

Bare Margaret havde været her. Hun ville vide det.

Han forsøgte at hidse sig ned og tænke det igennem.

Hvis Amanda kendte Reggie, så måtte hun have vidst, at Albert ikke var Charles Cann. Og hvis hun havde vidst det, så havde hun løjet for ham. Lige op i ansigtet på ham. Hun *lignede* ikke en løgner. Men hvordan så en løgner ud? Det vidste Felix ikke, men han følte sig forfærdeligt såret over forræderiet. Han havde stolet på Amanda, og hun havde løjet for ham. Hun havde fortalt om sin bedstemor, der døde af kræft. Var det også en løgn? Hvem ville lyve om sådan noget? Og da hun havde grædt, havde han givet hende sit lommetørklæde. Hun havde det stadigvæk. En løgner havde hans lommetørklæde! Han havde dækket over hende. Haft ondt af hende. Følt sig forbundet til hende af deres fælles traume og hendes mascara på hans jakke. Men nu var det gået op for Felix, at hun var forbundet til en anden, på en anden måde, og at han faktisk overhovedet ikke kendte hende.

Det var et nummer!

Hans mave gav sig ved tanken. Felix kunne ikke huske, hvornår han sidst havde vidst noget i maven – det havde han måske aldrig – men nu var det der.

Hvis det var et nummer, så var Albert Canns død ikke noget uheld. Der var nogen, der *ville* slå ham ihjel.

Og de havde brugt *ham* til det.

Felix svajede af rædsel.

Så vendte han sig væk fra sin kone og tumlede ned ad bakken som en fuld mand.

Den nedgående sol skabte lange, mørke grave i græsset, som truede med at opsluge ham, da han vaklede tilbage til bilen. Da han kom derhen, rystede han så meget, at han næsten ikke kunne finde låsen med nøglen.

Han åbnede døren til førersædet, og Mabel sprang ud klar til sin tur.

„Nej, Mabel, her ... Plads ..."

Han lukkede bagdøren op og bøjede sig ned og samlede hende op i sine arme.

Vægten var så lig et barns, at Felix i et guddommeligt øjeblik lukkede øjnene og omfavnede den varme klump og pressede den mod sit bryst og tænkte på en dreng – måske på to eller tre år – med perfekte små tænder, hver med en perfekt lille kløft; en dreng, hvis lille rumpe passede fint ind i hans armkrog; en dreng, der stadig duftede som en baby, selv om han allerede kunne sige alle de vigtigste ting.

Moar

Far

Fo-bol

Felix trak vejret dybt ind.

Mabel lugtede som en hund.

Han åbnede øjnene og satte hende blidt på hendes tæppe på bagsædet. Da han lukkede døren, så han den brækkede spadserestok. Han havde glemt, at den var der. Han rakte ind i bilen og tog den op. Det var en naturlig gren fra et kirsebærtræ med en køn tegning og med en knop øverst, der var gnedet, så den skinnede af den gamle mands greb. Den var knækket cirka tyve centimeter fra gummiduppen forneden.

Felix tog den tættere op til ansigtet og rynkede brynene. Indersiden af bruddet var splinter og stumper af bøjet træ, der holdt den sammen. Men ydersiden – hvor man kunne se ind ... der var bruddet lige.

Glat.

Overlagt.

Som om nogen havde savet lige nok til, at stokken ville knække under vægt.

Skipper Canns vægt.

Felix stod og stirrede så længe på stokken, at da han igen så op, var solen skåret over af træerne på toppen af bakken.

Han satte sig bag rattet, lagde stokken på sædet ved siden af sig og kørte hjem.

Hurtigt.

Duen

Geoffrey Skeet havde nu siddet i varetægt i næsten tre dage.

Calvin havde sat dinosaurussen op på kontoret, hvor den havde tiltrukket sig en del opmærksomhed.

Jackie Braddick var kun fire år yngre end ham, men hun havde aldrig set noget lignende. Da Calvin satte skærmen på det skrivebord, de delte, troede hun, det var en mikroovn, og trak sig tilbage fra displayet. Men Tony Coral, derimod, lagde hånden på den nikotinfarvede kasse, som om det var hans yndlingssøns lyskrøllede hår, og sagde: *Åh, den slags bliver ikke lavet mere.*

Kriminalkommissær King havde bedt Calvin om at lave en database med Exiter-mapper på HOLMES, så den kunne deles med politiet rundtom i landet. Det var fornuftigt nok, men Calvin var lidt fornærmet over, at han var blevet bedt om at gøre det. Det betød masser af scanning og udfyldning af blanketter, og det var den slags job, en kriminalkommissær normalt ville give til en i uniform, hvor han ellers skulle være i civil, mens han arbejdede på Cann-sagen. Calvin ville ikke have en ny chance, men han ville heller ikke ydmyges.

Ikke desto mindre gik han i gang med arbejdet og klarede elleve mapper på tre timer, og det syntes han var ret godt gået i betragtning af, hvor kedeligt det var. Han kastede et blik på alle testamenterne, når han scannede dem, og holdt øje med mystiske ting som store summer efterladt til folk uden for familien eller til den samme mystiske NGO, men det hele virkede så tilfældigt.

Her modtog en gudsøn tusind pund. Der fik en fætter et standur. En nabo fik *min plæneklipper og indholdet i mit værktøjsskur.*

Calvin spekulerede dovent på, hvad han en dag ville arve. Hans far var flyttet til en anden familie, som han så ud til meget bedre at kunne lide, så han kunne ikke regne med meget derfra, og hans mors ejendele bestod nu af, hvad hun havde lov til at have på sin halvdel af en celle på 2,5 x 3 meter. Hans lillebror, Louis, kørte allerede både den lovlige og den ulovlige del af Bridge Fencing, og klarede begge dele fint, så vidt Calvin havde lyst til at vide. Derudover var der ikke meget. Han forsøgte at tænke på én eneste ting, der havde været i deres kaotiske hjem, dengang han voksede op, som både var ønskværdig *samt* deres lovlige ejendom, men det sidste var for svært, så han gav op.

Klokken to forsøgte han at købe en ost og løg-sandwich fra automaten, men blev nødt til at nøjes med at nappe to chokoladesmåkager fra Jackie Braddicks skuffe. Han ville erstatte dem på et tidspunkt; de havde en slags aftale.

Kirsty King og Pete Shapland kom ind lidt over tre.

„Hvordan går det, Calvin?"

„Nogenlunde, ma'am. Jeg har scannet alle papirerne og tjekket testamenterne for at se, om der var noget mistænkeligt."

„Ret tilfældigt, ikke?" sagde Pete. „Hvor mange har du lavet?"

„Foreløbig fjorten."

Pete snøftede. „Der er næsten to hundrede filer! Det tager en evighed! Pokkers spild af tid, hvis du spørger mig."

Der var ingen, der havde spurgt ham, og Calvin undgik hans blik. Pete var nok hos kriminalerne, men det gjorde ingen forskel; de havde samme rang og cirka samme alder, og han skulle ikke tale til ham, som om han var hans chef.

„Du er ikke hans chef," sagde Kirsty King køligt, mens hun rokkede Calvins ost og løg-sandwich ud af automaten. „Og det lyder, som om din formiddag har været mere produktiv end vores. Vi har en masse vidner til ikke en skid, og vi ved stadig ikke, hvem der ringede og meldte det."

„Kunne de ikke triangulere opkaldet?" spurgte Calvin.

„De kunne kun indsnævre det til området ved Black Lane. Cann-familien har ingen kameraer, men det er der et par af naboerne, der har. Vi kigger det igennem nu, hvis du vil se med."

Pete satte hukommelseskortene ind i læserne og startede dem på to forskellige skærme.

De ramte plet med det samme. To mennesker, der gik væk fra kameraet op ad Black Lane. Et langt skud bagfra af en høj mand, der haltede let, med en kort lys jakke på. „Han ser ud til at være gammel," bemærkede King – og en slank kvinde med mørkt hår og en lang frakke over sine jeans. De drejede ind ved Canns hus og forsvandt ud af billedet. Tidskoden sagde 10.11.

Det andet kamera sad på et tag, og billedet viste fortrinsvis andre tage, men de kunne lige netop se parret nederst til højre i billedet. De stod ved døren til Canns hjem, men kunne kun ses fra livet og ned – deres overkroppe blev skjult af den lille portal over deres hoveder.

„Er det den bedste vinkel, vi har?" spurgte King med rynket pande.

„Ja, ma'am," sagde Pete. „Det er fra naboen."

„Moon?"

Pete nikkede.

Klokken 10.13 bøjede den høje mand sig pludselig ind i billedet, og de lænede sig alle forventningsfuldt frem. Men lige i det kritiske øjeblik, hvor de kunne have set hans ansigt, rykkede de alle tilbage, da en enorm due fløj ind i billedet og satte sig på tagrenden og pudsede fjerene og fyldte skærmen.

„For fanden da," mumlede Pete.

King rynkede panden. „Hvorfor helvede har nogen deres kamera rettet mod en tagrende?"

„Donald Moon er fuglekigger, ma'am," sagde Calvin. „Måske er det duen, der er formålet."

Pete kørte fremad, indtil duen var væk, men det var manden og kvinden også.

De tre sad og kiggede og ventede. Der kørte en bil i ryk over den første skærm. De ventede noget mere. Fem minutter. Ti.

Calvin så på tidskoden. „Hvad tid kom anmeldelsen?"

King sagde: „10.22," uden at se i sine noter.

Klokken 10.27 – fjorten minutter efter at Exiterne var gået ind i huset – kom kvinden ud af huset og gik hurtigt tilbage den vej, hun var kommet fra. Alene.

„Hun gik uden ham!" sagde Shapland.

„Sært," sagde King.

De ventede, men manden kom ikke ud ad hoveddøren. Så kørte politibilen frem klokken 10.31, og Calvin så sig selv komme igennem optagelsen på vej rundt om huset.

En svartid på ni minutter, tænkte han. *Ikke så dårligt.*

Jackies ben forsvandt ind ad hoveddøren.

Så ikke mere.

„Fyren må have været i huset samtidig med jer," sagde Pete til Calvin.

„Det tror jeg ikke," sagde Calvin. „Vi dækkede begge døre lige med det samme. Jeg tænker, han allerede var gået ud gennem det væltede hegn."

„Du skulle have tjekket haven først," sagde Pete.

„Jackie var allerede inde i huset," sagde King skarpt. „Skulle Calvin lade hende være uden backup? Og den mistænkte var sikkert allerede gået ud bagtil."

„Hvad med en bil?" sagde Calvin.

King rystede på hovedet. „Ingen af dem, vi talte med, kunne huske en fremmed bil på gaden den dag. De kan

have parkeret i en anden del af landsbyen og have gået. Eller taget bussen."

Pete snøftede. „Hvem tager ud med en bus for at myrde?"

„Telefonoptegnelser?" spurgte Calvin, mere i håb end forventning.

„Ikke noget fra Geoffrey Skeet," sagde King. „Hvis han var i forbindelse med dem, så var det ikke fra Nokiaen. Hans fastnetopringninger vil tage et par dage, men jeg forventer ikke noget. Jeg tror, han er for forsigtig til det, ellers ville vi have fundet en liste over Exiterne i hans papirer."

„Vi er ved at løbe tør for tid," sukkede hun og bankede på skærmen med sin pen. „Uden en forbindelse mellem Skeet og de to mistænkte er det eneste, vi har, en charmerende gammel mand, som ved lige præcis, hvordan han skal holde sig på den rigtige side af loven."

King kastede et blik på sit ur og skar en grimasse, og så sendte hun Calvin et alvorligt blik. „Tag hen og snak med Hayley Pitt."

„Ma'am?"

„Rengøringshjælpen," huskede hun ham på. „Rengøringsfolk hører ting og sager. Ser ting. Finder ud af ting. Det er derfor, jeg ikke har nogen, de giver mig gåsehud. Men hvis der var nogen, der havde et motiv til at myrde Albert Cann, så ved *hun* sikkert hvem."

Rengøringshjælpen

Hayley Pitt boede i et lillebitte rækkehus på hovedgaden i Abbotsham, mindre end 400 meter fra Canns hus.

Calvin kunne høre musik vælte ud af huset, så snart han stod ud af bilen, og da en kvinde, som han regnede med var Hayleys mor, åbnede døren, blev den endnu højere. Noget med en dundrende bas, som han allerede var for gammel til at kunne genkende.

Mrs. Pitt råbte op ad trappen på sin datter med en stemme som et tågehorn og smilede så muntert til Calvin. „Hun kommer ned om et sekund," sagde hun og viste ham ind i en stue, der var et broget hav af legoklodser, som et lille barn svømmede rundt i. Der var store bunker af vasketøj på alle overflader – kaffebordet, stolene, sofaen – og at dømme efter lugten var det ikke rent. Tæt ved vinduet sad en grå papegøje i et bur og skreg så højt, at Calvin krympede sig. Gulvtæppet rundt om den var dækket af frø og fuglelort.

Mrs. Pitt kommenterede ikke larmen, barnet, papegøjen eller rummets udseende, og det fik Calvin til at tænke, at det sandsynligvis var normalen.

„Te?"

„Ja tak."

„HAYLEY!"

„Hvad?"

„Kom så ned!"

„Hvorfor det?"

„Du har besøg!"

Der hørtes noget trampen, og så blev der stille, som om Hayley var begyndt med at adlyde, men så havde fortrudt det halvvejs på vej over afsatsen.

„Børn!" Mrs. Pitt himlede med øjnene og gik ud for at lave te.

Papegøjen var holdt op med at skrige og så vurderende på Calvin. Calvin nikkede til den og så på barnet. Det var en dreng på omkring elleve måneder med alvorlige øjne, som sad på en ble, der var så tyk – eller fyldt, at den lignede en pude.

Calvin vidste aldrig, hvad han skulle sige til børn, så han nikkede bare og sagde: „O.k.?"

Babyen åbnede munden og spyttede langsomt tre legoklodser ud på tæppet.

„Pis," mumlede Calvin og gik over det knasende gulv for at tjekke hans mund for flere kvælningsrisici. Den lille dreng lod ham passivt køre fingeren rundt inde i sin mund, men da han trak den tilbage bed han hårdt til.

„Pis!" Calvin fik tårer i øjnene. „Giv slip!"

Drengen holdt fast og gloede på ham.

„Din lille lort!" hvæsede Calvin og kastede et blik på døråbningen. Der var ingen, der så ind. Han kneb ungens næse hårdt, indtil han åbnede munden og begyndte at hyle.

„Kæft," sagde papegøjen med en stemme som en ung pige, og Calvin lo, og papegøjen lo med og lo så endnu mere og klukkede i evigheder og stoppede til sidst med et langt suk, der var så menneskeligt, at Calvin lo igen.

„Kæft," sagde papegøjen. „Nej, *du* holder kæft!"

Der kom ingen for et trøste babyen, som snart holdt op med at græde og maste flere legoklodser ind i munden. Calvin lod ham gøre det. Han undersøgte sin finger. Ungen havde brugt hver eneste tand godt og grundigt.

Calvin flyttede en armfuld pigetøj til side, så han kunne sætte sig på sofaen. Under vasketøjet var der en tallerken med resterne af en engelsk morgenmad. Et slimet stykke æggehvide og spredte baked beans. Han lod tøjet falde ned på en lignende bunke og satte forsigtigt tallerkenen oven på den og satte sig ned.

„Hejsa."

Calvin vendte sig og så en mager pige på omkring tolv år ved døren.

„Hayley?"

„Hun er ovenpå og ordner sit hår, hvis nu du er lækker."

Hun fnisede, og det samme gjorde en anden bag hende, og Calvin kunne mærke, at hans ører blev røde.

„Hvem er du?" sagde han.

„Rita. Og hvem er du?"

„Kriminalbetjent Bridge."

„Er du strømer?"

„Ja."

Hendes øjne blev store af spænding. „Hvad har hun gjort?"

„Ikke noget."

Rita så skuffet ud og lænede sig tilbage ind i gangen. „Han siger ikke noget."

Calvin kunne lige skelne en anden piges stemme, der mumlede.

„Men hvorfor er du her så?" sagde Rita.

„For at stille hende nogle spørgsmål."

„Om hvad?"

„Nogen, hun gør rent for."

„Hvem?"

„Familien Cann på Black Lane."

Rita lænede sig igen tilbage, og der var mere dæmpet samtale og fnisen.

Rita kom tilbage. „Vil de have pengene tilbage?"

Stormende latter, og Rita forsvandt og kom ikke igen.

Mrs. Pitt kom ind med et krus te. Der var ingen steder at stille det, så hun rakte det bare til Calvin. „Hun kommer ned om et minut. Du ved, hvordan piger er. De kan ikke komme ned til morgenmad uden hele hovedet fuldt af makeup."

Hun tog babyen op og gik ud igen. Teen var for-

færdelig. Calvin så sig om for at finde et sted at smide den ud eller efterlade den. Inden han kunne finde en overflade, der var stor nok, kom nogen trampende ned ad trappen, og Hayley kom ind.

Hun var en buttet, køn pige med perfekt hud og kort blondt hår, der blev holdt tilbage med Wonder Woman-spænder.

„Hayley?"

„Jeg elsker dig, Hayley!" sagde papegøjen ømt, og pigen rødmede.

„Hejsa." Hun lod sig falde ned i en lænestol uden at gøre sig den ulejlighed at flytte vasketøjet.

„Jeg er kriminalbetjent Bridge fra Bideford Politi." Calvin satte kruset på gulvet, så han kunne tage notater. „Jeg forstår, at du arbejder for familien Cann på Black Lane."

„Ja." Hun nikkede. „Jeg har været der et stykke tid."

„Er du klar over, at Albert Cann døde i tirsdags?"

„Der var nogen, der sagde det i butikken."

Der var en lille aviskiosk oppe på bakken.

„Hvornår så du sidst Albert?"

„Mandag."

„Hvordan havde han det da?"

Hayley skar ansigt. „Ved ikke. Det samme?"

„Det samme som hvad?"

„Altid."

Calvin forsøgte igen. „Hvad for en slags menneske var han?"

„Han var o.k." Hun trak på skuldrene. „I hvert fald over for mig. Brokkede sig altid over det ene og det andet, men jeg hentede hans sprut til ham og hjalp ham med computeren og sådan."

„Hvad drak han?"

„Gin."

„Hvor meget drak han?"

Hun spilede øjnene op. „En *masse*."

„*Oooooh,*" sagde papegøjen fordømmende.

Calvin understregede *en masse* to gange. „Og hvad brokkede han sig over?"

Hun trak på skuldrene. „Bare det sædvanlige. Penge og sådan."

„Hvordan kom du ud af det med Skipper?"

„Godt." Hun trak igen på skuldrene. „Jeg laver altid te til dem eller en sandwich eller cornflakes, for Albert kan overhovedet ikke lave mad."

„Det er pænt af dig," sagde Calvin.

„Jo," sagde hun. „Men Skipper spiser alligevel ikke noget særligt, med kræften og sådan."

„Hvad med Reggie? Kommer du godt ud af det med ham?"

„Jep," hun nikkede.

„Og hvordan kommer de ud af det med hinanden?"

„Fint," sagde hun og gabte. „Så vidt jeg ved."

„Vidste du, at Skipper havde planlagt at begå selvmord?"

„Næ." Hun tøvede. „Men jeg så hans testamente."

„Hvor var det?"

„Ved sengen."

„Hans seng?"

„Ja."

„Hvornår var det?"

„Mandag."

„Snakkede I om det?"

„Han sov."

„Men du læste det?"

Hun tøvede og trak så på skuldrene. „Nå ja, jeg har aldrig set sådan et før."

Calvin blinkede til hende. „Efterlod han noget til dig?"

„Næh." Hayley gabte og strakte sig, så man kunne se hendes navle. Calvin forsøgte ikke at smile. Af en eller anden grund morede hendes ungdommelige apati ham.

„Kan du huske, hvad der ellers stod ved siden af Skippers seng?"

„Ikke rigtigt. Altså han havde altid noget vand og hans piller og sådan. Blade. Fotografier. Jeg ved ikke."

„Ikke en gasflaske?"

„Ligesom Alberts?"

„Ja, men meget mindre. På den her størrelse? Sølvfarvet?"

Hun skar ansigt. „Nå ja. Den var der."

„Ved siden af hans seng?"

„Ja. Jeg troede, det var en termoflaske."

„Har du nogen sinde hørt om Exiterne?"

„Næ. Hvad er det?"

„Det er en gruppe, der hjælper mennesker med at begå selvmord."

Hayleys øjne blev store, og for første gang lød hun interesseret. „Begik Albert da selvmord?"

„Hvad tror du?"

„Joh, han *var* ret syg. Han var evigheder om at gå op og ned ad trappen og sådan. Men han røg skam stadigvæk! Mor arbejder på hospicet, og hun siger, det sker hele tiden. Oser løs med kun én lunge og sådan!"

„Havde Cann-familien mange gæster?"

„Næ. Lægen kommer, og sygeplejersken fra McDonald."

„Macmillan?"

„Hvem?" sagde hun.

„Ikke noget," sagde Calvin. „Hvad med en ældre mand? Mr. Skeet? Geoffrey?"

Hun rystede på hovedet. „Kender dem ikke. Men alle gamle mænd ser ens ud, ikke?"

Calvin nikkede bare, for at tage hul på hendes dumhed ville være for besværligt.

„Der kom en gammel mand fra hjemmehjælpen."

Calvin spidsede ører. „Hvornår var det?"

„I går."

Calvins ører faldt ned igen. Han var interesseret i

besøg før Alberts død. „Kender du nogen grund til, at nogen skulle gøre Albert fortræd?"

Hayley rystede på hovedet uden at tænke over det.

Han lukkede notesbogen, og så huskede han noget, der havde generet ham. „Hey, vinduet i deres spisestue, det er itu, ikke?"

„Ja?"

„Hvornår var det?"

„Juletid?" Hun virkede ikke sikker.

„Ved juletid?" sagde han.

Hun nikkede. „Deromkring. Det var koldt. Jeg skar fingeren, da jeg ryddede op, og Reggie kørte mig hjem."

„Av," sagde Calvin.

„Det var ikke så slemt."

„Ved du, hvordan vinduet gik itu?"

Hayley rystede på hovedet og trak på skuldrene for at vise, at de var nået til grænsen for hendes viden.

Calvin var skuffet. Rengøringshjælpen havde ikke været det orakel, som kriminalkommissær King havde håbet på. Hun vidste, at Albert var en drukkenbolt, og at Skipper ikke havde efterladt noget til hende trods alle sandwicherne, og at testamentet og gasflasken havde været i Skippers værelse om mandagen. Men det betød ikke, at de ikke kunne være flyttet til Alberts værelse om tirsdagen. Det var bare to stykker papir og en dåse med luft i, ikke Stonehenge. Intet af det, Hayley havde sagt, fortalte om motivet eller om noget som helst, kun, at hun var lidt tungnem. Det eneste gode var, at bidemærket på hans finger sandsynligvis ville vinde ham en pint øl fra Jackie Braddick.

Han rejst sig op. „Nå, men tak for hjælpen, Hayley."

„No problemo."

„*No problemo*," sagde papegøjen med Haleys stemme.

„Det er en rigtig spøgefugl, hva'?"

„Han er en lille skid," sagde hun. „Han kan alle vores

ringetoner. Driver os til vanvid. Han skal bare høre noget én gang, så kan han det, ikke, lille ven?"

Papegøjen lagde hovedet på skrå. Den så på Calvin med et guldkantet øje og hvæsede: „*Din lille lort*."

Listen

„John?"

„Geoffrey!"

„Hvordan har du det?"

„Hvordan har *du* det? Og mere relevant, *hvor* er du?"

„Jeg er hjemme."

„Lod de dig gå?"

„Tja, jeg blev bare ved med at sige ‚ingen kommentarer', til tiden udløb. Det ældste trick i bogen."

Felix var imponeret af Geoffreys stille styrke. „Jeg må sige, at du har nerver af stål."

„Overhovedet ikke," sagde Geoffrey beskedent. „De havde tydeligt nok ikke noget, der kunne forbinde mig med gerningsstedet, og du og Amanda holder en lav profil, så jeg vidste, at det kun var et spørgsmål om tid. De har taget mine kartoteker, hvilket selvfølgelig er irriterende, men når det kommer til stykket, er der ikke noget kriminelt i dem, for det her er ikke noget kriminelt foretagende. Vi leverer ikke dødsinstrumenterne, og vi er totalt syltet ind i forbehold."

„Geoffrey ..." sagde Felix tøvende. „Jeg tog listen over Exitere fra dit skab. Og Cann-navneskiltet fra mappen. Jeg håber, du føler, at det var det rigtige at gøre."

„Det gør jeg helt bestemt!" sagde Geoffrey. „Meget fornuftigt."

Felix var glad for, at han havde gjort det rigtige, men han holdt vejret og ventede på, at Geoffrey skulle spørge om Buttons. Men det gjorde han ikke. Han troede sikkert, at Buttons var henne hos en nabo og snart ville komme tilbage.

Og det *ville* han snart.

„Altså ..." sagde Geoffrey. „Alt i orden."

„Ikke helt," sagde Felix alvorligt.

„Hvad mener du?"

Felix stirrede på træsplinten og vidste ikke rigtigt, hvordan han skulle begynde. „Har du talt med Amanda?"

„Ikke endnu. Hvorfor?"

„Fordi ..." begyndte Felix. Så standsede han. Og begyndte igen. „Jo, fordi jeg så hende sammen med Albert Canns søn."

„*Hvad?*"

„Alberts søn. Reggie Cann. Jeg så dem sammen i går på en café i Bideford."

Der var en lamslået tavshed fra Geoffrey. Så spurgte han: „Hvad sagde du?"

„Ikke noget. Jeg blev så overrasket, at jeg ikke sagde noget, men bare gik min vej, før de så mig."

„Det er ikke ..." sagde Geoffrey. „Jeg kan ikke ... Hvorfor skulle hun ...?"

Han blev ved med at gå i stå, som når man prøver at starte en bil i koldt vejr, men det ikke rigtigt vil lykkes.

„Jeg ved det ikke, Geoffrey," sagde Felix. „Men jeg må sige, at det bare føltes ... *Jeg* følte det, som om jeg var blevet ... nå ja, holdt for nar."

„Holdt for nar? Hvad mener du, *holdt for nar*?"

„Jeg mener, Amanda gav Albert Cann masken. Dengang troede jeg selvfølgelig, at det var tilfældigt, men nu er jeg ikke så sikker."

Geoffrey mumlede noget, Felix ikke kunne høre, men det kunne sagtens have været en ed. Han lød rystet til sit inderste.

„Jeg går ud fra, at hun blev passende undersøgt," forsøgte Felix sig.

„Selvfølgelig! Elspeth tjekkede Amanda. Nøjagtigt som dig. Elspeth er min mest erfarne og samvittighedsfulde frivillige. Hun ville aldrig have godkendt Amanda, medmindre hendes motiver var absolut dadelfri. Jeg tror, hun har mistet sin bedstemor for nylig."

„Det var, hvad hun sagde til mig," gav Felix ham ret. „Og selvfølgelig vil jeg lade tvivlen komme hende til gode, men jeg forstår bare ikke, hvorfor hun skulle mødes med Reggie Cann."

„Det gør jeg heller ikke!" sagde Geoffrey vredt. „Det mest latterlige, jeg nogen sinde har hørt. Hvad *tænkte* hun på? Det tåbelige, *tåbelige* pigebarn!"

„Jeg er bekymret for, at Charles Cann også kan være i fare."

„Hvorfor skulle han være i fare?"

Felix tøvede. Geoffrey havde været så sarkastisk om Amandas kontakt med familien, at han ikke havde lyst til at dele med ham, at han også selv havde været tilbage i huset.

„Nå ja," sagde han forsigtigt, „hvis Alberts død ikke var en ulykke, ønskede nogen ham død. Og denne nogen kunne også ønske Charles Cann død."

„Det kan jeg ikke se," sagde Geoffrey. „Hvis nogen ønskede Albert død, så har de fået det, som de ville have det. Hvis nogen dræbte Albert, så reddede de faktisk den gamles liv ved at gøre det. Så jeg kan ikke se, hvordan han skulle kunne være i nogen fare nu."

Felix nikkede tavst ned i telefonen. Geoffreys logik var uangribelig, men han havde ikke alle fakta til rådighed. Det havde Felix heller ikke, men han havde flere fakta end Geoffrey og kunne ikke ryste den ubehagelige mavefornemmelse af sig.

„Ikke desto mindre er Skipper Cann kun i live, fordi *vi* forkludrede tingene," sagde han. „Og Albert er død af samme grund. Så jeg føler, at det er op til os at afdække sandheden."

„Det gør jeg ikke!" sagde Geoffrey – og så sukkede han dybt. „At forsøge at afdække sandheden ville bare blotte dig, John – og hvis den blotter dig, blotter den os alle. I en ideel verden ville du have ret. Men det er ikke nogen ideel verden, og jeg tror bare, vi må acceptere, at

vi måske aldrig får at vide, hvad der gik galt, og se at komme videre. Bedre for dig og bedre for Exiterne, når jeg skal være helt ærlig."

„Det har jeg det ikke godt med, Geoffrey."

„Jeg har det heller ikke godt med det."

„Geoffrey, jeg ... jeg er ikke sikker på, jeg kan det her mere."

„Men det er du *nødt* til," sagde Geoffrey. „Folk har *brug* for os. *Jeg* kan selvfølgelig ikke være dem til nytte rent praktisk, bundet til den forbandede stol, så det, jeg faktisk siger, er, at folk har brug for *dig*. Hvad gavner det disse mennesker, at du kommer i fængsel? Hvad gavner det disse stakkels mænd og kvinder, der gennemgår sådan en tortur, at de hellere vil tage deres eget liv end tilbringe en dag mere med deres venner og familie? Hvis din søgen efter sandheden ender med at få dig anholdt, vil det kun skade netop de mennesker, vi prøver på at hjælpe."

„Men jeg dræbte den forkerte mand!"

„Og af samme grund vil du aldrig gøre det mere!"

Felix tøvede. Så mumlede han: „Det er sandt."

„Præcis," sagde Geoffrey, og Felix kunne høre lettelsen i hans stemme. „Nu må vi lægge alle de ubehageligheder bag os og huske på, at vi gør et meget vigtigt stykke arbejde. Vil du gøre det for mig, John?"

„Det vil jeg," sagde Felix.

Men det ville han ikke.

Så snart Felix havde lagt røret på over for Geoffrey, foldede han den navneliste ud, han havde taget fra huset, og ringede til den første af dem.

Connor svarede ikke.

Felix var lettet – og så straks bekymret igen. Han var dårligt nok begyndt. Det næste navn var Rupert. En mand svarede efter første ring.

„Goddag, er det Rupert?"

„Hallo?"

„Mit navn er John. Jeg ringer fra Exiterne –"

Der blev stille et øjeblik, derefter en mystisk, raslende lyd, og så blev linjen afbrudt. Felix så på telefonen med rynket pande. Enten var Rupert faldet ned ad en trappe, eller også ville han ikke tale med ham. Næsten sikkert det sidste. Felix fandt det meget uhøfligt – hvad Geoffrey så end havde sagt om at være forsigtig med fremmede, der udspurgte dem om deres arbejde.

Ruperts uhøflighed styrkede kun Felix' beslutsomhed, og han ringede til det næste nummer næsten uden pause. En kvinde svarede.

„Delia?" sagde han.

„Geoffrey?"

„Nej, det er John." Felix talte hurtigt. „Vær sød ikke at lægge på. Jeg ved godt, Geoffrey har sagt, vi ikke må tale med andre end ham, men jeg er en Exiter, og jeg har virkelig brug for at tale med dig."

Delia sagde ikke noget, men hun lagde heller ikke på, så Felix tromlede videre. „Det er et sært spørgsmål, Delia, men når du har været på en sag, har der så nogen sinde været noget, der gik galt?"

„Galt?"

„Ja," sagde han. Han ville ikke sige *hvor* galt. Ikke fra starten. „Nogen, der ... jeg ved ikke ... Noget ud over det sædvanlige? Noget som helst?"

„Jeg tror ikke, jeg ved, hvad du taler om," sagde Delia forsigtigt.

Felix sukkede dybt. „Du må undskylde," sagde han. „Jeg ved godt, det er en skræmmende opringning at få ud af det blå, men jeg befinder mig i en meget underlig situation, og jeg ville bare gerne spørge andre Exitere, om de har haft lignende oplevelser, og hvad de i så fald har gjort ved det."

„Tja, det kommer an på, hvad der er sket, ikke? Og

hvad det end er, er det i hvert fald ikke noget, jeg vil diskutere i telefonen. Hvor er du?"

„Devon."

„Jeg er i Bath."

„Åh gud," sagde han.

„Kan du møde mig på halvvejen?"

„Ja."

„Godt. Gordano-tanken på M5. I kaffebaren."

„Hvornår?" sagde Felix.

„Onsdag?" sagde hun. „Klokken to?"

„Klokken to," sagde han. „Jeg er høj og gråhåret."

„Det er jeg ikke," sagde hun.

„Men så farvel."

„Farvel."

Felix lagde på, og adrenalinet fik ham til at springe op af stolen. Han travede op og ned ad gangen. Han havde trodset en ordre. Geoffrey havde sagt, at han skulle lade det ligge, og han havde sagt, at han ville, men det havde han ikke gjort. Han følte sig forfærdeligt illoyal og bekymret.

Og en lille smule spændt.

Han havde lige aftalt et møde i en truckercafé med en medsammensvoren. Som spioner under et rådhusur. Han kunne ikke stå stille og humpede tilfældigt fra værelse til værelse, indtil han så, at det var begyndt at regne, hvorefter han fyldte en spand med varmt sæbevand og gik ud i indkørslen for at vaske bilen, så regnen ville skylle sæben af gratis.

Da han var færdig, gik han ind og så, at Mabel krøb sammen i et hjørne af køkkenet, men forstod ikke hvorfor før en halv time senere, da han bar sine fiskefingre og teen ind i dagligstuen på en bakke og så Buttons slange sig i sofaen som Nero.

Felix satte bakken fra sig og tog katten.

Den borede kløerne så hårdt ned i ham, at han ikke engang turde forsøge at ryste den af sig af frygt for, at

den ville flænge hans arm direkte igennem hans jumper. Han kunne kun lige klare at vakle gennem huset, fumle bagdøren op, slå ud med armen og råbe *ud*!

Buttons ramte jorden uden en lyd, vred sig rundt og hoppede smidigt op på køkkenbordet. Mabel krympede sig bag Felix' ben, mens han gloede nervøst på Buttons. Så kom han i tanke om, at hans mad blev kold.

Han lod bagdøren stå åben, kantede sig forbi bordet med den krybende Mabel, lukkede køkkendøren fast i og gik tilbage til dagligstuen.

Men han så knap nok *Countdown* eller smagte sine fiskefingre, så nervøs var han for, at katten pludselig skulle vise sig i døren.

På en eller anden måde i støvler og med en kårde.

Eksen

„Jeg fik toksikologens resultater om Albert Cann," sagde kriminalkommissær King. Calvin kiggede op. Han var to tredjedele igennem Exiter-mapperne og kedede sig, så han kunne tude. For en gangs skyld bød han en sludder om døden velkommen.

„Der var oxycodon i hans system," sagde King. „Ikke udskrevet af hans læge."

Calvin og Pete udvekslede panderynken. Oxycodon var et af de hårde opioider.

„Tager den gamle det?" sagde Pete.

King rystede på hovedet. „Niks. Kun morfin."

„Var det dét, der slog Albert ihjel?" spurgte Pete.

„Nej, det gjorde lattergassen. Men det bekymrer mig, at han overhovedet havde det i systemet. Oxy må afgjort have gjort ham døsig og desorienteret."

„Hayley Pitt sagde, at Albert drak og røg meget," sagde Calvin. „Måske havde han flere afhængighedsproblemer."

„Det tænkte jeg også på, men jeg ringede til Reggie, og han sagde nej." King tog en krukke oliven op af sin øverste skrivebordsskuffe og gravede en op med en galdestensske, hun havde til samme formål. „Noget held med tandlægen, Pete?"

„Jeg prøver stadig." Pete sukkede. „Det britiske tandlægeforbund har 900 tandlæger ved navn Williams på listen."

King sukkede og satte sine olivener væk. „Sort tøj over hele linjen til begravelsen på onsdag."

Calvin rynkede panden. „Jeg har ikke noget sort tøj."

„Så må det dér gøre det. Har du et sort slips?"

„Nej."

„Få dig et. Det er ikke spildt. Ikke i det her job."

„Ja, ma'am."

Det var frokosttid, så Calvin besluttede at få fat i et nu, men at købe et sort slips på Bideford High Street var sværere, end han troede. Meget få af butikkerne solgte noget rigtigt mere. Der var boghandleren, aviskiosken og et par genbrugsbutikker. Til sidst købte han et slips i Barnardo's for den fyrstelige sum af 40 pence.

Så smuttede han ind til bookmakeren i håb om, at Rumbaba var blevet trukket fra løbet. Dennis Matthews ville stadig tabe sine 500 pund, men i det mindste ville det så ikke være hans skyld.

Han nikkede til Kvik på trappen. Indenfor stod Gamle Gråskæg allerede ved væggen og læste *Racing Post*. Hun gjorde plads for ham, men den eneste omtale af Rumbaba, Calvin kunne se, var et kort citat fra træneren, der vurderede plagens chancer i blomstrende vendinger. *Hvis han klarer Hjørnet, har han en flot spurt.*

Calvin rystede på hovedet. Hvis han klarer Hjørnet? Hjørnet for foden af en stejl bakke og med en dårlig hældning? Hjørnet, som en treårig hest skulle være i perfekt balance, modig ud over sin alder og sindssygt heldig for at klare? Vorherre bevares – Tattenham-hjørnet *var* det skide derby! Heste, der fejede rundt om det med lethed, var de eneste, der havde en chance i den alvorlige ende af løbet.

Favorittens træner sagde, at hesten var „den mest afbalancerede plag, jeg nogen sinde har set", og ejeren af Dewhurst-vinderen sagde, at han havde givet alle staldrengene besked på at satse en ugeløn på hesten, de passede. Og her kom så Rumbabas træner uden *noget som helst*. Ingen afsløring af, at han havde trænet hesten ned ad bakker hele vinteren. Ingen strategi til at holde ham væk fra problemer. Ingen forsikringer om, at plagen var mentalt forberedt på verdens mest udfordrende fladbaneløb.

Kun et stort, fedt HVIS. Som en sølle spiller.

„ ...anetjols," mumlede Gamle Gråskæg.

„Hvad?" sagde Calvin, og hun pegede på rapporten med en lang, gul fingernegl og gentog: „Han er et fjols. Tattenham-hjørnet *er* det skide derby!"

„Netop," sagde Calvin. „Det er jo børnelærdom."

Gamle Gråskæg lod fingeren glide hen over Rumbabas formskema og udstødte en lyd midt imellem et grynt og et fnys.

„Hvad er dit tip så?"

„Jeg giver ikke tips mere," brummede hun. „Ikke siden et fjols satte dumme penge på en hest, jeg gav ham."

Calvin hævede et sarkastisk øjenbryn. „Hvad er dumme penge?"

Han havde set Gamle Gråskægs taloner. Hun mente sikkert, at dumme penge var et pund på en vinder.

Men hun svarede ikke på hans spørgsmål. I stedet gloede hun surt på ham. „Hav dine meningers mod, makker. Begå dine egne fejl. Alt andet er bare ego og uvidenhed."

Calvin flyttede uroligt på sig. *Ego og uvidenhed*? Vidste hun det om ham og Dennis Matthews?

„Bare rolig," mumlede hun. „Du kan sagtens blive fattig uden mig." Så tøflede hun tilbage til sin plads.

Før Calvin kunne beslutte, hvad han nu skulle gøre, gik døren op, og Reggie Cann kom ind.

De så overrasket på hinanden.

Reggie havde et blåt øje, rød næse og en flækket læbe.

„Hvad er der sket med dig?"

Reggie rørte generт ved sin næse. „Biluheld."

„Er alle o.k.?"

„Ja, ja," sagde Reggie. „Bare mig, bilen og en lygtepæl. Jeg var uopmærksom. Sikkert distraheret af alt det, der foregår."

„Forståeligt." Calvin nikkede, men han spekulerede på, hvad fanden Reggie Cann mon lavede her. Han så nervøs ud som bare pokker.

Som om Reggie havde læst hans tanker, pegede han med tommelfingeren på døren bag sig. „Jeg kom bare herind for at undgå min eks. Vi er gået fra hinanden. Jeg har sagt til hende, at det er forbi, men hun kan ikke give slip, Bliver ved med at ringe til mig. Blevet en smule skør, du ved?"

Det vidste Calvin. Shirley var også blevet en smule skør, da han havde sagt til hende, at de ikke skulle giftes. Nu havde hun selvfølgelig også været midt i at gøre bryllupsinvitationerne færdige, men en uge senere var hun kommet hen til stationen og havde forsøgt at blamere ham med en kasse porno, han havde efterladt i hendes lejlighed. Calvin havde måttet pudse Tony Coral på hende: Han kunne kede trusserne af enhver kvinde.

Selv nu gjorde Shirley et stort nummer ud af at glo ondt på Calvin, hvis hun fik øje på ham på afstand. Og hvis hun var sammen med andre, vendte hun sig imod dem og sagde noget, og så ville *den* person også glo ondt på ham, hvilket fik ham til at føle sig som et dårligt menneske – hvilket han vidste, at han ikke var – så hvis han nogen sinde fik øje på Shirley, før hun så ham, gemte han sig altid bare.

Hvilket var nøjagtigt, hvad Reggie Cann gjorde lige nu, så Calvin følte sig knyttet til ham i en slags undgåelsens og fornægtelsens broderskab.

„Nå ja, den slags tager tid," sagde han klogt, som om han ejede visdom om kvinders veje.

„For kvinder bryder sig ikke om at gå ind til bookmakere, vel?"

Calvin skævede til Gamle Gråskæg. „Nej," sagde han. „Det gør de ikke."

Der fulgte en kort, kejtet tavshed.

„Nogen fremskridt i sagen?" spurgte Reggie.

„Hvis du ringer til kommissær King, vil hun føre dig ajour," sagde Calvin.

„Nå ja," sagde Reggie. „Selvfølgelig. Tak."

„Er du sikker på, du er o.k.?"

„Ja, ja. Tak." Reggie skubbede døren op og lænede sig ud over trappen.

„Hvem kigger du efter?" sagde Kvik.

„Min kæreste," sagde Reggie.

Kvik kiggede hjælpsomt ned ad trappen. „Hvordan ser hun ud?"

„Det er i orden," sagde Reggie. „Jeg kan ikke se hende nogen steder." Han vendte sig, vendte tommelfingeren opad mod Kvik og gik.

Calvin gik ud efter Reggie og så ham skynde sig ned ad bakken og dreje om ad Mill Street.

Han var ikke sikker på, at han troede på det med bilen. Eller med kæresten.

Han skar ansigt, da Kvik pustede røg og det ene ord *Kvinder!* ind i hans øre – som om de to var hævet over alt det pjat.

Men Calvin var overhovedet ikke hævet over det. For første gang overvejede han, om ikke det at tilbringe så megen tid på et sted, kvinder ikke brød sig om at komme, måske var en dårlig måde at finde en på.

Han havde tid til at lave et væddemål, men gik i stedet tilbage til arbejdet.

Halvvejs nede ad High Street nikkede han til Dennis Matthews, der kæmpede sig op ad bakken med sin hæmoridepude under den ene tykke arm.

Calvin pillede ved det sorte slips i lommen og tænkte på døden.

Skjult mikrofon

Kaffebaren ved M5 var en Starbucks, ikke den snuskede café, Felix havde forestillet sig. Han bestilte te og en victoriakage, der var så stor, at da han fik den serveret, bemærkede han, at den var nok til et halvt fodboldhold, hvilket bare forvirrede pigen bag disken, der spurgte, om han ville have en gaffel mere.

„Ih nej," sagde han, men hun blev ved med at kigge panderynkende på ham, til han fortalte, at det bare var hans spøg.

„Åååh." Hun nikkede og smilede, som om hun pludselig havde fattet det, og en smule af spionspændingen forlod Felix, da han blev mindet om, at han var en meget gammel mand i en meget ung verden. Det blev bekræftet, da det gik op for ham, at teen ikke ville komme i en potte, men bare var en pose smidt ned i et krus lunkent vand. Han satte sig og så den svømme rundt på overfladen som et lig. Han håbede meget, at Delia ikke var en ung kvinde.

Han sad i held. Delia var mindst 60 og lige så bred, som hun var høj, med vildt, gråt hår og en perlekæde så stramt om halsen, at den fik hende til at ligne en undsluppet bulldog.

„John?" sagde hun og derefter, da han rejste sig halvt, „Sikke et enormt stykke kage!"

„Et halvt fodboldhold!" sagde han.

„Ja, mon ikke!"

„Skal jeg få fat i en gaffel til?"

„Gerne," sagde hun.

Felix var lettet over, at hun virkede mere venlig i virkeligheden, end hun havde gjort i telefonen. Han kom tilbage til bordet med en kop te og en gaffel, som hun straks gjorde god brug af.

„Tak, fordi du kom."

„Tja," hun nikkede, „jeg er ikke sikker på, det er en god idé. Du kunne være lokkemad."

„Lokkemad?"

„Hemmeligt politi eller sådan noget. Med skjult mikrofon."

„Nej, nej," sagde Felix beroligende, men indvendigt skælvede han ved den blotte tanke. Måske skulle han have haft skjult mikrofon på? Måske havde Delia mikrofon på?

„Har *du* skjult mikrofon på?" spurgte han.

„Du godeste, nej!" Hun lo højt. „Hvorfor skulle vi have mikrofon på? Vi gør ikke noget forkert!" Så så hun sig stjålent omkring, lænede sig frem imod ham og hviskede: „Gør vi?"

„Faktisk," sagde Felix forsigtigt, „var det dét, jeg gerne ville tale med dig om. Ting, der går galt ..."

Han så betydningsfuldt på hende, men hun trak bare på skuldrene. „Ting går galt. Det må de gøre før eller senere, ikke? Et eller andet fjols' lov."

„Selvfølgelig," sagde Felix lettet.

Delia fortsatte. „Engang sidste år var jeg på et job i Bath. Fyren, jeg arbejdede sammen med, stjal ringen fra en død kvindes finger."

En uge tidligere ville Felix være blevet chokeret og have nægtet at tro det. Nu sagde han bare: „Hvad gjorde du?"

„Ikke noget officielt, for jeg *så* det ikke ske. Men den sad på klientens finger, før hun døde, og bagefter var den væk. Jeg lægger altid mærke til en pæn ring."

Felix skævede ned til Delias hænder. De var små og spinkle til sådan en stor kvinde, og hun havde en diamant på, der kunne have kvalt en hest.

„Sagde du det til Geoffrey?"

„Det kan du bide dig i næsen på, at jeg gjorde. Han blev stiktosset. Han sagde, han ville tage sig af det,

og det gjorde han. Han ringede til mig mindre end en dag senere og sagde, at ringen var blevet returneret til familien."

„Og hvad med tyven?"

„Ham sagde han også, han havde taget sig af. Det var første og sidste gang, jeg så ham. Jeg tror, han blev, du ved ..." Delia pegede over skulderen med tommelfingeren.

„Det håber jeg så sandelig."

„En grim affære," sagde Delia. „Fik mig til at miste lysten en tid, men der er jo brodne kar alle vegne, ikke?"

„Det er der vel." Felix rynkede panden.

Delia drak af sin te. „Og hvad skete der så for dig?"

„Tja," sagde han. Så standsede han og trak vejret dybt for at falde til ro, før han fortsatte. „For et par dage siden var jeg sammen med en ny kollega – Amanda, kaldte hun sig ..." Han skævede til Delia. „Kender du hende?"

„Aldrig hørt om hende."

„Ung. Mørkt hår. Fornuftige øjenbryn ..." Han kiggede forhåbningsfuldt på Delia, men hun rystede på hovedet.

„Nå ja, det er nok ikke hendes rigtige navn. Er Delia dit rigtige navn?"

„Selvfølgelig ikke," sagde Delia. „Er John dit?"

„Nej," sagde Felix. „Nå, men sagen er i hvert fald ... klienten var i voldsom pine –"

„Skrækkeligt, ikke?" sagde Delia. „Når det sker."

„Og han kunne ikke nå masken, er du med?"

„Åh gud." Delia nikkede forsigtigt, som om hun vidste, hvad der ville komme.

„Den lå på sengebordet, og han kunne ikke nå den, og han fik på en eller anden måde væltet den ned på gulvet."

„Du godeste!"

„Ja, men for at gøre en lang historie kort gik denne Amanda i panik, og før jeg kunne standse hende, fik hun ligesom *rakt* masken til ham –"

„Ja, det er ikke godt," mumlede Delia gennem en mundfuld kage, „men det sker. Hun lærer det nok. Ingen skade sket."

„Jo," sagde Felix kejtet. „Og nej."

Hun kiggede op på ham. „Og nej?"

„Ja. Fordi ..."

Han standsede.

„Fordi hvad?"

„Fordi, altså ... Nå ja, vi opdagede, at det var ... hm ... Den forkerte mand."

Delia holdt op med at tygge og så på ham som et rådyr fanget af billygter.

„Den *forkerte mand?*"

„Ja," sagde Felix.

„I dræbte den *forkerte mand*?"

Felix rødmede hedt og kiggede sig stjålent rundt for det tilfælde, at nogen havde hørt det. Delia var den første, han havde fortalt det ud over Geoffrey, men hun var overhovedet ikke forstående. Faktisk så hun forfærdet ud. Frastødt. Måske endda vred.

„Nej, nej, nej," sagde han og trak sig tilbage. „Ikke *dræbte*! Du godeste, nej, det ville *virkelig* have været forfærdeligt. Men næsten, er du med? Jeg mener, jeg standsede det i tide, men det kunne let være sket. Og det gjorde mig så bekymret, ikke? Fordi hvis han *var* død, hvor ville vi så stå? Hvor ville *jeg* stå? Hvor ville vi *alle sammen* stå? Det var derfor, jeg ringede til dig, fordi det er noget, jeg bare ikke har tænkt over før, men det her fik mig til at tænke over det. Det fik mig til at tænke på os alle sammen, og hvor sårbare vi alle sammen er, hvis sådan noget nogen sinde virkelig skete. Er vi ikke? Og det var derfor, jeg ville vide, om – *hvis* sådan noget sker, gud forbyde det, hvad skal vi så gøre? Hvad ville Geoffrey gøre? Hvad ville *du* gøre?"

Han ævlede, så han holdt inde, men han havde spoleret det. Delias muntre opførsel var blevet erstattet af en mis-

tænksom rynke, og hun så sig om, som om hun ledte efter udgangen.

„Det," sagde hun, „aner jeg faktisk ikke."

„Åh," sagde Felix. „Det er også lige meget."

„Hvorfor ringer du ikke til Geoffrey? Jeg er sikker på, han vil ordne det hele."

„Ja. God idé. Det gør jeg," sagde Felix ulykkeligt.

„Jeg må af sted," sagde Delia og rejste sig. „Så jeg ikke rammer myldretiden."

Klokken var halv tre.

„Selvfølgelig," sagde han og rejste sig høfligt. Han forsøgte ikke at ræsonnere med hende eller standse hende. Hun ville væk, og han ville have hende væk. Han ville ønske, han aldrig havde ringet til hende, og han følte sig forfærdeligt blottet og sårbar.

„Tak, fordi du kom, Delia," sagde han. „Du har været en stor hjælp."

Hun puffede ham ned i stolen igen, og Felix forestillede sig, at det var, fordi hun ikke ville risikere, at en galning ledsagede hende hen til bilen.

Forfulgte hende hen til bilen.

Han føjede hende og satte sig – selv om han bare skulle op igen om et minut eller to – og så Delia sejle forbi de store vinduer og skynde sig hen over parkeringspladsen med sænket hoved og bulldogbenene på overarbejde for at komme væk fra ham.

Så meget for én for alle og alle for én ...

Felix var på egen hånd.

Begravelsen

To uger efter Albert Canns død gik kriminalkommissær King, Pete Shapland og Calvin Bridge fra politistationen ad Nunnery Walk til St. Mary's Church og gik ind hver for sig. De satte sig sammen med fremmede. Måske med mordere. Håbede på et spjæt, en rødmen, et stjålent blik – alt, der kunne tyde på skyldfølelse ud over den, alle havde ved en elsket persons død, som man ikke havde besøgt nok, brugt penge nok på eller brudt sig nok om.

Det var et langt skud, men Calvin havde lært, at dette job var en kombination af metodisk puklen og latterligt held.

Han så sig om på den dystre forsamling af overvejende midaldrende folk i deres søndagstøj. Reggie sad alene på første bænk. Gamle Charles Cann var der ikke. Skipper. Den stakkels gamle fyr måtte være for syg til at komme til sin egen søns begravelse.

Der var 30-40 mennesker til stede, men de blev næsten væk i kirken, der var stor udvendigt, men virkede endnu større indvendigt, med tårnhøje søjler og buer og store, mørke sideskibe, hvor lyset fra de høje, smalle vinduer ikke nåede ind – filtreret som det blev gennem en mosaik-glas-Jesus og hans mange farverige mirakler.

Menigheden klumpede sig sammen i forenden af kirken, hvilket kun understregede, hvor mange bænke der forblev tomme. Albert Canns kiste stod ved siden af den udsmykkede trædøbefont, hvilket ligesom føltes enten meget forkert eller meget rigtigt – livets vugge til grav-cyklus opsummeret i et enkelt, alvorstungt tableau. Som *Løvernes Konge*, men med sang, der blev tyndt sunget og startede for sent. *Opstå! Opstå!* sang de alle højt, og så døde det hen til *lalalala etellerandet etellerandet lala etellerandet HERRE.*

Calvin mimede kun salmerne og brugte dem som en lejlighed til at se sig om på folk, der læste tekster, de ikke kendte. Alle så ud til at opføre sig, som de burde, hvis de ikke havde dræbt Albert Cann.

Præsten var en stor, blånæset mand i tresserne med glansfuldt, gråt hår touperet på en måde, der ikke passede til hans ydmyge kald. Han begyndte at tale om Albert Cann i konventionelle, men upersonlige vendinger – hans lange liv som tæppehandler og hans senere dårlige helbred – men med overraskende lethed arbejdede han sig frem til Dyrets komme.

Calvin blev chokeret, men ingen andre syntes at tage sig af begivenhedernes apokalyptiske vending. De fleste undersøgte deres negle eller bladede i menighedsbladet for at tjekke kommende attraktioner. *Spoiler alert*: Der var ingen.

Men selv pest og hungersnød kunne ikke opveje trangen til gratis mad på paptallerkener i Royal Mail, og de mumlede alle deres sidste salme og defilerede forbi kirken og ud ad døren, hvor Reggie stod sammen med præsten og trykkede de sørgendes hænder.

Tak, fordi du kom. Tak, fordi du kom. Godt at se dig. Tak, fordi du kom.

Calvin stillede op i køen bag en kvinde, der var så lille, at han kunne have lænet albuen på hendes hoved. Det var først, da han gik frem for at tage Reggie Canns hånd, at han så med et chok, at det var Gamle Gråskæg – børstet, plukket, skrubbet og af-anorakket til lejligheden. Hun var i en blomstret kjole under en lang navy-jakke. Hun havde blanke, blå pumps på med en lille hæl. Hun bar hvide handsker ligesom dronningen eller dronningens emsige butler.

Hun greb Reggies hånd og stirrede ham op i øjnene, men Calvin så ikke noget glimt af genkendelse hos ham. *Tak, fordi du kom,* sagde han og lod allerede blikket glide til venstre for at se, hvem der var den næste i denne pinlige kø.

Men Gamle Gråskæg slap ikke hans hånd og gik ikke videre til præsten. Hun sagde noget, som Reggie måtte bukke sig for at høre. Så rettede han sig op og så utilpas ud, og Calvin kunne se, at deres hænder kun var forbundne nu, fordi Gamle Gråskæg holdt godt fast. Hun rakte en hånd op, som om hun ville røre Reggies ansigt, og Reggie blinkede og trak sig væk fra kontakten. Omsider slap hun ham og gik videre – passerede præsten uden et blik og vandrede på må og få ned ad indkørslen som en, der havde glemt, hvor hun havde parkeret sin bil. Calvin brød ud af køen og begyndte at gå efter hende, men satte hurtigt farten ned og standsede. Han kunne ikke blindt bryde ind. Han havde ikke hørt nok til at udspørge hende som politimand, og han kunne ikke kalde hende en ven.

Han vendte sig mod kirken igen. De sørgende gik forbi ham på vej hen om hjørnet til pubben. Kirsty King og Pete Shapland gik med dem. Lyttede, lærte.

Calvin gik mod strømmen og fandt Reggie alene ved kirkedøren med et dystert blik.

„Reggie?"

Hans rynke opløstes, og han trykkede Calvins hånd varmt.

„Går det?"

„Ja. Du ved. Tak, fordi I kom. Alle sammen."

Calvin havde det dårligt med, at Reggie ikke lod til at vide, at de var på arbejde. „Det var det mindste, vi kunne gøre," sagde han for ikke at ødelægge illusionen om deres omsorg. „Pænt fremmøde," tilføjede han, skønt det var et af de mindste, han havde set.

„Tja," sagde Reggie. „Flere, jeg ikke havde set i årevis. Fra skolen og sådan."

„Sådan er begravelser."

„Det er de vel," sagde Reggie med et nik.

„Skipper kunne ikke klare det?"

Reggie rystede på hovedet. „Han har ikke været nedenunder i flere måneder."

„Hvem skal passe ham nu, når du er på arbejde?"

„Aner det ikke." Reggie rystede på hovedet. „Jeg finder ud af noget."

„Hvad med rengøringshjælpen? Er hun fleksibel?"

„Hvad mener du?"

„Med de timer, hun kan arbejde."

„Åh. Ja, det tror jeg nok."

„Godt," sagde Calvin. „Hør, hvem var kvinden i den blomstrede kjole?"

Reggie trak på skuldrene. „Det må guderne vide."

„Jeg troede, hun bøjede sig frem til et kys!" sagde Calvin.

Reggie lo. „Også jeg."

„Hvad sagde hun?"

„Hun sagde noget med, om far var ude af spillet."

Calvin rynkede panden. „Hvad mente hun med det?"

„Aner det ikke." Han trak på skuldrene og kiggede hen mod pubben med sammenknebne øjne. „Men hun har ret. Han er helt ude af det nu."

Calvin sporede en vis bitterhed i hans stemme.

„Nå, i hvert fald," sagde Reggie. „Hun er her sikkert bare for at få en gratis sandwich."

Calvin smilede, men han kunne ikke se Gamle Gråskæg for sig tage anorak og røjsere af for en gratis sandwich. „Går du på pubben?"

„Ja. Og du?"

„Jeg skal lige snakke med præsten," sagde Calvin. „Jeg er der om lidt."

De gav hinanden hånden en gang til, og Calvin gik ind i kirken, hvor præsten var ved at lægge sin bibel på plads i pulpituret.

„Fin gudstjeneste," sagde han.

„Glæder mig, at De nød den."

Calvin overvejede, om han måske også var sarkastisk, men fortsatte. „Må jeg spørge Dem, pastor, alt det der ild og svovl-halløj – er det standard? Eller specielt til Albert Cann?"

Præsten så ikke på Calvin. Han rodede med sin bibel og sine notater. „Jeg siger altid, at folk tager det med sig fra en gudstjeneste, som de har brug for at høre. Jeg er bare en kanal for Guds ord. *Han* sørger for, at de når de rette ører."

„Kendte De Albert?"

„Jeg kendte *til* Albert."

„Hvordan?"

„Sådan som folk i småbyer kender til andre folk i småbyer," sagde præsten.

Der fulgte en ubehagelig stilhed, mens Calvin tænkte på, hvor meget præsten mon vidste om *ham*. Så takkede han ham og gik ud.

Der var ingen derude nu, ikke engang på parkeringspladsen. Calvin gik forbi Reggie Canns lille, røde Mazda. Reggie havde ikke løjet om sammenstødet. – Mazdaens venstre sidespejl hang kun i ledningerne.

Calvin fortsatte hen til pubben, hvor Gamle Gråskæg trods de gratis sandwicher ikke var at se nogen steder.

Stokken

Støvsugeren larmede, og fjernsynet larmede endnu mere.

„Se!" råbte Hayley stolt. „Jeg gør rent!"

„Godt gjort," råbte Felix tilbage. „Det ser flot ud." Det gjorde det faktisk ikke, men i det mindste sad hun ikke i sofaen og tudede ned i sine chips.

Hun slukkede for støvsugeren, og Felix sagde: „Jeg har en ny stok med til Charles."

„Skipper!" sagde hun. „Ingen kalder ham Charles."

„Ja, ja," sagde Felix. „Er han hjemme?"

„Jep. I seng."

Støvsugeren brølede til live igen, da Felix gik ovenpå. Mabel trippede ind i soveværelset foran ham.

Skipper Cann kiggede hen på ham fra sin seng ved vinduet og sagde med svag stemme: „Og hvem er så du?"

Felix standsede nervøst ved døren. „Jeg er Felix."

„Jeg talte til hunden," sagde Skipper, og Felix slappede lidt af.

„Hun hedder Mabel."

Mabel logrede ved lyden af sit navn, og den lille sorte og brune hund hoppede ned fra sengen for at hilse på hende.

„Hej, Mabel," sagde den gamle mand. „Det der er Toff, og jeg er Skipper."

„Goddag, Skipper. Jeg var her forleden. Da du faldt."

„Jeg faldt ikke. Den skide stok knækkede."

„Derfor har jeg en ny med til dig."

Felix gik igennem værelset og rakte stokken frem. Det var Margarets, og den havde stået ved gadedøren, siden hun døde. Felix havde ikke flyttet den, for somme tider, når han så den, kunne han i et flygtigt øjeblik narre sig

selv til at tro, at hans kone stadig var i huset, og at hvis bare han gik ind i dagligstuen, ville han nok finde hende derinde med en bog eller et korsstingsbroderi. Han ville savne disse øjeblikke nu, men han var sikker på, at Margaret ville ønske, at Skipper Cann fik hendes stok, fordi det var en del af at få tingene i orden.

Skipper tog den fra ham og undersøgte den mistænksomt. „Skal jeg betale for den?"

„Nej," sagde Felix.

„Hvem betaler så for den?"

„Ingen betaler for den," sagde Felix. „Socialvæsnet."

„Hvilken af delene? Ingen? Eller socialvæsnet?"

„Socialvæsnet. Jeg mente bare, at *du* ikke skal betale for den."

Skipper betragtede ham med et isblåt øje under et snehvidt bryn. Så gloede han ondt på stokken, som om han måske ikke ville have den, fordi den var gratis. Han kiggede på den fra alle vinkler og slog flere gange med den mod sengekanten. Omsider nikkede han og rakte hånden frem, og Felix gik hen og trykkede den.

Men i stedet for at trykke hans hånd greb Skipper den som en skruestik og trak ham nærmere, så han kunne se ham lige ind i ansigtet.

„Jeg syntes nok, det var dig," hvæsede han og slog ham med stokken.

Felix sprang tilbage og prøvede at rykke sin hånd fri.

„Vent!" råbte han. „Vent!"

Men Skipper ventede ikke, og Skipper gav ikke slip. Skipper vaklede klodset ud af sengen hjulpet af sit jerngreb om Felix' hånd, og da han havde fået fodfæste, slog han ham igen. Hårdere denne gang, og i hovedet.

„Du dræbte min dreng!" hylede han, mens Toff og Mabel bjæffede og løb rundt om dem. „Du dræbte Albert."

„Gassen lå det forkerte sted!" råbte Felix. „Det var en fejl!"

„En fejl?" hviskede Skipper hæst. „Du dræbte min søn!"

Felix dækkede for sit hoved, og manden ramte ham på albuerne, mens han prøvede at gribe fat i stokken, men uden held. Han havde aldrig været i slagsmål før og vidste, at han klarede det, han var i nu, meget dårligt. Han kunne have skubbet Skipper Cann omkuld, men selv i kampens hede ønskede han ikke at skade ham. Men hans venlighed hjalp ham dog ikke. Skipper var ældre end ham og meget skrøbelig. Men han var også rasende – hvorimod Felix var ked af, at han overhovedet var kommet.

Til sidst greb han fat i den tykke ende af spadsere-stokken og forsøgte at rive den fra sin angriber med en serie ryk, der bare endte med at få dem begge ud af balance, og efter en sær, snublende tango rundt om enden af sengen væltede de begge omkuld og ramte gulvet med enslydende grynt.

Felix lå forpustet og kiggede på det gulnende loft, mens Mabel gispede dårlig ånde i ansigtet på ham, og larmen fra fjernsynet og støvsugeren sivede op nedefra. Felix drejede hovedet en anelse og skar ansigt ved et jag af smerte i nakken. Den gamle mand lå ved siden af ham og stirrede tomt op i luften. I et frygteligt øjeblik troede Felix, at han havde dræbt ham denne gang, men så blinkede Skipper, og han udstødte et langt suk af lettelse.

„Jeg kom for at sige undskyld."

„Rend mig med dine undskyldninger," hvæsede Skipper. „Dem kan du tage og proppe op i røven."

Felix nikkede mod loftet. Det var profileret stuk med tusinder af bittesmå marengsstalaktitter, der dryppede ned fra det.

„Vi burde rejse os," sukkede han. „Kan du rejse dig?"

Skipper sagde ikke noget.

„Jeg håber, at *jeg* kan," mumlede Felix. Det var længe siden, han havde rejst sig fra gulvet. Der skulle et par for-

søg til, men til sidst rullede han om på siden og derefter på albuerne, og derfra lykkedes det ham at løfte sig op på hænderne og få først et knæ, så en fod ind under sig, og ved hjælp af kommoden fik han halet sig på benene som et lille barn.

„Det gik," stønnede han med tilfredshed. Han vendte sig og rakte hånden ned mod Skipper, der tjattede den væk, men ikke gjorde nogen forsøg på at komme op ved egen hjælp – han lå der bare. Hans pyjamasjakke var gået op under kampen og blottede hans blege, benede bryst.

Felix rakte hånden ud igen. „Kom nu," sagde han. „Lad mig hjælpe dig."

Skipper Cann ignorerede hans hånd. „Jeg faldt i søvn," sagde han. „Jeg ved ikke hvorfor. Jeg ventede på jer, og så ... faldt jeg bare i søvn."

Felix trak langsomt hånden til sig. Den ældre mand fortsatte famlende, som om han opdagede det hele for første gang.

„Jeg burde have hørt dig komme ind efter gassen. Kunne have standset jer. Men jeg faldt i søvn, og nu ... nu begraver de Albert ..." Skipper begyndte at græde – en hæs, tør lyd, der afslørede mange års forsømmelse af grådmaskineriet.

Felix satte sig på sengen.

Toff krøb hen til sin udstrakte herre og lå presset mod hans ribben, mens han hvæsede og raslede. Tårer smurte hans øjne, sivede ned gennem de ældgamle rynker og dryppede fra hans kinder ned på det krøllede, grønne tæppe. Felix ville ønske, at han ville holde op med at hulke, for han begyndte at mærke det pres i sine egne øjne, han huskede så godt fra Jamies begravelse og siden hen.

Ikke nu, sagde han vredt til sig selv. *Ikke nu.*

„Jeg forstår," sagde han. „Jeg har også mistet min søn."

„Jeg er ligeglad med *din* søn," sagde Skipper. „Jeg tænker på *min* søn."

Selvfølgelig gjorde han det – og Felix skammede sig over, at han havde troet, det kunne hjælpe at fortælle ham om Jamie. Selvfølgelig ville det ikke hjælpe. Intet ville hjælpe. Ikke engang tiden, hvis ry som den store lægedom var stærkt overvurderet efter hans erfaring. Så han sagde ikke mere – stirrede bare ud ad vinduet på de lodne marker og den tågede himmel bag dem, mens Skipper Cann bag ham græd sig ud til et snøft og et suk.

Da alt endelig var stille igen, rakte Felix igen hånden ud til sin faldne fjende. „Kom nu," sagde han. „Vær ikke så fjollet."

Denne gang løftede Skipper hånden, og Felix hjalp ham op at sidde, og derefter – med grynt og vaklen fra dem begge to, fik ham hevet på højkant og styrede ham tilbage til sengen, hvor de begge dumpede ned og fik vejret. Toff hoppede op mellem dem og så fra den ene til den anden som en nervøs kampdommer på vagt efter overtrædelser.

Felix tog sit lommetørklæde og pudsede næse, mens Skipper hang med hovedet over sin egen slunkne brystkasse. Hans pyjamas hang åben ned fra skuldrenes knive. Det tog ham en evighed at finde en knap og derefter et knaphul og derefter at fumle den ene igennem det andet.

„Jeg er ude af form," mumlede han. „Ellers havde jeg splittet dig ad."

Felix nikkede, som om det var sandt. Så sagde han blidt: „Du har knappet skævt."

Skipper stirrede ned på sin skæve pyjamas i lang, lang tid, mens kæberne gik på ham.

„Engang var jeg noget," hviskede han. „Nu er jeg ingenting."

Det gav et sæt i Felix ved det velkendte.

Uden dig er jeg ingenting.

De var begge to ingenting. To gamle mænd, der havde udlevet deres brugbarhed. Felix spekulerede ofte på, hvor brugbar han nogen sinde havde været.

Fikse Felix.

Han kunne fikse et hegn, men han kunne ikke fikse Jamie, kunne ikke standse Margarets nedstigning til helvede.

„Jeg tog denne her med for at vise dig den." Felix samlede Skippers knækkede stok op fra, hvor han havde tabt den i tumulten.

Felix rakte den hen imod Skipper, men han gjorde ikke mine til at tage den.

„Kan du se bruddet? Her? For mig ser det ud, som om den er blevet savet igennem."

Skipper skævede til den og kiggede væk. „Og?"

„Jeg tænkte bare ..." Felix standsede og sukkede. „Jeg prøver bare at hjælpe."

Skipper trak på skuldrene. „Har du mere af det der gas på dig?"

„Nej."

„Så er du ikke til nogen hjælp."

Skipper kiggede ud ad vinduet på den nære horisont af bakker, der spærrede hans udsigt til havet. „Få mig i seng igen."

Felix tog den ældre mands fjerlette ben og roterede ham langsomt på ryggen, indtil han igen lå på sine puder, og dækkede ham til med de krøllede tæpper. Han greb fat i fodenden for at holde balancen, mens han bukkede sig for at samle Margarets stok op for sidste gang. Han lagde den på sengen, og den gamle mand greb håndtaget, men Felix krympede sig ikke. Hvis den gamle slog ham igen, så ... nå ja, han havde sikkert fortjent det.

„Kom så, Mabel."

Hun trippede hen til døren, og Felix fulgte hende og greb efter håndtaget.

„Han sagde, det ville gå hurtigt."

Felix vendte sig. „Undskyld?"

Den gamle gumlede et øjeblik, så fandt han ordene. „Det sagde Geoffrey. Med den gas ..."

Felix skammede sig igen. Han var ikke den eneste, der havde brug for svar på vigtige spørgsmål. „Meget hurtigt," sagde han. „Og helt smertefrit."

Skipper så ikke på ham. Han drejede næsten umærkeligt hagen mod himlen. „Alligevel ..." sagde han.

Felix forstod. *Alligevel* var sønnen død. *Alligevel* var faderen i live, og begge dele var stadig hans fejl.

„Det gør mig virkelig ondt," sagde han, men Skipper blev bare ved med at kigge ud ad vinduet. Raseriet i ham var brændt ud og havde kun efterladt ynkelig, grå aske.

„Forsvind," sagde han træt. „Hvis du kommer her igen, slår jeg dig ihjel."

Da Felix kom hjem, studerede han bulen i panden i badeværelsespejlet. Den var lige, hvor hans hårgrænse havde været, og der var en grim rift i midten.

Han trykkede på bulen og skar ansigt og trykkede ikke på den igen.

Så skulle I se den anden fyr, tænkte han sørgmodigt. Det var sådan, mænd sagde, ikke? Når de havde vundet en kamp. Felix havde selvfølgelig aldrig sagt det, men han tænkte, at det var noget, enhver mand *burde* have lejlighed til at sige bare én gang i sit liv

Men der var ingen, der brød sig nok om ham til at spørge, hvad der var sket med hans hoved.

Og selv hvis der havde været nogen, ville Felix aldrig have sagt *så skulle du have set den anden fyr.*

Ikke når den anden fyr havde ligget på gulvet og grædt over sin døde søn.

Mistanke

Skipper Cann vågnede i mørket dirrende af frygt.

Der var nogen i hans værelse. En skraben på gulvet. En skygge i hjørnet. En knirken.

Hans hånd lukkede sig om stokken. „Hvem er det?"

„Det er bare mig, Skip."

„Hvor har du været?"

„Undskyld, jeg er sent på den."

Skipper rakte ud efter lampen og tændte den. „Hvad er klokken?" Han stirrede på uret. Kvart over tolv. Hvornår var han faldet i søvn? *Hvordan?* Den dag, de begravede hans søn ...

„Lige over midnat," sagde Reggie. „Har du spist?"

Skipper viftede tanken om det væk. Han var aldrig sulten for tiden. Hayley havde lavet en ostemad til ham ved frokosttid, men han havde ikke rørt den. Kræften var det eneste sultne i ham nu, den åd ham op indefra og havde fået næsten alt, hvad den kunne.

„Hvad laver du?"

Reggie stod ved det åbne garderobeskab uden for pytten af lys under sengelampen.

„Jeg lagde bare det slips på plads, du lånte mig."

„I mørke?"

Reggie trak på skuldrene. „Ja, undskyld, jeg skulle bare have ventet til i morgen, men jeg kom ind for at tjekke, at du havde det godt, og så ..."

Skipper kæmpede sig op i siddestilling op ad puden. Dagen, der var gået, kom tilbage til ham, men meget langt væk fra. Det var sådan, det havde været i den sidste tid, som om hans hjerne skulle bruge lidt tid til at huske, hvordan verden var.

Selv når han helst ville være fri for at huske.

Han gned øjnene. „Jeg har sovet en evighed. Sover fandeme altid. Sover for England."

„Jeg laver te," sagde Reggie.

„Jeg kommer ned," sagde Skipper.

„*Nedenunder*? Hvad? Nu?"

Han havde ikke været nedenunder i lang tid.

„Giv mig en hånd."

Reggie hjalp Skipper i tøflerne og en laset, gammel badekåbe. Skipper kunne lugte øl i hans ånde.

„Har du været på pub?"

„Ja."

„Du har allerede bulet bilen én gang."

„Jeg ved det, jeg ved det."

Skipper lod det ligge. Reggie havde haft en hård dag.

Han lod sit barnebarn hjælpe sig nedenunder, langsomt og fuldt af gamle og nye smerter. De standsede en gang og satte sig bare på trappen med den lille hund imellem sig, ivrig efter at gå hen, hvor end det skulle være, bare det var, hvor hans herre skulle hen.

„Jeg kan huske, da du var lille nok til, at jeg måtte holde *din* hånd ned ad trappen her."

„Ja?"

„Kan du huske slæden?"

Reggie lo. „Ja."

De havde kaldt det slæden, men det var bare et tykt stykke pap fra den kasse, vaskemaskinen var blevet leveret i. Med fri bane kunne Reggie ramme hoveddøren. Han havde haft fri bane tit nok til at efterlade et mærke, som Skipper aldrig havde malet over.

Han var glad for, at hans barnebarn kunne huske det.

Gode tider.

De fortsatte nedstigningen.

I køkkenet lempede Reggie ham ned på en stol, fyldte kedlen og satte den på kogepladen, og Skipper kunne lugte den vinterkøkkenduft af gas og det lille hvæs, der lige uden videre fik ham til at føle sig som en dreng igen

hos sin mor ved komfuret; hans sokker, der tørrede på risten; den nøgne pære spejlet i det sorte skolemorgenvindue.

Som om det var i går. *Bedre* end i går. I går kunne godt være lidt tåget.

Skipper ryddede en plads til sin albue i rodet på bordet ved siden af telefonen. „Hvordan gik begravelsen?"

„Fint. Det var fint."

„Hvad sagde præsten?"

„Gode ting."

„Såh?" sagde Skipper.

Reggie stak brød i risteren og trykkede håndtaget hårdt ned.

„Kom gutterne fra butikken?"

„Nej."

Skipper nikkede.

„Hvorfor skulle de?" Reggie trak på skuldrene.

Skipper gnavede i gummerne. „Albert gjorde sit bedste, Reg."

„Hans bedste var noget møg."

„Det betalte din bil."

„Som han ikke havde råd til! Så vi hænger på hans regninger som sædvanligt. Som fjolser. Dig på pension og mig med et møgjob. Han var en lortefar, Skip, og det ændrer sig ikke, bare fordi han er død." Reggie åbnede en raslende skuffe. „Hvor fanden er gaflerne? *Pis*!"

Han fandt en gaffel og hamrede skuffen i. Det ristede brød poppede op. Han smed det på en tallerken og tværede det til med smør.

Skipper betragtede ham bare. Toff hoppede op på hans skød, og han aede hundens ører. „Der kom en fyr og besøgte mig i dag."

„Såh? Hvem?"

„Ham, der gjorde det."

„Gjorde hvad?"

Skipper pegede mod loftet med tommelfingeren. „Exiteren."

Reggie standsede." Kom han *tilbage*?"

Skipper nikkede. „Han sagde undskyld. Sagde, det var en fejl. Så kom vi op at slås."

„*Hvad* gjorde I?" Reggie var forbløffet. „*Hvordan* op at slås?"

„Op at slås-slås. Jeg ville foretage en civil anholdelse. Jeg ville også have fået ham, hvis ikke jeg havde været ude af form af at ligge i sengen så længe. Men jeg gav ham et par gode slag med min nye stok!"

„Hvilken ny stok?"

„Han kom med en ny stok til mig."

Reggie rynkede panden. „Hvorfor?"

„Den gamle knækkede. Han sagde, det var overlagt."

„Ringede du til politiet?"

„Om stokken?"

„Om slagsmålet! Om manden, der *dræbte far*!"

Skipper rystede på hovedet. „Jeg tog en pille bagefter. Den slog mig ud indtil nu. Gør du det, Reg? Mine tænder ligger ovenpå." Han rakte telefonen frem.

Reggie tog den. „Den kvindelige betjent slyngede det bare ud, ikke? At det kan have været en fejl. Men jeg fatter ikke, at det frække møgdyr kom tilbage."

Skipper nikkede. „Ringer du, eller hvad?"

„Ja." Reggie klappede sig på lommerne. „Jeg har det kort, hun gav mig, et eller andet sted. Der står et direkte nummer. Hvordan så han ud?"

„Højere end jeg. Et stort brød. Og en hel del yngre."

„Hvor ung?"

„Åh, jeg ved ikke," sagde Skipper med et afvisende vink. „Men han havde en hund."

„En *hund*?"

„Den hed Mabel."

En pinlig tavshed faldt over Reggie Cann. „Mabel?" sagde han.

„Du tror mig ikke!" sagde Skipper.

„Jo, jeg gør."

„Så ring!"

„Ja, ja, jeg skal nok." Reggie lagde et kort på bordet og kiggede på det, mens han tastede. Han spurgte efter kriminalkommissær King, men hun var der ikke, så han bad om kriminalbetjent Shapland i stedet og genfortalte historien, mens Skipper holdt skarpt øje med ham.

„Sagde han sit navn?" spurgte Reggie ham.

„Nej."

„Hvad farve hår havde han?"

„Gråt," sagde Skipper.

„Gråt," sagde Reggie til Shapland.

„Tyndt."

„Tyndt hvor?"

„På hovedet."

„Nej, høj pande eller måne eller hvad?"

„Panden. Og fortæl ham om stokken."

„Ja, Skippers stok er åbenbart knækket, og fyren sagde, at den var blevet savet igennem. Nej, jeg har ikke set det ... Hvor er stokken nu, Skip?"

„Jeg tror, han tog den med sig."

Reggie himlede med øjnene, før han gav den oplysning videre, så sagde han farvel og tak og ringede af.

„Hvad sagde han?" sagde Skipper.

„Han sagde, at det var en stor hjælp. Han sagde, at beskrivelsen er så specifik, at hvis de har ham i kartotekerne, finder de ham helt sikkert."

„*Hvis* de har ham i kartotekerne," sagde Skipper forsigtigt. „Og hvis de ikke har?"

„De finder ham, Skip, bare rolig. Bedst at overlade det til politiet nu. De har alle detaljerne." Han rakte Skipper te i hans yndlingskrus:

SÅ STORE KRUS HAR FISKERE!

Så skovlede han æggene fra panden ned på det ristede brød. „Skal jeg hjælpe dig op i seng igen?"

„Jeg har det fint lidt endnu," sagde Skipper. „Tak."

„Jeg vil se fjernsyn. Kommer du?"

Skipper rystede på hovedet. „Jeg sidder lidt her."

Reggie stod et langt øjeblik og stirrede på sine æg.

„Vil du forsøge igen, Skip?"

„Hvad?"

„Det ved du godt."

Skipper tænkte sig grundigt om. Så rystede han på hovedet. „Ikke før jeg finder ud af, hvad der skete med Albert."

Reggie nikkede igen og forsvandt, og Skipper hørte fjernsynet blive tændt. Dåselatter.

Han sad og drak af sin te.

Da han var færdig med teen, sad han bare.

Kiggede på telefonen. Kiggede på kortet.

Til sidst tog han begge dele. Han holdt kortet ud i strakt arm op mod lyset.

BIDEFORD POLITI
KOMMISSÆR KIRSTY KING
BETJENT PETER SHAPLAND
01237 908809

Skipper kiggede på telefonen. Så tastede han GENKALD.

Der lød en kort tone og tre ring.

Og så fortalte Frøken Klokken ham, at klokken var præcis 00.38.

Det brodne kar

Morgenen efter slagsmålet bankede Felix på miss Knotts dør.

Han kunne ikke huske, hvornår han sidst havde gjort det. Måske ved juletid for ni eller ti år siden. Margaret havde bedt ham gå rundt med nogle kødtærter, fordi hun havde brugt en gammel opskrift og lavet for mange til de to. Felix kunne huske, at han havde protesteret. Hvad skulle miss Knott med deres kødtærter? Havde hun mon ikke sine egne kødtærter? Hun var ikke et socialt tilfælde! Men Margaret havde ignoreret alle argumenter og læsset en kagedåse fuld af kødtærter i armene på ham og skubbet ham ud ad døren i snesjappet, og miss Knott var – selvfølgelig – blevet meget glad. Felix var ikke gået derind, selv om hun havde budt ham på et glas sherry – men han havde fået et glimt af et træ og en entré pyntet med lys og gammeldags papirguirlander, samme slags, som de havde lavet, da Jamie var lille. De lavede dem ikke nu. Hvorfor skulle de? De havde kun et træ, fordi Margaret insisterede – selv om hver eneste dekoration var et minde om deres søn. Snemanden, rensdyret, nissen. Den eneste chokolademønt, det nogen sinde var lykkedes Jamie ikke at spise.

Miss Knott åbnede døren med et smil. Så gjorde hun store øjne. „Jamen du godeste! Hvad er der sket med dig?"

Felix tog sig til bulen i panden og rødmede. „Åh," sagde han. „Det er ikke noget."

Men før han kunne standse hende, havde miss Knott fået sat ham ved bordet i køkkenet og overøste hans hoved med rensemiddel, mens hun førte en løbende kommentar om, nøjagtigt hvad det næste ville blive.

Rensemidlet sved som bare pokker, men hun blev ved med at duppe såret, selv efter at Felix havde sagt, at han havde vasket det (hvilket ikke var sandt), og så dækkede hun det til med gaze og et stort, firkantet plaster, og det viste sig, at hun havde været skadestuesygeplejerske, hvilket Felix aldrig havde vidst, men var meget taknemmelig for.

„Er det bedre?" spurgte miss Knott.

„Ja tak," sagde Felix.

Så sagde hun: „Fik du det mærke af din pæne jakke?"

Felix blev overrasket. „Mærke?"

„Det, øh, mascara."

„Faktisk ikke," sagde han. „Det er meget stædigt."

Faktisk havde den beigefarvede jakke set nøjagtigt ligesådan ud, da den kom ud af vaskemaskinen, som den gjorde, da den kom ind. Han anede ikke, om den kunne reddes.

„Sennepspulver og eddike," sagde miss Knott. „Lav en pasta, og gnid det ind før vask. Eller kom over med den, så skal jeg se, hvad jeg kan gøre."

Det vidste Felix ikke rigtigt. Han havde altid opfattet vasketøj som noget ret intimt. Alt for familiært at dele det med en nabo.

„Tak, jeg prøver selv, miss Knott. I mellemtiden ville jeg gerne spørge, om jeg må låne din telefon?"

„Selvfølgelig," sagde hun. „Er din gået itu?"

„Nej," sagde Felix, „men jeg er i en lidt underlig situation. Jeg skal ringe til nogen, men jeg ønsker ikke, at de skal vide, at det er mig, der ringer, så det faldt mig ind, at jeg måske kunne ringe fra en anden telefon."

Felix frygtede, at miss Knott ville stille alle mulige akavede spørgsmål, som han ikke ville have lyst til at svare på, men hun stillede ikke et eneste. I stedet førte hun ham ind i dagligstuen og klappede på ryggen af en stor armstol.

„Sæt du dig bare her. Telefonen er lige der. Jeg vil lade

dig i fred og lave os en god kop te. Hvordan vil du have den?"

Felix ville ikke have nogen kop te, men hvad kunne han sige? „Bare en lille sjat mælk, tak, miss Knott."

Hun forlod stuen, og han satte sig. Lænestolen var bemærkelsesværdigt komfortabel. Der stod et lille bord på hver side af stolen – det ene med en lampe og fjernbetjeningen til TV'et og det andet med telefonen og en lille blok næsten magen til den, han havde i sin egen entré, men uden den flossede blyant. I stedet lå der en billig kuglepen. Der lå også en paperback-bog, åben, med ryggen opad, hvilket næsten gav Felix hjertebanken. Han brugte altid bogmærke, og det smertede ham at se en bog blive behandlet så sjusket – selv en Clive Cussler. Det var heldigt, at Margaret havde respekteret bøger, ellers kunne det være blevet 50 barske år.

Ude fra køkkenet kunne han høre miss Knott synge. Ikke højt eller demonstrativt, men næsten for sig selv. Hun sprang et par ord og endda et par toner over, som om hun sang for sig selv. Det havde Margaret somme tider gjort – sunget gamle numre, de havde danset til, da de gjorde kur – „Bewitched" eller „The way you look tonight". Miss Knott var ikke en sanger i Margarets klasse, men alligevel lød det opmuntrende.

Han måtte hellere få ringet, før hun kom tilbage. Han klappede sig på lommerne og foldede det stykke papir ud, hvor han havde skrevet Amandas nummer.

Felix trak vejret dybt. Han var meget nervøs. Hans hånd rystede så meget, at han måtte koncentrere sig om at taste – forsigtigt og uden at stirre for meget. Der var en klikkende stilhed før det første ring, hvorunder Felix lagde mærke til, at miss Knott havde anbragt den tulipan, han havde givet hende, i en lille, krystal-løgvase i vinduet, og at den havde åbnet sig til en dejlig blomstring. Den fik ham til at føle sig bare en lille smule mindre bekymret.

„Hallo?"

„Hallo!" Felix rettede sig overrasket op. „Amanda?"

„Ja. Hej?"

Han var forbløffet. Han havde ikke forventet, at hun ville svare eller svare så hurtigt eller svare på navnet Amanda. Han skulle have forberedt sig bedre. For sent nu.

„Hallo," sagde han igen.

„Hvem er det?" sagde hun.

„John," sagde han. „Fra Abbotsham."

Der blev stille et øjeblik, så han kørte løs. „Amanda, jeg ved godt, jeg sagde til dig, at jeg ville tage mig af det hele, og det vil jeg også, men først ville jeg lige tjekke et par fakta med dig."

Denne gang var stilheden længere.

„Jeg ..." sagde hun. „Hvad vil du? Tjekke?"

Lettelsen overvældede Felix. Hun var *ikke* et broddent kar! Et broddent kar ville simpelthen have smækket røret på. Et broddent kar ville ikke være blevet i røret og have spurgt ham, hvad han ønskede at tjekke. Den stakkels pige var sikkert også blevet ført bag lyset!

Han talte hurtigt og sagte. „Der foregår altså noget underligt. Politiet mener åbenbart, at det dødsfald, vi ... *overværede* ... blev forårsaget med vilje –"

„Med vilje?"

„Ja, der lader til at have været nogle ... uoverensstemmelser. For eksempel brugte mr. Cann ilt, og politiet siger, at der stod en ilttank i den stakkels mands værelse. Det husker jeg ikke, var tilfældet på det tidspunkt, forstår du, og jeg ville høre, om du gjorde?"

„Nej ... jeg ... nej."

„Godt!" Han skyndte sig videre. „Og testamentet og fuldmagten lå ved hans seng, ikke? Jeg mener, det er jeg 99 procent sikker på, men er *du*? For jeg vil gerne være sikker på, at jeg husker *rigtigt*, ikke? I min alder, haha!" Han kunne høre Amanda trække vejret. „Jeg har endda tænkt på at tjekke med et medlem af familien ..."

Han lod det stå åbent og indbød hende til at indrømme, at hun allerede havde gjort netop det. At hvor tåbeligt det end virkede, havde hun mødt Albert Canns søn og sagt undskyld, og at han havde forklaret, hvad der var sket, og at det på en eller anden måde ikke var deres skyld ...

Det sagde hun ikke noget om.

„Forstår du, Amanda, jeg er lidt bekymret, for, nå ja, helt ærligt begynder det hele at føles lidt som ... et nummer."

Felix forsøgte en lille latter, men den blev så stram og glædesløs, at han forvandlede den til en lille øvelse i at klare halsen.

„Amanda?"

Tavshed.

„Hallo?"

Tavshed.

„Hallo? Amanda?"

Hun havde lagt på.

Felix lagde telefonen og duppede panden med et frisk lommetørklæde. Så kiggede han op, da miss Knott kom ind ad døren med en bakke dækket til te. Potte, kopper, tallerkener, mælk, småkager.

Han følte sig varm og panikslagen. Han ville ikke være her. Han måtte være et andet sted, et sted, hvor han kunne tænke. Han halede sig op af lænestolen for at tage imod bakken fra miss Knott, men hun var rap og nåede hen til tebordet uden så meget som at få teskeerne til at klirre.

Han så på sit ur. „Jeg kan ikke blive ret længe," sagde han, skønt han ikke havde nogen anelse om, hvad han skulle gøre, når han var gået, ud over at gå i panik i sit eget hus.

„Selvfølgelig," sagde hun. „Sæt dig nu bare ned, så skænker jeg."

Felix sad og svedte, mens hun puslede med potten og en si, skænkede en kop te og rakte ham den. Den var smukt rød og tynd, præcis som han kunne lide den.

„Småkage?"

„Hvadbehager?"

„Småkage?"

„Åh. Ja. Undskyld, miss Knott. Jeg var langt væk."

Det var endda gode småkager. Fra en dåse snarere end en pakke og dækket med chokolade eller pakket ind i farvet sølvpapir. Felix måtte koncentrere sig voldsomt om at virke normal. Han greb efter den mindst prangende af småkagerne.

„Tag en af de indpakkede," befalede miss Knott. „Det er så sjovt at pakke dem ud."

Latterligt, tænkte Felix, men han tog en småkage i lilla folie og nød faktisk at pakke den ud – hvor tåbeligt det end føltes.

Miss Knott rømmede sig. „Mr. Pink, jeg vil ikke snage, men det lyder for mig, som om du har lidt problemer."

„Nej, nej, nej!" Felix rødmede og spildte lidt te i underkoppen. Han satte koppen ned, skamfuld over løgnen, og rettede den hurtigt til: „Altså, jo."

Miss Knott sagde ikke noget.

Det gav ham tid til at samle tankerne. Han glattede det lilla småkagepapir over sit knæ og fjernede alle folderne på det med sin omhyggelige tommelfinger, mens han overvejede, hvad han skulle fortælle hende, og hvad han ikke skulle. Så blev han bekymret for, hvor mange løgne han ville kunne holde rede på i sit hoved, så til sidst fortalte han hende bare sandheden.

Miss Knott afbrød ham ikke. Hun fyldte sin egen kop og derefter hans og lyttede, indtil han havde ført hende helt ajour.

„Og det var denne Amanda, du lige talte med?"

„Ja."

„Som lagde telefonen på?"

„Ja," sagde Felix.

Miss Knott var tavs så længe, at Felix begyndte at ønske, at han ikke havde fortalt hende det. Det var ikke at

holde en lav profil. Det var ganske enkelt at sladre. Han havde blottet sig selv om Exiterne. Han havde blottet sig som i bedste fald inkompetent – i værste fald en morder. Ikke underligt, at miss Knott så så dyster ud.

„Jeg må hellere gå," sagde han og stillede sin kop på bakken igen.

„Gå ikke, Felix," sagde miss Knott. „Jeg er overrasket, det er det hele. Hvem ville ikke være det? At tænke sig, at du har levet dette dobbeltliv i al den tid. Er gået ind i folks huse i hemmelighed, har støttet dem i nødens stund og ødelagt beviserne ... og alt til stor fare for dig selv. Så modigt! Men også så venligt." Miss Knott så vurderende på ham. „Jeg har altid anet, at du havde skjulte dybder."

„Har du?" Felix var overrasket, for det var afgjort mere, end *han* nogen sinde havde anet.

„Selvfølgelig," sagde hun. „Alle har skjulte dybder. Nogens er bare bedre skjult end andres. Og dybere."

„Jamen det er jeg med på, miss Knott, men jeg kan se nu, at jeg har forsøgt at bøde på en situation, der ikke kan bødes på. Meget dumt af mig. Og fejt. Jeg burde være gået direkte til politiet, men jeg udsatte det – først på grund af min egen panik og derefter, fordi Geoffrey sagde, jeg skulle holde en lav profil, og så fordi jeg troede, at det ville hjælpe mig med at få rede på tingene at tale med Amanda. Men nu har jeg talt med hende, og det hjalp overhovedet ikke, så jeg må melde mig selv."

„Jeg kan ikke se hvorfor," sagde miss Knott uventet. Igen.

„Fordi det er det rigtige at gøre!"

„Hvem siger det?"

Felix blev forbavset. „Tja ..." sagde han. „Det er, hvad *Margaret* ville gøre."

„Pfft!" sagde miss Knott og viftede let med sin cremesmåkage. „Margaret er aldrig blevet anklaget for mord, så hvem kan vide, hvad hun ville gøre?"

Felix var ikke vant til at sætte spørgsmålstegn ved

Margaret – eller at andre gjorde det. Det var nyt land for ham, men han kunne se, at miss Knott havde en pointe.

Hun fortsatte. „Sagen er, at jeg er sikker på, at politifolk er ordentlige og arbejder hårdt, og de ønsker kun at sigte de rigtige. Men når først nogen tilstår en forbrydelse, så tror jeg kun det er naturligt, at de måske ikke har tid eller motivation til at blive ved med at efterforske forbrydelsen så grundigt, som de burde. Eller bare så grundigt, som *du* ville."

Det var ikke noget, der var faldet Felix ind.

„For ser du, så snart de har dig, holder de måske bare op med at kigge efter andre."

Felix nikkede langsomt.

„Og så kunne den stakkels mand være i frygtelig fare uden nogen til at beskytte ham." Felix granskede sine egne blanke knoer, mens miss Knott kiggede på sin småkage med rynket pande, som om alle svarene var dér, pakket ind i kulørt sølvpapir.

Så kiggede hun op og sagde fast: „Jeg synes, du skal gå tilbage."

Det gav et sæt i Felix. „*Tilbage*?" sagde han. „Til huset?"

„Ja."

„Men han slår mig ihjel!"

„Jeg er sikker på, det bare var noget, han sagde," sagde miss Knott med en afvisende håndbevægelse, der var ved at blive lidt for velkendt for Felix. „Han må trods alt have været rædselsslagen."

Felix pegede på sin bule. „*Jeg* var rædselsslagen!"

„Ja, men forestil dig den stakkels mand – hvad hedder han?"

„Skipper Cann."

„Skipper er svag og syg og ligger i sengen, og manden, der dræbte hans søn, viser sig pludselig i hans værelse. Med en stok! Han troede sikkert, du var kommet for at dræbe ham igen."

„Jeg dræbte ham ikke første gang!" sagde Felix ikke så

lidt irriteret. „Han ville dræbe *sig selv*, ikke? Han ønskede at dø."

„Måske," sagde miss Knott fast. „Men ingen ønsker at blive *myrdet*."

Ordene hang i luften.

Det kunne ikke benægtes.

Felix var ligeglad. Han lagde armene over kors. Han tog ikke tilbage til Black Lane. Han havde gjort alt, hvad han kunne, uden at komme nogen vegne. Han havde sagt undskyld til Skipper Cann og repareret hans stakit og vist ham den knækkede stok – og manden havde truet med at dræbe ham! Hvad ham angik, havde han gjort alt, hvad han i sikkerhed kunne, for at gøre bod. Det ville Margaret være enig i, det var han sikker på. Miss Knott var for impulsiv. For sentimental. Og hendes forventninger til ham var totalt urealistiske.

„Jeg tager tilbage i morgen," var der nogen, der sagde.

Men det var først, da miss Knott så på Felix med stolte og blanke øjne, at det gik op for ham, at den *nogen* måtte have været ham.

Loftet

Efter middagen trak Felix loftstigen ned med en række pibende ryk og steg forsigtigt op på loftet for at lede efter sit gamle skakspil.

Han havde altid nydt at spille skak. Det var hans stadige minde om sin far. Ambrose Pink havde været en fåmælt mand, der lugtede af pibetobak og mere observerede sine børn end var far til dem. Felix huskede, hvordan han kunne klemme piben fast mellem tænderne, så hans hænder var frie til at klappe ad noget, Felix' søster eller bror havde udrettet. Felix havde aldrig gjort noget i sammenligning, men han og hans far havde trods alt spillet skak. Mest dystre søndagseftermiddage, hvor de eneste rastløse lyde var regnen og urets tikken. Men de havde været alene og sammen, mens hans spektakulære søskende var andetsteds og sikkert foretog sig noget, der utvivlsomt var mere bifaldsværdigt end at tabe i skak.

Felix havde aldrig slået sin far, men han havde været tæt på ved to lejligheder. Ingen af gangene blev anerkendt. I årene siden sin fars død var Felix kommet til at forstå, at manglen på anerkendelse ikke var noget personligt. Det betød ikke noget for hans far, hvem der vandt. For ham var *skakmat* bare stikordet til at læne sig tilbage i stolen og stoppe piben igen fra en blød læderpung, mens hans duknakkede søn undersøgte sin konge fra alle vinkler for at være sikker på, at det var sandt.

Det var det altid.

Men mens de spillede, havde de talt sammen. Ikke om noget særligt. Ægypten. Hockey. Den bedste rute fra Barnstaple til Newton Tracey. Sturmey-Archer-udstyr. Egentlig ingenting.

Det var lige meget; sagen var, at det altid havde føltes

lettere at tale med hans far, når det skete over et ternet bræt.

Felix havde en fornemmelse af, hvor skakspillet burde være, og i løbet af ti minutter skød han låget op på den lille krydsfinéræske. Indeni lå de gamle Staunton-træbrikker, han havde lært det med som dreng – glatte af brug – og de samme, han havde brugt til at lære Jamie det.

Felix blev overrumplet af nostalgi.

Disse skakbrikker havde ligget der i 30 år. Ventet. Uforstyrret. Præcis som Jamie måtte have lagt dem væk, sidste gang de spillede. Hvad havde han været? Seksten? Måske sytten? Hvad havde *de* snakket om? Egentlig ingenting, men helt sikkert noget.

Felix rørte ved en bonde, som om der kunne være noget tilbage på den af hans søn. Han holdt en hvid springer op imod den svage pære og huskede at have ført Jamies buttede hånd i et L hen over felterne, mens den knugede netop denne brik.

Akkompagneret af bløde træklik strejfede han igennem dejlige erindringer og fandt en konge.

Skakmat.

Somme tider med hans stemme og somme tider med Jamies. Som sin far før ham havde Felix aldrig ladet sin søn vinde. Men i modsætning til *hans* far før ham havde Jamie vundet alligevel.

Jamie var en fighter. Stædig. Aldrig nede ret længe og altid klar til at komme tilbage efter mere. Han havde elsket spil – alle spil – hvor fjollede eller alvorlige de end var. Han var en god taber og en storsindet vinder, men det var i sin evne til at tage del, at Jamie altid havde udmærket sig. Han gav sig selv fuldt ud i alt, hvad han gjorde – selv når han ikke var ret god til det, *prøvede* han. De havde brugt år på at køre ham til fodbold og køre ham hjem igen. Indsmurt i mudder havde han lykkeligt råbt op i bilen med sine rødmossede venner – altid den

samme, om de havde tabt eller vundet. Og den gang han var tolv og ikke havde hørt tyvstartfløjten til det lokale stævne og svømmede en hel længde alene. Han havde rørt ved kanten og kigget på de tomme baner, forbløffet over at have vundet med så meget.

Alle havde leet ad ham.

Hundreder af mennesker, så lyden rungede i bølger fra svømmehallens vægge. Men da Jamie også var begyndt at le, havde de råbt hurra – og klappet ad ham, mens han gik hele vejen tilbage til start – og råbt hurra igen, da han sluttede som en træt nummer sjok. Felix' hænder havde været ømme i to dage af at klappe så voldsomt, og Margaret var så stolt, at hun havde grædt.

Han smilede igen nu ved erindringen. Jamies liv havde ikke været langt, men så længe det varede, havde det ved gud været vidunderligt.

Vidunderligt.

Felix stirrede på de udviskede skakbrikker. Hvor var han dog et utaknemmeligt, gammelt fjols! Nitten års kærlighed og to års helvede. Hvor var han uretfærdig mod Jamie, når han nu kun tænkte på ham med smerte og bitter sorg, nå der var så meget skønt at huske ham for.

Felix tørrede øjnene og rørte ved bonden igen.

I alle de år havde skakbrikkerne ventet på ham.

Han var så glad for, at han var kommet op efter dem nu.

Gamle Gråskæg

„Calvin, du sagde, du kendte den gamle dame ved begravelsen?"

Calvin kiggede op fra Exiter-databasen. Den tog en evighed og var ved at drive ham til vanvid.

„Ikke ligefrem *kender* hende, ma'am."

„Men du ved, hvor du kan finde hende?"

Det gjorde han. Så han tog hen til Ladbrokes i et sjældent officielt ærinde.

Det var årets hidtil varmeste dag, og Calvin rullede ærmerne op og løsnede slipset, mens han gik op ad High Street. Han nikkede kort til Kvik øverst på trappen og gik ind.

Der var ingen aircondition i butikken, der satsede på, at det dybe indre gav lidt køligt mørke, men solen stod i nøjagtigt den rette vinkel i dag, så det i stedet blev til en ovn. Dennis Matthews flød ud over to sæder forrest i butikken, så luften kunne finde hans armhuler, mens Sylvie havde løsnet tørklædet og flippen en anelse som en indrømmelse til varmen. Men Gamle Gråskæg sad i anorak og røjsere som altid. Calvin kunne næsten mærke sin legemstemperatur stige bare ved synet af hende.

Han gik hen og stillede sig i nærheden af hende.

Hun skrev et væddemål ned med omhyggelig hånd.

„Må jeg sidde?"

Hendes nik var næsten usynligt. Han ventede et øjeblik og kiggede på hestene og hundene på skærmen.

„Hvorfra kendte du Albert Cann?"

Hun afbrød ikke sit arbejde. „Ven af familien."

„Ja? Hvor længe?"

Gamle Gråskæg stregede en af deltagerne ud. Skrev en anden ind.

„Nogen tid."

Det var da muligt, gik han ud fra. Ikke desto mindre følte Calvin sig utilpas. Det var tydeligt, at Gamle Gråskæg ikke ville snakke med ham om det, og uden en formel afhøring havde han kun meget spinkle grunde til at presse hende.

Men de havde brug for et gennembrud i sagen.

„Hvad sagde du til Reggie bagefter?"

Hun trak på skuldrene. „Kondolerede."

Calvin blinkede af overraskelse. Gamle Gråskæg løj. For *ham*. For *politiet*. Han var forbløffet. Og det morede ham en lille smule. Men mest var han bare forbløffet.

Gamle Gråskæg tog sin spilletalon og studerede den, som om den var Rosettastenen. Der var bestemt skrift nok på den, men Calvin kunne se, at det totale beløb kun var 50 pence – minimum. Mindre end det, og de ville ikke engang køre det gennem maskinen.

Han valgte sine næste ord med omhu. „Jeg syntes, præsten var lidt barsk."

„Den idiot!" mumlede hun med uventet vrede. „Han kendte ikke Albert. Hele hans liv svigtede folk ham."

Calvin rettede sig op med interesse. „Hvem svigtede ham?"

Gamle Gråskæg så bort og vinkede afværgende med en plettet hånd. „Jeg prøvede bare at få tingene på plads."

Calvin var i højeste alarmberedskab nu. Hun vidste noget. Måske meget. Måske var hun nøglen til hele sagen.

„Hvordan?" spurgte han. „Og hvorfor?"

Men hun svarede ikke. I stedet rejste hun sig klodset og tog et enkelt skridt hen imod disken.

Calvin kiggede ivrigt op på hende. „Hvad prøvede du at sætte på plads?"

Gamle Gråskæg rynkede panden mod disken.

Og derefter mod ham.

„Jeg må af sted nu," sagde hun og væltede bagover, stadig med væddetalonen i hånden, og ramte gulvet med et polstret bump.

„Pis!" Calvin gled hen over plasticstolene og faldt på knæ ved siden af hende. „Mike, ring efter en ambulance!"

Gamle Gråskæg var ved bevidsthed. Stirrede lige op i loftet. Al hans træning sagde, at han skulle bruge patientens navn. Holde hende fokuseret. Men Calvin kendte ikke hendes navn.

„Bare rolig," sagde han. „Det skal nok gå."

Hendes rindende øjne vendte sig mod ham. De så skeptiske ud.

„Har du angina eller sådan noget?"

Hun rystede på hovedet.

„Tager du medicin?"

Hun rystede på hovedet.

„Jamen hold ud," sagde han. „Ambulancen kommer."

„Jeg må af sted nu," hviskede hun med blånende læber.

„Nej, du må ikke," sagde han strengt. „Du venter på ambulancen." Han skævede til disken, hvor Døde Mike rakte tommelfingeren op. „Den er på vej."

Der var ben overalt omkring dem. De andre spillere. De kiggede. Mumlede. Calvin mærkede en grundløs vrede imod dem.

„Jeg dør," sagde Gamle Gråskæg svagt. „Min tid er kommet."

„Din tid er *ikke* kommet," bed han. „Vær ikke sådan et pattebarn."

Hun lo lydløst med stramme læber om ældgamle tænder. Men hendes åndedræt var overfladisk, og Calvin var klar over, at hvert øjeblik nu kunne hun miste bevidstheden og holde op med at trække vejret, så han måtte give hende hjertemassage. Han havde aldrig prøvet det i det virkelige liv, kun på en dukke, og dukken havde ikke været viklet ind i en anorak. Han burde tage den af hende. Hun var sikkert faldet om på grund af varmen, og det ville lette hende lidt. Men hun var en gammel dame, og Calvin tænkte på sin Bedste Curlet, og hvordan hun hellere ville dø end blotte sin undertrøje for en kreds af

fremmede. Sin *spencer*, havde hun kaldt den, huskede han meningsløst. Så han tog ikke Gamle Gråskægs jakke af. Han holdt hende bare i hånden og prøvede at huske, hvor mange pres i minuttet ...

Sylvie kom farende frem fra disken med et glas vand, og Dennis Matthews bukkede sig og skubbede forsigtigt sin hæmoridepude ind under den gamle kvindes hoved.

„Ikke så længe nu," sagde Calvin. „Det skal nok gå alt sammen."

Han ville ønske, han kendte hendes navn. Han kunne ikke spørge nu.

Gamle Gråskæg drejede pludselig hovedet og så direkte på ham. „Det, den pige gjorde imod dig, var forkert."

Han var forvirret. „Hvilken pige?"

„Med den kasse porno."

Calvin stivnede.

Men hendes øjne fyldtes pludselig med tårer, og hun klemte Calvins hånd hårdt og trak ham ned, så han bedre kunne høre hende. Han bøjede sig med rædsel, og hun åndede ind i hans øre. „Vi gør alle sammen ting, vi skammer os over."

Så blev hendes hånd slap i hans.

Pis.

Han rystede hendes arm. Råbte *HALLO!* ind i ansigtet på hende. *Hallo! Hallo!* –

Hun er væk, var der en, der sagde, og Calvin kunne have slået ham. Han følte efter hendes puls. Der var ingen. Han rev lynlåsen ned på hendes store vinterfrakke og skubbede den væk fra hendes bryst, lettet over at se – ikke en undertrøje, men en uventet pæn, blå bluse. Han lagde fingrene på hendes bryst for at måle den rigtige afstand og mærkede bh-stropper. Så lagde han den ene hånd oven på den anden og begyndte at presse, pumpede blodet for hendes standsede hjerte, så hendes hjerne ikke ville dø, før ambulancen kom.

Pump pump pump

Pump pump pump

Og så var redderne der. Så hurtigt! Calvin havde ikke engang hørt sirenen. Han rejste sig og gik til side. Han kendte dem. Maria og Dan. De nikkede kort.

Hvad hedder hun?

Jeg ved det ikke.

Nogen andre?

Ingen vidste det, men der var heller ikke nogen, der sagde *Gamle Gråskæg*.

„Hun rejste sig bare og faldt omkuld," sagde Calvin. „Snakkede lidt, og så bum! Gik ud som et lys. Hun har ikke angina. Tager ikke medicin."

De nikkede dystert og gik i gang. Dygtigt og hurtigt. Luftvejstjek. Kompressioner. Ilt. Kompressioner. Maria gjorde et drop klart. Calvin så sig om. Sylvie havde gennet alle ud af butikken og vogtede døren. Calvin kunne se deres rygge gennem vinduet. Ventende på at komme videre med deres liv. Døde Mike var blevet sat i nærheden på en plasticstol. Hans ansigt var askegråt og så endnu mere dødt ud end sædvanligt.

„Klarer du dig?" spurgte Calvin, og han nikkede.

„Giv mig en hånd med at få hende op at sidde," sagde Dan, og det hjalp Calvin ham med. De trak hendes frakke helt af. Dan klippede hendes skjorteærme af, og de udvekslede alle tre overraskede blikke.

Gamle Gråskægs venstre arm var dækket af tatoveringer.

Udelukkende ord – mange, mange ord – der snoede sig rundt om hendes arm, udvisket blå, som de dukkede frem fra det, der var tilbage af hendes skjorteærme, og de blev skarpere og nyere, som de slyngede sig i en spiral ned mod hendes håndled og forsvandt om på bagsiden af hendes arm, der bævrede for hver kompression.

Pump pump pump

Calvin kunne tyde ord hist og her: *AIRBORNE MY LOVE* ...

Ordene gav ingen mening for ham.

PSIDI ... UM ...?

Det var ikke engang et ord.

Maria kunne ikke finde en åre for det blå blæk. Hun klippede det højre ærme af og begyndte forfra.

Calvin holdt den gamle kvindes hånd og læste videre: *LARKSPUR MERCHANT VENTURA SIR IVOR BLAKENEY*

Han syntes, det fik en klokke til at ringe, og rynkede panden for at huske bedre ... Sir Ivor. Havde han ikke vundet derbyet? Engang i tresserne, måske?

Mens Dan pumpede Gamle Gråskægs brystkasse, og Maria blæste luft ind i hende fra en gummiballon, undersøgte Calvin Gamle Gråskægs hånd med ny målbevidsthed.

RANKIN THEATRICAL NASHWAN

Nashwan havde da i hvert fald vundet derbyet.

Det var heste!

Forvirring blev til triumf over et løst mysterium. I hvert fald delvis løst. Calvin lagde hovedet på skrå for at se bedre, løftede kvindens slappe arm lidt nu og da for at se flere af ordene.

„Vi har en puls."

Calvin læste hurtigere. Løftede og sænkede hendes arm. Strakte hals så meget han kunne uden at gøre det tydeligt, og som listen fortsatte ned ad den gamle kvindes rynkede arm, blev hestenavnene friskere i hans hukommelse. *TEENOSO*, og et par linjer senere *REFERENCE POINT*. Begge derbyvindere. *TERIMON* var imponerende sluttet på en andenplads med 500-1. *MASTEROFTHEHORSE* havde aldrig haft en chance mod den sublime *SEA THE STARS*. Og så sent som sidste år var *RIDEOUT* blevet nummer to for 33-1. Det vidste Calvin, fordi han havde satset på ham. Som vinder, selvfølgelig. Det sidste navn på listen – kun et par centimeter over Gamle Gråskægs knortede håndled – var SEA-

SPEAK. Calvin rynkede panden. Det gav ingen mening. Seaspeak var i *dette* års derbyopløb. Men der var stadig en uge til løbet.

„Calvin?"

Han så op. „Undskyld?"

„Vi må flytte hende." Maria kiggede på ham, og han blev klar over, at hun allerede havde bedt ham en gang, og at han var i vejen. Han rejste sig og gik til side, mens de hævede båren og kørte hende hen imod døren.

„Klarer hun den?"

Dan trak kort på den ene skulder. „Kommer du med hende?"

Fordi han var politimand.

„Ja."

På grund af hendes arm. Han kunne ikke lyve for sig selv.

Og så blev Gamle Gråskæg båret ud fra bookmakeren på sit skjold. Calvin skyndte sig efter hende, men bukkede sig først og samlede den væddetalon op, hun havde tabt, og lagde den på disken med en etpundsmønt.

„Det er hendes," sagde han til Sylvie. Så gik han ud ad døren og forbi spillerne, der ventede på at blive lukket ind igen. Der var ikke så mange, som der havde været. Calvin forestillede sig, at nogle var gået på pubben eller ned ad gaden til William Hill. Andre var gået hjem for at tale med deres koner om, hvor kort livet er, og om at begynde på en frisk, der snart ville blive sur. Calvin vidste det. Det havde taget ham flere år at slippe den smertende følelse af skæbne, hver gang han havde med døden at gøre.

Turen til hospitalet var hurtig og slingrende, og sirenen var for høj til almindelig samtale. Han holdt bare fast i et håndgreb, der så ud til at være der med samme formål. Han sad tæt ved dørene og så Maria arbejde med den gamle kvinde. Han beundrede hendes dygtighed og rolige effektivitet.

„Tror du, hun klarer det?" Han lænede sig fremad og råbte.

Maria kiggede på den bevidstløse kvinde, før hun rystede på hovedet. *Nej*. Så vendte hun sig bort og fik travlt med en bippende skærm.

Calvin var ked af, at Gamle Gråskæg skulle dø, men det var ingen tragedie. Hun havde levet et langt og tilsyneladende godt liv og døde på et sted, hvor hun havde tilbragt mere tid end hjemme, og mens nogen holdt hende i hånden. Fik endda et par sidste ord frem, om end Calvin ikke kunne forestille sig, hvordan hun havde fundet ud af det med den kasse porno. Gudskelov havde ingen andre hørt det.

De svingede skarpt til højre og gik i stå.

Dørene gik op, og han trådte ned og så Dan og Maria køre Gamle Gråskæg ind på skadestuen. Så gik han ind i venteværelset og satte sig.

Han gad vide, hvor langt tilbage listen over derbyheste gik. Hvor gammel hun havde været, da hun fik sin første tatovering. Hvilken skandale den måtte have vakt! Han spekulerede på, hvorfor hun havde gjort det, og hvad de heste havde betydet for hende, siden hun havde fået dem prentet på sin egen hud for evigt. Der var vindere iblandt dem, men også tabere. Og hvorfor inkludere Seaspeak, når dette års derby ikke engang var –

Calvin tabte underkæben.

Navnene på Gamle Gråskægs arm var ikke en erindring om tilfældige derbyvindere. De var hendes *tips*!

Det blotte mod ved det fik ham til at tabe vejret.

Spillere løj som lystfiskere. De formindskede deres tab og overdrev deres sejre.

Men ikke Gamle Gråskæg.

Hvad var det, hun havde sagt?

Hav dine egne meningers mod. Og hun havde sine lige her på armen hver dag i sit liv.

Calvin følte ny respekt for Gamle Gråskæg. Sejr eller nederlag, så var det hendes valg, og hun stod ved dem.

Han tog sin telefon frem og tjekkede derbymarkedet. Seaspeak havde ikke fået ret meget støtte. Ikke nogen overraskelse – træneren var lille, hesten var faldet efter en springer, og toåringens form uklar. En enkelt placering i et 200-meterløb i Lingfield var det eneste rigtigt interessante punkt, men det var i mudder, og formen var tvivlsom. Seaspeaks derbypris afspejlede hans chance: 25-1 i et løb med ti heste.

Rumbaba var derimod nu 4-1-favorit sammen med Dewhurst-vinderen, og Calvin mærkede det velkendte sug af panik, der kom, hver gang han så hestens navn. At tippe den for Dennis Matthews havde tappet enhver glæde fra forventningen om at gøre et massivt kup.

Ego og uvidenhed ...

Maria prikkede ham på skulderen.

„Det gør mig ondt," sagde hun. „Hun klarede det ikke."

Calvin rejste sig.

„Det lignede et massivt hjerteanfald. Ingen kunne have reddet hende."

„Det er en skam."

„Klarer *du* dig?"

„Ja," sagde han. „Tak."

„Ved du, hvad hun hed? Til papirarbejdet."

„Nej. Desværre."

„Nå, jeg har hendes personlige ejendele her. Må jeg give dig dem?"

Han undrede sig over hvorfor, og så huskede han, at han var politimand. „Selvfølgelig," sagde han. „Jeg sørger for, de kommer videre til hendes nærmeste pårørende, når vi får opsporet dem."

Han tog imod en stor plasticpose med lynlås fra hende, hvor der kun lå noget i et lille hjørne, og skrev under på en blanket på, at han havde modtaget, hvad det nu var.

„Tak, Maria."

„Ikke noget problem." Hun smilede. „Vi ses, Cal."

Han sagde farvel og så hende gå. Han vidste ikke, at hun kendte hans navn. Ingen kaldte ham Cal.

Det kunne han godt vænne sig til.

I bussen tilbage til Bideford gennemgik han Gamle Gråskægs ting. Der var ikke meget. En Sankt Christopher-guldmedalje med BD77 indgraveret på bagsiden. En lille, blå læderpung med en tipundseddel og lidt småpenge. En håndfuld små, brune godbidder, der lugtede svagt af fisk, og en krøllet Morrisons-kvittering for kattemad og mælk. Intet ID. Ikke engang kundekort.

Intet med et navn på.

Og uden et navn kunne han ikke finde ud af, hvem hun var, eller hvor hun boede, eller hvad hun havde ment med det, hun sagde til Reggie ved begravelsen – eller hundrede andre ting, Calvin nu måtte føje til listen over ting, de ikke vidste om Albert Canns død.

„Surt show," sagde kommissær King.

„Ja, ma'am," sagde Calvin. „Især for hende."

Hun vendte medaljen om og rynkede panden. „Hvad er BD77?"

„Aner det ikke, ma'am. Det eneste, jeg kan finde på Google, er en silikonetransistorkode."

„Sikkert initialer. Og måske en fødselsdato?" Hun gav ham medaljen tilbage og skovlede en oliven op af sin krukke. „Har du tjekket supermarkedet?"

Hun mente kvitteringen fra Morrisons. „Ja, ma'am."

Han havde set overvågningsvideoer af Gamle Gråskæg, der gik igennem kassen med sin mælk og sin kattemad, men ingen havde kunnet huske hende. Bare endnu en gamling skjult bag sin alder. Hendes ufortalte historie.

King nikkede sørgmodigt. „Før eller senere vil nogen melde hende savnet."

„Det håber jeg."

„Hvad var det nu, hun sagde til dig?"

„At folk havde svigtet Albert, og at hun prøvede at få det sat på plads."

„Virkede hun klar?"

„Det *gjorde* hun," sagde Calvin. „Men det var lige før, hun faldt om og døde, så ..." Han trak på skuldrene og snoede den fine guldkæde om fingrene og betragtede medaljen. Sankt Christopher havde en nøgle i hånden, og det virkede som et drillende symbol på gåden Gamle Gråskæg.

Han ville ønske, han havde kendt hende bedre.

Faktisk bare, at han havde kendt hende.

For sent nu.

Calvin rejste sig, slukkede computeren og tog jakken på. Han lagde alle Gamle Gråskægs ejendele i en bevispose.

Så tog han ved en pludselig indskydelse Sankt Christopher op og tog kæden over hovedet.

Når han havde fundet Gamle Gråskægs pårørende, ville han lægge den tilbage. Indtil da ville han gå med den. Calvin var ikke religiøs. Han følte intet behov for beskyttelse fra de rejsendes skytshelgen. Og han burde anbringe den sammen med hendes andre ting i en bevispose i en glemt korridor på Bideford Politistation.

Men det føltes bare ...

Venligere.

Skak

Skipper Cann gloede ondt på Felix. „Jeg sagde jo, at hvis du kom igen, ville jeg slå dig ihjel."

Felix holdt sig tæt på soveværelsesdøren. Bakkede næsten ud ad den. Men ikke helt.

Han havde planlagt sit åbningstræk. Nu rømmede han sig og leverede det. „Jeg tænkte, du måske havde lyst til at spille skak."

„Jeg spiller ikke skak."

Felix kantede sig ind i værelset. „Jeg kan lære dig det," sagde han. „Du vil elske det."

Han gik hen til en lille træstol og trak den over til sengen. Så hentede han papirkurven bag døren og begyndte at rydde sengebordet for brugte papirservietter og tomme pilleglas og alt muligt andet skrammel: en næsten urørt sandwich, medicin, en æske hundegodbidder. Det eneste, han lod være, var Skippers tænder, et glas vand uden tænder i og forskellig medicin. Så åbnede han brættet og stillede brikkerne op.

Hele tiden kunne han mærke Skipper Canns brændende blik bore sig ind i ham.

„Godt," sagde han. „Det gælder om at beskytte sin konge –"

„Jeg sagde ikke, jeg ikke *kunne* spille."

„Åh. Godt. Du trækker først, det er kun rimeligt."

„Fordi du dræbte min søn, må jeg trække først?"

Felix rødmede. „Undskyld. Det var ikke sådan ment."

Skipper Cann drejede hovedet for at se ud ad vinduet, og atmosfæren blev koldere som lave skyer, der glider ned ad en bjergside. Toff gøs, som om han også kunne mærke det. Spadserestokken lå ved siden af Skippers bens lave bule, og Felix kiggede vagtsomt på den, mens

han tænkte på, når Margaret stillede den i hjørnet af entreen, når de kom ind. På hvordan han rakte hende den, når de gik ud. På at han altid spurgte: *Har du din stok, gamle tøs?* mens han låste hoveddøren efter dem.

Måske burde han gå. Men hvis han gik nu, og miss Knott spurgte, hvordan det var gået, hvad skulle han så sige?

„Hvid er alligevel altid først," sagde Skipper og hamrede trodsigt en bonde ned.

Felix flyttede sin egen bonde.

Skipper så sig om i stuen som efter en tjener og mumlede: „Jeg trænger til en drink."

„Skal jeg lave en kop te?"

„Pfft!"

Felix så på sit ur med rynket pande. „Den er kun lige ti."

„Jeg har kræft, ved du nok," sagde Skipper triumferende.

Felix gav efter. „Jeg ser, hvad jeg kan finde."

For enden af afsatsen fyldte det bageste soveværelse hans synsfelt – den enlige ilttank anklagede ham.

Han var glad for at runde gelænderet og vende ryggen til Alberts værelse.

Toff og Mabel fulgte med ham nedenunder og ind i dagligstuen, hvor Felix så sig om uden held efter et barskab. Stuen var stort set vendt tilbage til det rod, den havde været i, da han talte med rengøringshjælpen første gang.

Det eneste, jeg har lyst til, er at græde og spise chips.

Stakkels pige. Men hun burde nu alligevel gøre det arbejde, hun blev betalt for. Selv murstenen var der, om end nu halvt skjult af et nyt angreb af røde regninger og reklamer. Felix begyndte at samle det indlysende skrald sammen, indtil en insisterende banken oppefra fik ham til at huske på, at Skipper forventede noget at drikke. Han åbnede og lukkede hurtigt skabe og skuffer, der kun afslørede mere rod.

Han gik videre til køkkenet, hvor Hayley tørrede opvasken af.

„Skipper vil have en drink," sagde han forsigtigt, men det lod ikke til at overraske hende.

Hun nikkede i retning af et skab og sagde: „Derinde."

Det var ikke et drinkskab, det var et krydderiskab. Der stod en gammel dåse sennepspulver, der mindede Felix om, at han skulle købe noget og prøve at få mascaraen af sin beigefarvede jakke. Der var også en halvfuld flaske Captain Morgan og to flasker supermarkedsgin.

I betragtning af Skippers navn og formodede fortid valgte Felix rommen. Han hældte et par centimeter af den i et glas fra tørrestativet og bar det forsigtigt ovenpå.

„Vær så artig," sagde han og stillede det i vinduesskarmen godt inden for rækkevidde.

„Er det dét?"

„Er det hvad?"

„De par dråber?"

„Jeg syntes, jeg havde været ret gavmild," sagde Felix. „Tidspunktet taget i betragtning." Han flyttede sin springer over bønderne.

Skipper svarede med endnu en bonde og drak rommen i én slurk. Han stirrede på sit glas, som om det ville fyldes igen ved magi.

„En til?" spurgte han.

Felix åbnede munden for at protestere, men tog sig i det. Han gik bare nedenunder og hentede flasken.

„Tænkte nok, du kom tilbage," lo Hayley.

Skipper skænkede en slurk til.

„Skal du have en med?"

„Nej tak." Felix' løber fejede over brættet, og Skipper parerede med en bonde for at blokere sin dronning.

„Solen står altså over rånokken et eller andet sted."

Felix sukkede. Hentede et glas. Det blev fire gange, han havde været oppe og nede ad trappen nu, og hans hofte begyndte at kunne mærke det. Han skænkede

sig en dråbe og rørte væsken med læberne og følte den brænde. Han havde aldrig drukket ret meget og brød sig ikke særlig om spiritus, men rommens aroma gjorde selv dette lurvede værelse en smule eksotisk, som om de var i kahytten på et nedslidt, gammelt skib med knagende trægulv og enkle møbler og en grånet, gammel kaptajn, der granskede himlen – nu med lidt mere liv i ham og lidt farve i kinderne.

Han så ret frisk ud af en mand at være, der skulle have været død.

„Regn."

„Undskyld?"

„Regn," sagde Skipper igen. „Kan du ikke lugte det?"

Felix fulgte hans blik. Himlen var mathvid. „Virkelig?"

Skipper nikkede imod skyerne over skrænterne. „De siger regn. Og jeg ville kunne fortælle dig nøjagtigt hvornår, hvis jeg bare kunne se vandet." Hans lyse, blå øjne granskede klippetoppene nøje, som om de alligevel ville kunne se over dem og feje ned over de store, grå rullesten til havet.

„Arbejdede du på havet?"

„Så godt som hver dag i 70 år." Skipper nikkede, og hans stemme blev blidere ved erindringen. „Begyndte, da jeg var tolv, på min fars båd, *Megan*. Til hun gik ned ud for Hartland."

„Sank hun? Du godeste! Kom nogen til skade?"

„Kun Duffy Braund."

„Hvad skete der med ham?"

„Druknede."

Felix var chokeret. „Skrækkeligt."

Men Skipper smilede. „Ingen fisker ønsker at dø på land! Forsvundet på havet – det er de heldige. Som Manny Tithecott. Fiskede ud for klipperne nede på Bude-kanten sammen med sin bror, og en bølge hev ham over bord. Var ikke engang på en båd, men hans tid var inde, så havet kom og fandt ham. Og Billy Cole. Fik en

hummerline viklet om benet, mens de andre gutter på *Charmain* sov. Da de hev linen ind, hang Billy halvvejs nede, og to gamle sataner i tejnen for enden!" Han lo, så tilføjede han respektfuldt. „Dem gav de selvfølgelig Billys kone."

„Selvfølgelig," sagde Felix mat.

Men Skipper var ved at komme godt i gang. „Og så er der Chiggy Sleeman, der faldt ud af en jolle ovre ved Instow, og han var ikke engang nået over den skide barre!"

„Hvilken bar?" spurgte Felix.

„*Barren*," sagde Skipper utålmodigt, som om det var noget, alle vidste. „Sandbarren mellem floden og havet. Bideford-barren er den farligste i England, men Chiggy var ikke engang i nærheden af den. Han var kun lige kommet ud fra stranden. Hans støvler blev fyldt med vand, siger de, og de trak ham ned, men jeg tror ikke på det."

„Hvad tror du da?"

Skipper kneb et øje sammen imod ham. „Han havde en dame med, forstår du. Noreen, nede fra White Hart – du kender da Noreen?"

„Det tror jeg ikke," sagde Felix. Han havde aldrig været på White Hart eller nogen anden pub i Bideford.

„Nå, men hun er en sød tøs, men tynd, ikke? Og de havde gjort kål på næsten en hel flaske sprut, før de sejlede ud, så jeg går ud fra, at det var derfor, han røg over bord, *og* derfor han ikke kunne komme op i båden igen. Chiggy var et fæ. Men selv fuld var han klog nok til at sparke støvlerne af. Jeg går ud fra, at Noreen bare var for skravlet til at hjælpe ham, og han var for snalret til at hjælpe sig selv."

Skipper lo så voldsomt, at Felix lo med, selv om det var forfærdeligt. Men han kunne ikke lade være. At det var forfærdeligt, gjorde det kun mere morsomt. Han kunne forestille sig det. Chokket af vandet. Fniseriet i begyndelsen – over det tåbelige ved det. Chiggys komiske kamp for at hive sig selv om bord. Den stigende

bekymring, da det blev klart, at han ikke kunne. Så den snigende frygt ... Felix gad vide, hvad de havde sagt til hinanden; om nogen af dem havde fattet, hvad der skete. Eller om de var for fulde til at regne det ud, før det var for sent. Måske var det den bedste måde at komme af sted på – fuld og dum.

Så han lo, og Skipper lo, indtil det blev til hoste, og Felix så bekymret på ham, mens han bankede sig på brystet. Men hosten blev langsommere og endte i en hvæsen.

„Klarer du dig?"

„Når jeg ikke sover, hoster jeg," fnøs Skipper afvisende. Han tørrede øjnene, tog en slurk rom og fortsatte.

„Hvad skete der, da *Megan* var sunket?" sagde Felix, der var begyndt at føle sig, som han havde gjort det som barn ved spisetid, når han spændt hørte om sin storebrors atletiske udfoldelser. Startpistolen, jublende publikum, målsnorens sprængning og håndtrykkene. Så meget mere romantisk, fordi han var gået glip af det.

„Derefter havde min far *Megan II* i næsten tyve år, før han døde."

„Forsvundet på havet?" forsøgte Felix sig.

„I sin seng." Skipper bankede på brystet. „Urværket. Gav min mor sit livs chok. Sagen er jo, at en fisker *forventes* at dø på havet. Det er derfor, han opkalder sin båd efter sin elskede, så de er sammen til det sidste, ikke? Så når det kommer, ved han, hvad han skal gøre. Hvordan han skal *være*. Men det her ...? Lige ved siden af hende?" Han rystede sørgmodigt på hovedet. „Og så al balladen med doktoren og bedemanden og begravelsen med en skide præst, der bliver ved og ved, når alt, hvad en mand har brug for, er et par ord om Jonas, og så af sted til pubben!" Han slog ud med hånden mod alt det rod, det gav *ikke* at forsvinde på havet.

„Hvad gjorde du bagefter?" sagde Felix.

„Arbejdede på *Megan II* et år eller så," sagde han. „Blev gift. Fik Albert. Så kom *Susanna* ..."

Han holdt op med at tale, og hans øjne fik et fjernt blik.

„Sank den også?"

„Hvad for noget?"

„Sank *Susanna* også?

„Ikke endnu – ikke så vidt jeg ved. Har ikke set hende i et år. Jeg går ud fra, hun stadig ligger der. Fortøjet nede ved kajen. Sikkert ved at rådne op. Sidst jeg så hende, var før jeg blev syg." Han vred sig rundt og pegede på væggen ved siden af sengen.

„Det er hende," sagde han ømt.

Felix rejste sig for at se. Det var et af de få fotos, der var blevet professionelt indrammet, og nogen havde kalligraferet bådens navn på en svag blyantslinje på den grønne ramme. *Susanna* var næppe opmærksomheden værd. Hun var en stovt, lille kutter som snesevis, han havde set gennem årene, fortøjet ved Barnstaple, Bideford og Ilfracombe, med hvidmalet dæk og himmelblåt skrog.

„Har du nogen sinde været på havet?"

Felix rystede på hovedet. „Jeg blev engang søsyg på en vandcykel," sagde han sørgmodigt. „Formet som en svane."

Skipper lo igen, og Felix lo med, skønt sandheden var, at havet skræmte ham. Vandet var for dybt, for mørkt. Han havde boet ved havet hele sit liv og havde aldrig været længere ude end til knæene ved Westward Ho!

Han fyldte deres glas igen. Tog Skippers tårn. „Skak."

Skipper fnøs ad brættet og ofrede så en springer for at slippe fri. „Jeg fiskede, til jeg var 82. Frygtede altid, at hvis jeg holdt op, ville det være enden på os begge to. Mig og *Susanna*. Og jeg havde ret." Han slyngede rommen rundt i glasset. „Ingen vil have hende. Der er ikke nogen levevej i det mere. Ikke her. Ikke for små både. De er bare til turister og historie nu."

Skakspillerne holdt et minuts stilhed, mens fortiden holdt øje fra væggene. Felix kiggede på alle billederne af mennesker og steder og hunde og både og både og både.

Ingen hang lige, og alle med forskellige rammer. Ved siden af *Susanna* hang et sepiafarvet par i deres bedste søndagstøj; så et tryk af Sankt Peter, der vader hen mod Jesus over bølgerne; en dreng i en jolle. Sikkert Albert, tænkte Felix med et jag af smerte. Så det samme barn alene i en radiobil. Han smilede ikke, men så fortabt ud midt i et hav af glade mennesker og strålende lys.

„Er det Albert?"

„Det er ham," sagde Skipper. „Arme unge. Altid trist ... Min kone forlod mig, da han bare var en lille knægt, forstår du." Den gamle mand tyggede på sine gummer.

„Er hun stadig i live?"

„Hvem?"

„Din kone, Susanna."

„Min kone døde for et stykke tid siden," sagde Skipper forsigtigt, „men hendes navn var ikke Susanna."

Felix blev flov. „Åh, det må du undskylde."

Skipper sukkede hans undskyldning væk. „Jeg var en lortemand og en lortefar, og det var Albert også. Det ene følger af det andet, går jeg ud fra. *Min* far var for gavmild med både næver og gaver."

Han kiggede på himlen og klappede Toff. „Men folk forandrer sig, ikke? Hvad skulle meningen ellers være? Jeg har altid forsøgt at gøre det rigtige med Reggie, men da jeg kom til fornuft, var det for sent for Albert.

Så da jeg havde været syg i nogen tid, og han så siger, at jeg måske kunne tænke mig at ... *sætte lidt gang i sagerne* ... kunne jeg ikke bebrejde ham det, vel? Han var bare den mand, jeg havde gjort ham til."

Skipper kastede et blik på Felix som for at lodde hans opfattelse, men Felix forblev tavs.

„Det er hårdt ..." Skippers stemme dirrede. „At leve længe nok til at vide al den skade, man har gjort."

Felix kiggede ned på mandens store hånd på hundens silkeagtige pels, så lagde han også hånden der og aede hunden.

„Det er dit træk," sagde han stille, og Skipper snøftede og rettede sig op og tog en løber. Felix skubbede sit tårn i stilling. „Skak."

Skipper stirrede så længe på brættet, at Felix tænkte, at han måske var faldet i søvn, og bøjede hovedet lidt for at se hans ansigt, men Skippers øjne var åbne, så han gav ham tid til at trække.

Men Skipper trak ikke, i stedet sagde han: „Det gør mig ondt med din dreng."

Felix blev overrasket. „Tak."

„Hvad hed han?"

„James," sagde Felix. „Jamie ."

Han ville have sagt: *Han var 21.* Han ville have sagt: *Han var vores eneste barn. Så sjov, så venlig, så smuk.* Han ville have sagt: *Han lærte at spille skak på det selv samme bræt* – men til sidst lod han det bare blive ved det. *Jamie* var alt, hvad der var nødvendigt.

Og Skipper nikkede, som om han præcis vidste, hvad Jamie var, og ikke behøvede at få det at vide.

Han løftede glasset mod Felix, og de klinkede og drak en tavs skål for deres sønner. Den ene på grund af alt det, han havde været, og den anden på trods af det.

Felix rømmede sig. „Er det din sønnesøn?"

Fotoet af Reggie Cann ved siden af sin røde bil var nyt og stukket ind i rammen på et meget ældre.

Skipper nikkede. „Det er Reggie. Albert købte den bil til ham sidste jul. Var også ved at blive gammel nok til at forsøge at rette op på tingene, går jeg ud fra."

Felix prøvede at lyde henkastet. „Har Reggie en kæreste?"

„Hvis han har, har han ikke fortalt mig det. Hvorfor?"

Felix talte forsigtigt. „Jeg så ham med en pige forleden. Jeg tror, hun hedder Amanda. Kender du hende? Navnet er måske ikke rigtigt. Kort, mørkt hår. Fornuftige øjenbryn?"

„Nej. Hvad med det?"

„Tja ..." sagde Felix og tøvede i lang tid, mens han overvejede, hvordan han skulle gå videre. *Om* han skulle gå videre.

Men han havde lovet miss Knott det, så til sidst sagde han: „Hun er Exiter."

Skipper så ham fast ind i øjnene.

„Hun var sammen med mig ..." Felix holdt inde. Han vidste ikke, hvad mere han skulle sige.

Skipper vendte sig og stirrede ud ad vinduet. Knoerne på hans hånd var blevet hvide og blanke rundt om glasset.

„Jeg ville ikke –"

Men Skipper skar ham af. „Reggie ville ikke gøre mig fortræd."

„Skipper –"

„Ville ikke gøre *nogen* fortræd."

„Men han –"

„Nej!" Skippers pludselige heftighed fik ham til at hoste. Og hoste og hoste og hoste. Og denne gang holdt han ikke op. Denne gang blev det værre og værre, indtil han sad sammenkrummet over sine knæ med lyserødt savl svingende fra læberne og gispede efter luft og trykkede på sit bryst med en åben hånd.

„Hayley!" råbte Felix.

Skipper viftede i retning af sengebordet, og Felix fandt glasset med morfinpiller.

Skipper nikkede og skar ansigt og holdt to fingre op.

Felix åbnede glasset og hældte tre piller ud – så rynkede han panden og tjekkede etiketten. *Morfinsulfat ER 100 mg.* Men de piller var ikke som Jamies. Disse her var runde, gult, sammenpresset pulver – ikke de kapsler, han huskede – og tallet på dem var 30, ikke 100.

Han rejste sig, haltede hen til døren og råbte igen. „HAYLEY!"

Der var ingen reaktion, og Skipper peb som en hund ved en dør. Der var ikke tid til brok.

Felix gav Skipper to piller. Han skulle til at lægge den tredje tilbage i glasset, men stak den i lommen i stedet. Miss Knott havde været sygeplejerske. Han ville vise hende den.

Skipper vippede pillerne ind i munden, så så han sig tomt om efter sit vandglas, der var tomt, så Felix gav ham sin rom til at skylle pillerne ned. Felix var ude over at bekymre sig om sikkerhed. Han ville bare have Skipper til at blive smertefri og trække vejret igen – om det så kun var en midlertidig tilstand.

„Træk vejret," sagde han. „Træk vejret."

„Jeg kommer nu!" råbte Hayley, og Skipper gispede: „Lov mig ..." Felix lænede sig frem for at høre ham.

„Lov dig hvad?"

Træk vejret. Træk vejret.

„Lov mig, at du ikke siger noget om Reggie til politiet ..."

„Men ..." sagde Felix ulykkeligt. „For *din* skyld."

Hayley kom op ad trappen med tunge trin, og Skipper greb Felix så hårdt i armen, at det gjorde ondt. „Det skylder du mig!" hvæsede han. *„Det skylder du mig!"*

Felix tøvede.

Det skyldte han ham. Det skyldte han dem begge.

„Det lover jeg," sagde han.

Papirarbejde

Jo koldere lig, desto koldere sag.

Det var en gammel frase, men sandt. Og ved begyndelsen af efterforskningens tredje uge begyndte de alle at kunne mærke kulden.

„Der dukker noget op," sagde King. „Der dukker altid noget op."

Men for første gang i den tid, Calvin Bridge havde kendt hende, kunne han høre en svag klang af desperation i kriminalkommissærens stemme.

Så han besluttede at prøve et vildt skud. Han forlod HOLMES og googlede Cann-familien.

Det var et gammelt Devonshire-navn, og de fleste hits var om lokale byrådsmedlemmer. Forretninger med udsalg eller sponsorering af ungdomsfodboldhold, men der havde også været en pæn portion mindre værdifulde Cann'er, der blev fulde, stjal i butikkerne og snød rugbyklubber for deres kontingenter. Der var endda en påstået voldtægt begået af en Cann i nærheden af Shebbear, som han ikke kunne finde nogen rapporteret opklaring på.

Den eneste specifikke reference til Abbotsham-Cann'erne, Calvin kunne finde, var et fem år gammelt foto af Albert. Han fik en pris for, hvad *Bideford Gazette* havde kaldt „30 års trofast tjeneste" i tæppeforretningen i Bridgeland Street. Calvin forstørrede billedet på skærmen og kiggede ind i øjnene på den mand, han kun havde kendt som lig. På fotoet stod Albert Cann imellem en kollega og en to meter høj plysgiraf, tilsyneladende en spøg, som reporteren havde undladt at forklare i såvel undertekst som artikel, så den aldrig ville give mening nu. Rask og rørig. Han så smart ud i habit og slips og holdt det rejseur, Calvin huskede havde stået ved hans

seng. Det var imiteret guld og kvarts, og han fik pludselig ondt af en mand, der tydeligt havde værdsat det som et symbol på hele sit arbejdsliv.

Han tænkte sig om i et minut og besluttede så at bruge Google side om side med HOLMES for at se, hvad han kunne finde ud af om Exiternes andre kunder både i liv og død. Han vidste ikke rigtigt, hvad han ledte efter – eller om der overhovedet var noget at finde.

Alligevel udvalgte han de mest usædvanlige navne og begyndte at lede.

Raymond Timothy Arlow, IT-konsulent, havde ingen forbindelser med politiet før sin død for to år siden i Avonmouth efter, hvad familiens mindeord i *Bristol Evening Post* kaldte „en kort, tapper kamp mod det store K".

Julia Jane Barnes, butiksbestyrer, var ikke registreret hos politiet. Det eneste, Calvin kunne finde på Facebook, var en anmodning fra familien om donationer til Førerhundeselskabet i stedet for blomster.

Tharindu Barraratne havde ingen politiregistreringer eller nekrologer, han kunne finde. Der var et billede på Facebook af Tharindu med en cocktail ved en strandbar. Han havde smukke tænder.

Jasmine Casper var død af komplikationer efter en aneurisme i hjernen. Hendes nekrolog fik hende til at lyde som en helgen, og der var ingen antydninger af forbindelse med politiet.

Og sådan blev det ved. Normale hverdagsmenneskers normale hverdagsdødsfald. Intet, der så mistænkeligt ud ved nogen af dem, hvilket Calvin antog i det mindste vidnede om Exiternes diskretion.

Så kom Paula Marie Max fra Borough Green i Kent. Mrs. Max var tilsyneladende død af mavekræft, om end Calvin selvfølgelig vidste bedre nu. Der lod ikke til at være noget bemærkelsesværdigt ved hendes liv eller hendes død. Han fandt en nekrolog i *Kent Messenger*,

der fortalte, at hun havde arbejdet i et konditori og ville blive savnet af alle i badmintonklubben, hvor hun havde været fast medlem.

Den sidste detalje gjorde Calvin i dårligt humør. Paula Max havde været et *fast* medlem. Ikke et talentfuldt medlem eller et populært medlem – bare et fast et. Som om hendes deltagelse var blevet noteret og – i fraværet af andet, der kunne gøre hende erindringsværdig – blev oplyst for eftertiden på lokalavisens dødsannonceside.

Men Max dukkede op i HOLMES. Ikke Paula, men Leonard Max. Også fra Borough Green. Calvin tjekkede Paulas testamente og fandt, at han var hendes bror og havde arvet en stationær campingvogn og 5000 pund. Der var et foto af Leonard, der var i halvtredserne og så træt og ubarberet ud. Det eneste familietræk, de lod til at dele, var regelmæssig tilstedeværelse – hun til badminton og han i den lokale byret.

Småtyveri. Simpel vold og legemsbeskadigelse. Checkbedrageri.

Hvem laver checkbedrageri mere? tænkte Calvin ligegyldigt. *Kunne lige så godt stjæle en gris!*

Sidst i hver retsudskrift fandt han den klassiske linje om at tage x antal overtrædelser i betragtning. Gennem adskillige år viste antallet af x'er Leonard Max som en ihærdig forbryder. Calvin vidste ikke rigtigt, hvad det føjede til hans viden om Paula Max, men han lagde sagsmappen til side.

Så ramte han to mere i hurtig rækkefølge. Harry Neal var død „stille i sit hjem omgivet af familien" – hvilket måske, måske ikke omfattede hans søn, Duncan Neal, der havde adskillige domme for narko. Og Lucy May Powell, der havde en niece ved navn Shona, der havde afsonet 18 måneder for bedrageri.

Kommissær King kom ind og spiste oliven, mens Calvin fortalte hende, hvad han havde lavet.

„Og hvad er så betydningen af slægtninge med generalieblad?"

„Måske ikke noget," indrømmede han. „Måske afpresning? Eller måske er der nogen, der vil ... De ved, *opmuntre* til en slægtnings død for personlig vinding. Jeg tænkte på viskestykket, De ved? Og efter præsten tænkte jeg, at der måske var mere at finde ud af om Albert, og gik så videre til de andre. Men det kan alt sammen ende i ingenting."

„Det gør alt." Hun blinkede til ham. „Var nogen af dem nævnt i testamenterne?"

„Et par stykker, ja, ma'am."

„Havde Albert Cann en slægtning med kriminel fortid?"

„Ikke nogen jeg kunne finde."

„Men alligevel." Hun nikkede. „Læg de filer til side med kriminelle slægtninge, der også var betænkt i testamenterne, så får vi se, om det summer op til et betydningsfuldt antal."

„Skal ske, ma'am."

Hun løftede sit olivenglas og skålede: „For Operation Viskestykke."

Calvin smilede. Han var glad for, at kommissær King var tilfreds med ham, om end det fik ham til at tænke, at hvis han *ikke* ønskede en ny chance, var det en meget dårlig måde at vise det på.

Ved frokosttid havde Calvin samlet en lille bunke på elleve tynde mapper.

Hver af dem repræsenterede en afdød Exiter-klient, der havde efterladt penge eller ejendom til en med kriminel fortid. Nu måtte han bore dybere.

Han begyndte ovenfra. Med de store penge.

Med Bruce Macdonald Bruce. Hans forældre havde

givet ham det navn, og hans kone havde givet ham et slagtilfælde.

I juli 2014 havde Vicky Bruce erklæret sig skyldig i seks anklager om falsk bogføring for i alt mere end 400.000 pund – langt det største kontantbeløb, Calvin kunne finde, der var forbundet ved blod eller ægteskab til nogen af Exiter-klienterne. Vicky Bruce havde slået vildt om sig med penge, indtil hun blev fanget og dømt til to år, hvilket Calvin syntes var i underkanten. Hun havde kun afsonet tolv måneder i Askham Grange, og hun var blevet pålagt at betale fuld erstatning til sine 32 ofre, der havde mistet fra 1.000 til 45.000 pund. Kort før retssagens afslutning havde Bruce Bruce fået et massivt slagtilfælde og sad derefter i kørestol til sin død to år senere af, hvad Calvin kun kunne fastslå som „komplikationer". En ligsynsmand havde erklæret ham død af naturlige årsager.

Men ligsynsmanden kendte ikke til Exiterne.

Testamentet, han havde fundet i Skeets mappe, erklærede kort, at mr. Bruce havde efterladt alt til sin hustru, bortset fra en individuel opsparingskonto på 20.000, der skulle deles imellem de to børn fra hans første ægteskab – Laureen og Sarah.

Calvin syntes, det virkede unfair, men det var ikke usædvanligt.

Han fik Vicky Bruces nummer og adresse fra en hjælpsom vagthavende i Basildon arrest og ringede til hende. Hun svarede omgående, og han præsenterede sig. Han besluttede ikke at gå omveje; det havde han ikke tid til.

„Jeg ringer angående Deres afdøde mand," sagde han.

„Nå, så det gør De?" sagde Bruce i et tonefald, der betød, at det var ret frækt af ham.

Calvin skævede til fotografierne i politimappen. Kvinden, han talte med, var måske 50. Kraftig og manicureret, med flaskeblonde krøller og store, runde øreringe. Hendes mand var afbildet sammen med hende uden for retssalen i Reading og så meget ældre ud –

selv før den massive hjerneblødning, der til sidst havde dræbt ham.

Hvad den så ikke havde. Det vidste de begge nu.

„Han efterlod Dem næsten alt i sit testamente, ikke?"

„Næsten ingenting, mener De. Alt hvad han havde, blev opslugt af hans pleje efter hjerneblødningen."

„Jamen dog," sagde han med falsk medfølelse. „Ja, det kan være meget dyrt. Hvor meget var der tilbage?"

„Efter begravelsesomkostningerne?" Hun trak vejret dybt, som om hun havde fortalt det mange gange og kunne det udenad. „911 pund og 75 pence."

Calvin fløjtede lavt. „Wow. Helt ind til benet."

„Ja," sagde hun. „Alene hjemmeplejen kostede over 100.000!"

„Du godeste," sagde Calvin. „Hjalp hans døtre til?"

„Ikke en skid," sagde hun – stadig vred over det fem år senere, skønt de kun havde arvet sølle 10.000 pund hver.

„Jeg går ud fra, huset også gik til Dem efter testamentet."

„Selvfølgelig," sagde hun. „Det var mit hjem."

„Netop," sagde Calvin. „Og hvor meget solgte De det for?"

„Det kan jeg faktisk ikke huske," sagde hun henkastet.

Pyt med det, det kunne Google ... Calvin fandt hurtigt hendes hus på Zoopla og fandt ud af, at det var blevet solgt sidste december for 510.000 pund. Det så ud til at være meget mere værd. Imiteret Tudor, fire soveværelser, en pæn have og i Newbury. Han kiggede ned over listen over ejendomspriser i nærheden. Intet i den umiddelbare nærhed var gået for under 750.000 i det sidste år.

„Havde Deres mand en livsforsikringspolice, mrs. Bruce?"

„Det er mrs. Cornish nu," sagde hun.

„Undskyld, mrs. Cornish, lad mig lige rette det her ..." Og mens han foregav at rette i mappen, googlede han hendes nye navn og kiggede i HOLMES.

Ikke noget at se der.

„Hvor meget fik De fra Deres mands livsforsikring?"

„Det tror jeg ikke, kommer Dem ved."

„Jeg er politimand, ma'am," sagde Calvin, „så måske skulle De lade mig bedømme, hvad der vedkommer politiet, og hvad der ikke gør. Hvis De ikke vil tale med mig, er det Deres ret, men jeg kan stævne forsikringsselskabet og finde ud af det ad den vej, så De kunne spare mig for tid og Dem selv for besvær."

Endnu en modvillig tavshed. „225.000 pund."

Calvin skrev beløbet øverst på første ark i mappen, der var markeret BRUCE og skævede til de notater, han havde gjort i løbet af forbindelsen til Basildon. Faktisk havde Vicki Bruce betalt sin erstatning på 400.000 pund på én gang, et par måneder før hendes sag overhovedet var kommet for retten. Det var usædvanligt, men Calvin tænkte, at hendes advokat nok havde tilrådet det og benyttet det til at mildne hendes dom. Dommere elskede forbrydere, der betalte, erklærede sig skyldige og gjorde bod. I og for sig var der ikke noget galt med det, tænkte han. Det var sådan, den slags *skulle* fungere, om end det sjældent gjorde det. En forbryder havde ikke alene afsonet sin straf, men også fuldt ud betalt sine ofre tilbage.

Men *hvordan?* Calvin kløede sig bogstaveligt i hovedet. Sagsakterne sagde, at Vicky Bruce havde brugt de fleste af de penge, hun havde stjålet.

„Hvor fik De penge fra til at betale erstatningen, mrs. Cornish?"

En kort pause. „Jeg lånte dem."

„Af?"

„Familie. Venner. Folk var meget flinke."

„Det er folk som regel," gav han hende ret. „Kan De give mig deres navne?"

„Hvis navne?"

„Navnene på de folk, der lånte Dem penge."

„Absolut ikke!" bed hun.

„Hvorfor ikke?"

„Fordi jeg ikke vil have dem rodet ind i det her. Hvad det her så er! Folk hjalp mig, da jeg havde brug for det, og jeg agter ikke at lønne dem ved at give deres navne til Dem, så De kan plage dem, som De plager mig. Det er meget ubehøvlet og ubehageligt."

„Det gør mig ondt, De ser sådan på det, ma'am,"

„Det gør jeg! Hør her, kriminalassistent –"

„Kriminalbetjent."

„Ja, ja. Hør her. Jeg begik en fejl, og jeg har afsonet min straf og betalt hver penny, jeg skyldte, og måtte sælge mit hus for at gøre det! Jeg siger ikke, at jeg fortjener en medalje eller noget, men jeg synes, jeg har fortjent at få lov til at være i fred, om jeg må bede!"

Calvin var ved at miste hende. Han ville ikke kunne spørge hende om ret meget mere, før hun klappede i eller lagde på. Hans tanker fór fra det ene tilfældige faktum til det andet. Hun var kommet ruineret ud af fængslet til enorme plejeregninger. Jo længere hendes mand forblev i live, desto større blev regningerne.

Heldigvis var han død.

„Hvornår kontaktede De Exiterne?" spurgte han.

Der var en måbende tavshed i den anden ende af linjen, og så lagde hun på.

Calvin kom på benene i et sæt og hamrede så hårdt på automaten, at den hvinede, rokkede og gylpede et udvalg af snacks ud til ham.

Vicky Bruce havde myrdet sin mand. Og brugt Exiterne til at gøre det!

Det kunne han selvfølgelig ikke bevise. Han var ikke engang sikker på, hvordan han var nået frem til den konklusion. Det hele gik ud på at forbinde prikkerne, og lige nu havde Calvin kun den svageste anelse om, hvilket billede der kunne dukke frem. Men det betød ikke, at han ikke *vidste* det inderst inde.

Automatens alarm hylede.

Tony Corals øverste halvdel lænede sig ind ad døren – ville som sædvanligt ikke gå så vidt som at komme helt ind. „Hvad er det for en larm?"

„Jeg slog maskinen," sagde Calvin, rød i hovedet og trodsig.

Coral nikkede alvorligt og sagde: „Nogen skulle jo gøre det." Så vippede han ud af syne igen.

Calvin trak stikket ud på maskinen, og i den deraf følgende stilhed skrabede han sit bytte sammen og lagde det i en tilfældig dynge på bordet. Så sad han og stirrede på det, mens han analyserede de data, han lige havde indsamlet fra den forhenværende mrs. Bruce.

Hun havde lånt penge umiddelbart efter anholdelsen for at reducere sin dom. Fint nok alt sammen. Hun og hendes mand havde sikkert regnet med at kunne betale det tilbage ret hurtigt. Men så havde han fået et slagtilfælde, og i stedet for at have en indtægt fik han brug for pleje døgnet rundt, hvilket ville have fortæret deres opsparing som en skovbrand.

Da han døde, var hun desperat efter kontanter.

Helt ind til benet.

Måske var det bare et heldigt sammentræf, at Bruce Bruce var gået bort mindre end 1.000 pund fra at være for flad til at have råd til yderligere sygepleje. Men at hans kone havde lagt på over for Calvin, fortalte ham en anden historie. Det fortalte ham, at Exiterne havde gjort det let for hende at skille sig af med sin dyre ægtemand, før hans pleje begyndte at æde af livsforsikringen. 225.000 pund. Nok til at leve af og begynde at betale tilbage til de venner og familie, hun havde lånt af.

Calvin rynkede panden. Og dog havde hun solgt huset få måneder efter, at hun havde arvet det, og det betydeligt under markedsprisen. For en kvinde, der var ved at begynde forfra i halvtredserne, hang det ikke sammen.

Calvin spiste en Starbar fra bunken, mens han tænkte over det.

Kommissær King dukkede op. „Hvad er der sket her?" sagde hun og nikkede mod bunken af snacks.

„Jeg blev sulten."

King plukkede en Walnut Whip fra moderåren med en ærefrygt som Indiana Jones, der opdagede et oldfund. Hun satte sig ned og pakkede den ud med benene oppe på bordet.

„Før mig ajour, Calvin."

Det gjorde han. Da han var færdig, funderede hun: „Hvorfor skulle hun sælge huset under markedsprisen? Det giver ingen mening."

„Medmindre de, der lånte hende pengene, krævede omgående betaling. Måske med renter?"

„Det lyder ikke som familie og venner, der har været særlig *'flinke'*," sagde hun og lavede gåseøjne i luften.

Han nikkede. „Eller som en bank eller et byggefirma." De så betydningsfuldt på hinanden.

„Lånehaj," sagde han.

„Lyder sådan," sagde hun.

Så tog hun halvdelen af bunken med sagsmapper på hans bord, åbnede den øverste og tog en telefon.

I løbet af de næste par timer talte King og Calvin med et dusin efterladte slægtninge, der nydeligt delte sig i to grupper – dem, der havde arvet store formuer, og dem, der ikke havde. De sidstes reaktion var såret og vred.

„Hvad far ikke har fattet, er, at det er vores HJEM ...!"

„Sandra ville vende sig i sin grav, hvis hun vidste, hvad hun havde gjort ..."

„Hvad gav hende ret til bare at disponere over et hus, der tilhørte hele familien ...?"

„Huset havde tilhørt familien i over 100 år. Og nu er det væk. Bare uden videre. Og alt, hvad der var i det ..."

De, der *havde* arvet ejendom, havde alle solgt ud.

Hurtigt.

For hurtigt.

King og Calvin lagde på efter den sidste slægtning og så på hinanden.

„Det hele handler om husene," sagde hun.

„Skipper efterlod huset til Albert i sit testamente," sagde Calvin med en snurren af spænding i maven. „Måske sørgede Albert for Exiterne til ham ..."

Kirsty King nikkede dystert. „Og så dræbte de den forkerte mand."

Båden

Felix gik tur med Mabel langs Bideford Quay. Han startede ved den gamle bro og passerede de store stålskibe med russiske navne på boven, som lå ved kaj bag busstoppestedet – som om man bare skulle vise sit pas for at komme gratis hjem til Vladivostok.

Efter de russiske skibe kom *Oldenburg*, der bragte forråd til Lundy og turister, der ville se søpapegøjer og ponyer. Derefter blev bådene meget mindre – et par lystbåde, men mest små kuttere med hvide dæk og kulørte skrog og med rust, der løb ned fra nitterne til det mørkegrønne havvand, der fandt ly her to gange om dagen.

Mens den stigende sol varmede hans ansigt, førte Felix Mabel af sted hele vejen langs kajen, hvor han skrævede over reb så tykke som hans arm, og gik langs med parken, der var prikket af kommunale morgenfruer. Han lagde mærke til, hvor små bådene blev her, og hvor lurvede. Mere og mere, indtil han – netop som han troede, Skipper måtte være senil – endelig fik øje på *Susanna*.

Hun var den sidste båd, der lå fortøjet til det, der kunne regnes for kajen, om end den så langt nede ad floden ikke længere var tydeligt markeret af et langt fald mod vandet og blanke, sorte pullerter, men en græsklædt brink med en tyk træpæl drevet ned i mudderet for at holde båden på plads. Men det var ganske rigtigt *Susanna*. Hendes falmede navn var malet med sort på den himmelblå stævn.

Hun så noget sølle ud.

Felix kendte intet til både, men selv han kunne se, at hun ikke længere var sødygtig. Hendes engang hvide dæk var dækket med alger og stribet af rust, og vinduerne i det lille styrehus var uklare af snavs og revnet flere

steder. Der var en pyt af snavset vand midt på dækket. Der var adskillige ruller af grønligt reb og et bundt beskidt fiskenet, men som alt andet om bord var de dækket af fugleklatter. Som for at fastslå pointen skreg en måge ad ham fra toppen af masten og bredte vingerne ud for at få ham til at gå væk.

I stedet klatrede Felix ned i båden.

Det havde han ikke planlagt, men det var lavvande, hvilket betød, at hækken kun var i lårhøjde, og han havde for nylig klatret op i et træ, så han tænkte, at han afgjort ville være i stand til at klatre over på en båd, men allerede mens han gjorde det, havde han ikke nogen klar idé om, hvorfor han ville gøre det i sine golfsko. Operationen blev ikke fuldført uden en vaklen eller to og et bjæf fra Mabel, der tydeligt tænkte, at hele øvelsen var for meget for ham. Men det var den ikke, for inden længe stod Felix på *Susannas* dæk.

Kysten så anderledes ud herfra, selv om han var bundet til den og knap havde flyttet sig en meter. Han tænkte, at han kunne have fået nøjagtigt den samme udsigt fra bredden, hvis han bare havde vendt sig.

Men det føltes *meget* anderledes.

For det første tænkte han nu på den græsklædte bred som *kysten*, hvor han før kun havde tænkt på den som den græsklædte bred. Det andet, der var anderledes, var, at overfladen under hans fødder føltes så *hul*. Det var som at stå på en stor træboble. Han kunne føle den svageste vibration af ting mod skroget eller på vej forbi i vandet, som om hans ører nu begyndte ved hans fødder.

Felix gik forsigtigt hen over det glatte dæk, der knirkede og gav sig lidt og fik ham til at tænke på pirater.

Jo-ho-ho og en hel flaske rom!

Han lo sagte for sig selv.

Der var store tromler med net og stadig med fastbundne flåd – frønnede og grønne af alger. Han prøvede døren til styrehuset og blev overrasket over at finde den åben.

Enhver kunne bare komme herind og stjæle alting! Han trådte ind. Der lugtede godt herinde – og dårligt. Salt og fisk og træ. Instrumentbrættet med nogle få, basale instrumenter havde afskallet fernis. Langs med toppen viste gamle røde og sorte ledninger, hvor elektronisk udstyr var blevet fjernet. Felix rørte ved roret, der knirkede, da han drejede det. Han rørte ved det igen og forestillede sig livet i rum sø. Bølger, der slog op over boven, og at vende *Susanna* op mod vinden – eller hvad man nu gjorde i rum sø. Hele hans forståelse af sømandskab stammede fra Charles Laughton i *Mytteriet på Bounty* og var derfor en smule sporadisk.

Styrehuset var så smått, at han bare behøvede at vende sig for at være ude på dækket igen, og det gjorde han – han følte sig mere som en søulk, nu hvor han observerede de nu velkendte net og vandpytten. En anden båd passerede langsomt op ad floden, og han så kølvandet glide ind mod kysten og rakte hånden ud for at holde balancen, da den fik *Susanna* til at vippe. Bevægelserne fik ham til at føle sig bare en lillebitte smule fuld. Glad og fuld. Det var ret sjovt.

Mabel bjæffede igen, bekymret som hans mor. *Kom VÆK derfra, Felix! Kom NED derfra, Felix! Kom VÆK derfra, Felix!*

Hvornår var han holdt op med at gøre noget voveligt? Eller havde han overhovedet fra begyndelsen gjort noget voveligt? Det kunne han ikke huske, så det havde han sandsynligvis ikke.

„Ja, ja, Mabel," sagde han til hende. „Jeg kommer," og han løftede benet over bådens side.

Men at komme fra borde var ikke så let, som det havde været at komme om bord på *Susanna*. Da havde han trådt *ned* fra bredden til fartøjet. Nu forsøgte han at træde *op* fra båden og over på skråningen, og hvor bredden havde ligget stille, da han forlod den, gjorde *Susanna* det ikke. Endnu en båd passerede langsomt forbi op ad floden, og

pludselig red hun op og ned på små bølger og svingede lidt væk fra land, og hele affæren rummede pludselig potentielle katastrofer.

Felix sad overskrævs på hækken og tænkte på, hvor fjollet han måtte se ud i sin M&S-jakke og golfsko og hans egen hund, der gøede ad ham.

Han så sig om, men der var ingen, der kiggede.

Godt.

Han ventede på, at *Susanna* skulle svinge sig tilbage til bredden, og nok tog det et minut, men omsider begyndte hun at indsnævre afstanden mellem sig selv og landjorden.

Felix slikkede sig om læberne og ventede, til han var sikker, og så halvt trådte, halvt lænede han sig hen over svælget, men han havde ikke rigtigt tiltro til manøvren eller engagement i den og lod det ene ben blive stående i båden, mens han lænede og lænede og lænede sig – indtil han lænede sig lige ned i floden.

Torridge lukkede sig over hans hoved, og himlen blev gulbrun ...

Forsvundet på havet!

Skipper Canns ord kom brusende tilbage mod ham som havet.

Så ramte hans fødder mudder, og han fik afsæt nok til at skubbe sig op i lyset igen. Han dukkede spruttende op med ansigtet i græsset og *Susanna* duvende mod baghovedet. I et frygteligt sekund troede han, at hun ville knuse ham, men da han løftede hånden og skubbede hende væk, sagtnede hun farten og standsede og trak sig så høfligt væk, så han fik plads til at kravle op på bredden.

Men han *kunne* bare ikke kravle op på bredden. Den var for stejl, og mudderet for blødt under hans fødder, og hans hænder og arme var en gammel mands.

Så Felix stod der bare i vand til brystet og holdt fast i græstotter med begge hænder, mens Mabel gøede og gøede og gøede.

„Klarer du dig dernede?"

Felix løftede hovedet og så en grånende, gammel fyr i overalls og røjsere på toppen af bredden.

„Faldt i vandet," sagde han.

„Det kan jeg se," sagde manden og spyttede ligegyldigt ind i græsset. „Nyder du det der? Eller vil du have en hånd?"

„En hånd ville være dejligt," sagde Felix. „Mange tak."

Den gamle satte de indkøbsposer fra sig, han bar på, og kantede sig ned ad brinken på bagdelen. Han standsede på halvvejen for at klappe Mabel, og så rakte han ud efter Felix, der tog hans hånd. Det lykkedes ham at bestige brinken med en række glidende hiv og ydmygende snublen, indtil de begge sad på det skrånende græs.

Kysten.

„Tak," stønnede Felix til sidst.

„Velbekomme," sagde manden. „Snublede du?"

„Nej, jeg var på båden, og så faldt jeg i."

Den gamle fyr så med sammenknebne øjne på *Susanna*. „Skal du da købe hende?"

„Nej, nej. Tjekkede bare for en ven."

„Hvilken ven?"

„Skipper Cann."

„Troede han var død," sagde manden.

„Nej, nej, sagde Felix. „Ikke endnu."

„Kræft, ikke?"

„Det tror jeg nok," sagde Felix. Og manden kiggede på den glitrende flod med halvt lukkede øjne.

„Ikke en måde at komme herfra på."

„Nej," gav Felix ham ret.

„Skulle være død på havet."

„Ja," gav Felix ham ret. Nu følte han sig bedre kvalificeret til at mene noget om den sag. „Er du en ven af ham?"

Manden fik et glimt i øjet. „Tja, i min alder synes jeg, det er bedst at være venner med alle dem, der er tilbage, synes du ikke også?"

„Jo, det gør jeg." Felix smilede og bukkede sig frem og forsøgte at vride sit bukseben, men det gav ikke rigtigt mening. Han måtte bare hjem og smide det hele til vask og sig selv i et varmt bad. „Nå," sagde han. „Jeg må hellere gå hjem og blive tør. Tak for hjælpen, mr...?"

„Chanter," sagde manden. „Tovey Chanter."

„Felix Pink," sagde Felix og holdt mandens hånd for anden gang på fem minutter, da de hjalp hinanden på benene.

„Alt i orden?"

Felix nikkede ned ad sig selv. „Mirakuløst nok," sagde han. „Jeg var meget heldig, at du lige var i nærheden."

„Kom bare forbi," sagde Tovey. Han samlede sine indkøbsposer op, og Felix så, af de slet ikke indeholdt indkøb, men var fulde af alt muligt – gammelt reb, klamper og stumper af elektronik, som Felix ikke genkendte, skønt der var et billede af en fisk på en af dem.

„Har du også en båd?"

„Nej, nej," sagde Tovey og nikkede vagt hen ad kajen. „Arbejder på en for en kammerat. Fikser den op, ikke? Vil du købe en fiskefinder?" Han holdt et klodset apparat op med dinglende ledninger.

Felix smilede, men rystede på hovedet. Så nikkede han sørgmodigt i retning af *Susanna*. „Den gamle tøs dér står vist ikke til at redde."

Men Tovey Chanter blinkede til ham og blottede sine hullede, brune tænder. „Alt står til at redde, hvis man har penge nok."

Pillen

Felix kom hjem fra Bideford og fandt, at Buttons havde okkuperet fortrappen som sin egen og nægtede at flytte sig – selv da han viftede med armene og hvæsede.

Felix havde set katten med en stor mus dinglende fra munden for et par dage siden. Måske var det en rotte. Helt ærligt gav Buttons ham myrekryb, og at han tydeligt udmærket var i stand til at tage vare på sig selv, gjorde det til et stadig mere utiltrækkende projekt at fange ham og putte ham i en kasse.

Han besluttede ikke at eskalere situationen med Buttons og gik om til bagdøren. Det viste sig at være en god idé i stedet for at slæbe mudret flodvand gennem hele huset. Felix tømte sine lommer ud på køkkenbordet og hev så tøjet af i køkkenet – helt til underbukserne – og lagde det direkte i vaskemaskinen. Så tog han den beigefarvede jakke ud igen og kiggede på det store, sorte mærke på den. Han havde glemt at købe sennepspulver, men han havde eddike og gned noget af det ind i mascarapletten, før han lagde den tilbage i maskinen og satte det hele på en varm vask. Han ville være ked af at miste jakken nu efter alt, hvad de havde været igennem sammen. Han gad vide, hvad miss Knott ville anbefale til hans golfsko, der så forfærdelige ud. Han proppede dem fulde af *Telegraphs* sportssektion og lod dem stå og tørre. Så gik han ovenpå og tog et varmt bad.

Da han klædte sig på i soveværelset, kunne han se miss Knott i hendes have, hvor hun tog påskeliljeløg op langs kanten.

Impulsivt åbnede han vinduet og kaldte: „Miss Knott?"

„Ja?" Hun kom på benene og kiggede op og ned ad gaden.

„Heroppe," sagde Felix, og hun kiggede op mod vinduerne på den anden side af gaden.

„Hallo?" sagde hun med forsigtighed som en kvinde, der tror, hun måske bliver drillet.

Felix fortrød allerede sin dristighed. Efter at have smækket vinduet op som Julie tøvede han med at give hende et spor så velkendt som sit navn for at styre hendes blik.

„Ved siden af," sagde han, hvilket lød klodset og uhøfligt, men i det mindste vendte miss Knott sig imod ham og skyggede for øjnene mod sollyset.

„Åh, hej, Felix!"

„Hej," sagde han og gik i stå. Han havde tænkt sig at bede hende komme over for at se på pillen, men det ville være første gang siden bedemanden, han faktisk havde haft nogen *inde* i huset, og han vidste ikke rigtigt, hvordan han skulle spørge – eller om han overhovedet *ønskede* at spørge – eller hvordan han skulle opføre sig, hvis hun virkelig kom.

„Var der noget, du ville?" sagde hun.

„Nej," sagde han og lukkede vinduet.

Så åbnede han det igen, og hun stod der stadig og kiggede på ham, så han sagde: „Faktisk tænkte jeg på, om du havde noget imod at kigge ind? Jeg har noget, jeg gerne vil vise dig."

„Jeg skal lige vaske hænder," sagde hun, og fem minutter senere sad hun ved bordet i køkkenet med Mabel i skødet, som om hun havde gjort det i årevis.

„Det lod Margaret hende aldrig gøre," bemærkede Felix lidt nervøst. „Hun sagde, det ville opmuntre hende til at springe op, når vi spiste."

„Selvfølgelig vil det dét," sagde miss Knott. „Men hvordan skulle hun ellers kunne nå bordet?"

Felix smilede. „Vil du have te?"

„Ja tak," sagde miss Knott og skævede til bordet. „Jeg elsker et godt puslespil."

„Jeg er næsten gået i stå med det her," sagde Felix. „Denne brik bliver min død."

„Er det græs?" sagde miss Knott og kiggede på den med sammenknebne øjne.

„Det er jeg ikke sikker på mere," sagde Felix. „Jeg er ikke engang sikker på, om den hører til det her puslespil."

De havde engang haft en tepotte og pæne kopper, men han kunne ikke huske, hvor de var, så han smed bare poser i to krus.

„Jeg har kun småkager med vaniljecreme, er jeg bange for."

„Dejligt," sagde miss Knott.

Da han stillede krusene på bordet, havde miss Knott lagt den vildfarne puslespilsbrik på plads.

„Åh, bravo!" sagde han.

„Det lignede græs," sagde miss Knott. „Men det var bagdelen på et rensdyr."

Felix bøjede sig for at undersøge det. Hun havde ret. „Flot," mumlede han.

„Bare man kan hjælpe," sagde hun beskedent. „Hvad var det, du ville vise mig?"

„Nå ja," sagde Felix. „Jeg fandt denne her ved Skipper Canns seng." Han tog pillen op fra hjørnet af bordet. „Ved du, hvad det er?"

„Det ligner oxycodon," sagde hun straks.

„Er det en slags morfin?"

„Tja, det er smertestillende, men det er stærkere end morfin i tabletform."

Felix besluttede at lade være med at fortælle miss Knott, at Skipper havde skyllet to ned med rom og hans velsignelse.

„Man kan blive meget søvnig og forvirret af det," fortsatte miss Knott.

„Skipper sagde, at han var faldet i søvn den dag, jeg ... da vi ... gik ind i huset ..."

„Det overrasker mig ikke, hvis han tog disse her," sagde hun. „Får han dem på recept?"

„Det tror jeg ikke. De lå i en flaske, der stod morfin på."

„Det er meget bekymrende." Hun rynkede panden.

Han nikkede. „Jeg tror, du havde ret i at være bekymret for ham."

„Og jeg synes, det var modigt af dig at gå derhen igen," sagde hun, og Felix følte sig lige så stolt af sig selv som en lille dreng med et fingermaleri på køleskabsdøren.

„Vi er nødt til at gå til politiet nu," sagde hun. „De vil beskytte ham."

Felix fingererede nervøst ved puslespillet. „Jeg er bange for, at det ikke mere er en mulighed, miss Knott."

Miss Knott lavede trutmund. „Fordi du har lovet den pige det?"

Felix rystede på hovedet. „Fordi jeg har lovet Skipper det."

Hun nikkede langsomt. De sad i tavshed. Deres te kølede af, udrukket.

Til sidst lagde miss Knott sin hånd oven på hans. „Jeg håber, du ved, hvad du gør, Felix," sagde hun. Så satte hun blidt Mabel ned på gulvet og gik.

Felix sad ved bordet i køkkenet og stirrede på puslespillet.

Han følte sig fortabt.

Alene.

Miss Knott havde ikke sagt ham imod – og det var han taknemmelig for, for at bryde løftet til Skipper Cann var ikke en mulighed. Men det var tydeligt, at hun syntes, det var en dårlig idé – og en, hun ikke kunne støtte. Og skønt hun bare var en nabo, bekymrede det ham.

Uforklarligt.

En banken på døren fik ham til at spjætte, og han rejste sig så hurtigt, at han slog knæet. Han var ligeglad. „Flyt dig, Mabel!"

Miss Knott var kommet tilbage med en løsning. Et kompromis. En modig plan.

Hun var kommet tilbage for at hjælpe ham.

Felix rev hoveddøren op og fandt en køn, ung kvinde der. Hendes hår sad i en nydelig hestehale, og hun havde refleksjakke på. Han skævede ned for at se, hvilken god sag hun samlede ind til. Han gav regelmæssigt til to hjælpeorganisationer – Hodgkins lymfom og Alzheimerselskabet – men havde ikke noget imod af og til at give til andre værdige formål. Men hun havde ikke nogen bøsse.

„Mr. Pink?" sagde hun.

„Ja," sagde han. „Goddag."

„Jeg er kriminalbetjent Braddick –"

Felix var ved at besvime.

Han svajede faretruende, og hun trådte hurtigt over tærsklen og greb hans arm. „Har De det godt, sir?"

Det havde han afgjort ikke. Han havde forventet dette øjeblik, i hvad der føltes som en evighed, men nu hvor det var kommet, kunne han ikke få vejret, og hans ben var som gelé. Alt synes at sætte farten ned, og der var en susende, brølende lyd, som om alt blodet i hans hoved faldt forbi hans ører og ned i fødderne.

Betjenten førte ham blidt ind i entreen med det gule savsmuldstapet og fik ham ned at sidde ved telefonbordet. Han stødte ind i det, så huskeblokken faldt på gulvet, og hun trådte på blyanten med den lille guldkvast, så den knækkede.

„Blyant," hviskede Felix svagt.

„Hvilket?" sagde hun og bukkede sig for at høre ham, men han kunne ikke gentage det. Kunne ikke engang tænke ordentligt på det, for alt blev rodet sammen i hans hoved. Savsmuldstapetet og kvasten og *Det var på tide* og *Jeg skal nok ordne det alt sammen* og æbletræets ru

stamme under ham – alt imens Mabel gøede og logrede på samme tid for at vise, at hun var venlig og dog i stand til ekstrem vold.

Kriminalbetjent Braddick forlod ham, og han vidste ikke, hvor hun var blevet af, før hun kom tilbage med et halvt glas vand, som han kun drak, fordi hun ville have ham til det.

„Har De det godt, mr. Pink?" sagde hun. „Har De nogle piller, jeg skal hente til Dem?"

Ja, skru-tiden-tilbage-piller ville være dejligt, tak.

Det sagde han ikke. Han rystede på hovedet, og så gik det op for ham, at han havde svaret „nej" til det ene spørgsmål, hvor det andet krævede et „ja", så han nikkede også og rystede så på hovedet igen, og så holdt han helt op med at bevæge det, fordi han tænkte, han måtte ligne den lille træ-Bambi på en fjeder, som de havde købt til Jamie i Østrig for umindelige tider siden. Han kunne sidde og lege med den i timevis, trykke på bunden af træsoklen med sin lille tommelfinger for at få det leddelte rådyr til at bøje det ene eller det andet ben eller bukke eller sidde eller vifte med sine små læderører. Jamies øjne havde strålet af fryd, hver gang han fik den til at stå helt rigtigt, og Felix var pludselig glad for, at Jamie ikke havde levet længe nok til fremkomsten af internettet. Så ville alle minderne om hans søn være bagsiden af hans hoved.

Den unge kvinde sad på hug foran Felix nu og kiggede ham bekymret ind i ansigtet. Hun løftede hånden og rørte forsigtigt ved bulen på hans hoved. „Du godeste," sagde hun. „Hvad er der sket her?"

„Så skulle du have set den anden fyr," hviskede Felix, og så begyndte han at græde.

Anden del

Det møde på cafeen

Reggies far havde kun været død i to dage, men hans hjerte sprang alligevel et slag over, da han så Amanda vente på ham i cafeen.

Han bøjede sig og kyssede hende på kinden og satte sig så over for hende ved det lille træbord.

„Det gør mig så ondt, Reggie."

„Tak, Manda."

„Klarer du dig?"

„Ja."

„Hvad med din bedstefar?"

Reggie skar ansigt. „Det er værre for ham, tror jeg. Han har mistet sin søn. Plus at han stadig er i live, hvor han åbenbart forventede at være død, så du ved," han trak på skuldrene, „han er forvirret og vred."

De havde selvfølgelig talt sammen i telefonen, men nu hvor de var sammen, kunne Reggie se, hvor oprigtigt bekymret hun var for ham. Han var heldig at have hende. De tre måneder, siden de mødtes, havde været de lykkeligste i hans liv.

„Reggie," sagde hun sagte. „Der er noget, jeg må fortælle dig."

„Hvad, Manda?" Han tog hendes hænder i sine, men hun kiggede ikke på ham. Så trak hun hånden til sig – og en lille alarmklokke begyndte at ringe i hans baghoved.

„Hvad er det?" sagde han. „Hvad er der galt?"

Han så forvirret, hvordan en tåre faldt fra hendes næse ned på bordet.

„*Hvad?*"

„Jeg var der," sagde hun så stille, at han igen måtte læne sig frem for at høre hende.

„Hvor?"

„Jeg var *der*," gentog hun. „I dit hus."

„Hvad mener du?"

Han var forvirret. Amanda havde aldrig været i hans hus. Hvad talte hun om? Han vidste ikke, hvad hun –

Og så vidste han det pludselig.

„Du mener ...?"

Hendes underlæbe bævede, og hun nikkede.

„Du er Exitør?"

„Exiter."

Reggie følte sig syg. Fortumlet. Han lænede sig tilbage i stolen. Nogen havde sluppet en sværm hidsige bier løs inde i hans hoved. „Det har du aldrig fortalt mig."

„Det er ikke ..." begyndte hun. „Man må ikke ... du ved ... ligesom Fight Club."

Han rystede på hovedet. Kunne ikke se på hende. Han tog en gaffel fra krukken med bestik og arbejdede langsomt dens tænder ned mellem brædderne i det lille træbord.

„Hvad skete der?" sagde han.

„Reggie, jeg –"

Han så ikke på hende. „Hvad *skete der*?"

„Det var min første gang," sagde hun, „og ... vi ... begik en fejl."

En *fejl*.

„Jeg havde det forfærdeligt, Reggie. Jeg mener, jeg vidste det ikke engang, for jeg har jo aldrig *været* der ... Og jeg forstår godt hvorfor, med din bedstefar, der er så syg, og alt det, og jeg vil ikke komme med undskyldninger, jeg siger bare, at hvis jeg havde været i dit hus før og *mødt* ham ..."

Men det havde hun ikke. For han havde ikke ladet hende. Fordi han var en kujon og en løgner.

Reggie vrikkede gaflen frem og tilbage og udvidede lidt efter lidt revnen mellem brædderne. Amanda blev ved med at tale, skønt han ville ønske, at hun lod være.

„Da jeg hørte hans navn, fik jeg sådan et chok, men så

gik jeg bare ud fra, at det var Skipper, for jeg vidste, at Skipper var syg. Og jeg var sammen med den her gamle mand, der hed John, og jeg gjorde bare, hvad han sagde, for han er erfaren. Han har dræbt masser af mennesker. Nå ja, ikke *dræbt*, men du ved, *hjulpet* –"

„Albert ønskede ikke at blive *hjulpet*."

Amanda nikkede ulykkeligt, og Reggie ønskede at holde om hende. Ønskede at knuge hende og fortælle hende, at det ikke var hendes skyld, for det var *hans* skyld. *Ham*, der skulle bebrejdes. Han ville gerne fortælle hende, at det var i orden. At de nok skulle klare det. Men det kunne han ikke. For det var det ikke. Og det ville de ikke.

Hans tavse gaffel udvidede revnen.

„Vær sød at lade være med det der!"

De så begge op på en kvinde, der stod med et viskestykke og en tekande.

„Undskyld," sagde han og lagde gaflen fra sig.

„Vil I bestille noget?"

„Øh, nej tak."

„O.k.," sagde servitricen, „men I kan ikke bare sidde her."

Reggie rejste sig. Amanda begyndte at rejse sig, men han standsede hende på halvvejen.

„Nej," sagde han. „Jeg vil ikke ... have dig med."

Hun kiggede op på ham og blinkede tårer ned ad kinderne. „Hør nu, Reggie," tiggede hun ham. „Jeg begik en fejl –"

Hun rejste sig alligevel. Ville ikke slippe ham. Han måtte standse hende.

„Min far er død," sagde han tonløst. „Og *du* slog ham ihjel."

Servitricen stod og måbede med tepotten foran sig. *Undskyld?* Sagde nogen bag hende. *Lige et minut*, sagde hun uden at vende sig.

„Bare ... *bliv her*," sagde Reggie. „Drik en kop varm kakao." Han fumlede i lommen efter småpenge.

„Reggie –"

„*Hør nu efter*!" Han slog i bordet, og hun krympede sig. Han gjorde sin stemme blidere. „Jeg vil ikke give dig problemer eller noget, vel? Men jeg kan ... jeg kan bare ikke se dig mere."

„Men Reggie!" Amandas stemme skælvede. „Jeg *elsker* dig!"

„Manda ..." begyndte han usikkert – som om han ville sige, at han også elskede hende.

Men det gjorde han ikke.

I stedet smed han en tilfældig håndfuld mønter på bordet og gik sin vej.

Sidespejlet

Reggie var så forvirret, at han var nået forbi postkontoret, før han kom i tanke om, at han havde parkeret på rådhusets parkeringsplads. Han vendte om og gik tilbage forbi cafeen, men Amanda var gået. Hun var ikke blevet. Havde ikke fået en kop varm kakao til. Herfra kunne han stadig se sine penge og servitricen, der standsede igen for at se ham gå forbi.

Han sænkede hovedet og gik hen mod sin bil med nøglerne i hånden. Ville bare hjem; ville aldrig hjem mere. Ville gerne kunne tænke og holde op med at tænke. Stadig fortumlet af chok og skam –

„Er det din bil, makker?!"

„Hvad?" Manden, der stod ved siden af hans bil, var stor. Høj. Tung. Lav pande, tykke læber, med klare, blå øjne og latterligt gule krøller. Han pegede på den lille røde MX5, hans far havde købt til ham til jul. Hans far, der var så nærig, at han knirkede.

„Nogen har knækket dit spejl."

„*Hvad?* Gør du nar?"

„Se selv."

Det var det, han pegede på. Spejlet, der dinglede ned mod chaufførdøren.

Møgdyr! Intet var så galt, at det ikke kunne blive værre. Reggie så sig om, som om en forbipasserende kunne række hånden op og tage ansvaret. „Det var fandeme lige, hvad der manglede."

„Du er Albert Canns søn, ikke?"

Reggie var forvirret. „Jo. Undskyld, kender jeg dig?"

„Kendte din far lidt."

„Åh." Reggie forventede, at manden ville kondolere, men det gjorde han ikke.

„Han skylder folk penge."

„Hvad?"

„Albert. Han skylder folk penge."

„Hvad for penge? Hvad for folk?"

„Min chef. Terry. Albert skylder ham 40 kilo."

„40 kilo!" Reggie lo, fordi det var latterligt, og rystede på hovedet. „Du har fat i den forkerte, kammerat."

Han gik uden om manden og låste bildøren op. Spejlet svingede imod den, og kulørte ledninger bulede ud fra holderen.

Manden flyttede sig ikke.

Reggie maste sig forbi ham ind i bilen og prøvede at trække døren i, men manden havde grebet fat i den. Lagde sin albue på den og lænede sig ind i bilen.

Reggie mærkede et advarende gys fare igennem sig. „Giv slip."

Men den store mand gav ikke slip. I stedet holdt han døren åben med sin store bagdel. Han åbnede en fedtet, lille notesbog og pegede på siden med en stor pølsefinger.

„Albert Cann. Lånt 30. Med renter bliver det 40. Betaler du ikke, ejer Terry dit hus."

„Pis og papir," sagde Reggie. „Det tror jeg ikke på."

Manden sukkede og tog et stykke papir op af en anden lomme. Han åbnede en folder, og Reggie krympede sig –

KRASH! Og de havde alle sammen dukket sig. En mursten gennem vinduet! Kun gardinet havde forhindret den i at lande på bordet. Og et øjeblik havde han betragtet den på gulvet. En mursten med en folder rundt om, holdt fast med en elastik.

BRUG FOR PENGE?

Og så havde han løbet – løbet ud i det kolde julemørke for at finde vandalen, ungerne, drukkenbolten. Men der var ingen. Og da han kom tilbage, lå murstenen på tebordet og holdt regninger på plads, og folderen var væk.

Smed den ud, havde Albert sagt ... Rev den itu og smed den ud ...

Nu vidste Reggie, at det havde han ikke gjort. Den *idiot*.

Han rystede på hovedet som for at klare det. „Huset er ikke engang hans," sagde han. „Så det er dig, der er til grin."

Den store mand lagde omhyggeligt folderen sammen igen og stak den i lommen. „Terry vil have sine penge."

„Nå, men min far er død," sagde Reggie, „så sig til Terry, at han kan rende mig i røven. Og du kan også bare skride, før jeg ringer til politiet."

Men den store mand skred ikke. I stedet rettede han sig op og stirrede langsomt rundt på parkeringspladsen. Så bukkede han sig igen og hvilede sine kødfulde hænder på knæene, så han kunne kigge ind i bilen.

„Beklager, kammerat," sukkede han, „men jeg er nødt til at gennembanke dig."

„*Hvad* er du?"

„Det er mit job." Han trak på skuldrene.

„*Hvad?*" Reggie lo, for det var uvirkeligt.

„Dæk din mund, så du ikke mister dine tænder."

„Hold nu –"

Manden slog ham hårdt på næsen. Han faldt bagover ned på passagersædet og kiggede op på loftbetrækket og havde overhovedet ingen tanker.

Intet.

Så greb en næve hans jakke og løftede ham op igen.

„Dæk din mund."

Reggie dækkede sin mund, og slaget væltede hans hoved bagover, og han kunne smage blod, og hans arme faldt slapt ned langs siderne, men manden holdt fast – holdt ham på plads. Så lænede han sig helt ind i bilen. Hans enorme, krøllede hoved fyldte Reggies tågede blik, og han kunne ikke dække munden igen på grund af sine spaghettiarme, men manden slog ham ikke mere. I stedet holdt han sin telefon op og tog billeder. *Et. To.*

„Drej hovedet lidt den vej. Sådan."

Tre.

„40.000," sagde han. „Jeg er i Ladbrokes. Du har en uge."

„Hvordan skal jeg få fat i 40.000 på en uge?" snøvlede Reggie.

„Ikke mit problem," sagde han. „Men hvis du går til politiet, kommer du til at fortryde det."

Så slap han Reggies jakke og gik sin vej.

I lang tid blev Reggie siddende med hagen på brystet og kunne ikke tænke på ret meget andet end, hvor længe det ville blive ved med at gøre ondt. Til sidst løftede han hovedet og kiggede i bakspejlet. Tårerne strømmede fra hans øjne, og der kom blod fra hans næse, hans mund og hans venstre kind. Ned over hans jakke og skjorte.

Langsomt, langsomt begyndte hans arme at fungere igen. Han rørte ved sin næse og skar ansigt. Han følte på tænderne med tungen, og ingen var løse, om end de alle sammen gjorde ondt. Han ventede, til hans åndedræt blev normalt.

Omsider tørrede Reggie hænderne i sine jeans og startede bilen.

Pis.

Han sad der bare, mens det hele trængte ind.

40 kilo.

40 *kilo.*

Den idiot. Den forbandede, egoistiske idiot.

Glædelig jul, Reg. Jeg har længe haft lyst til at give dig en flot bil.

Reggies raseri mod Albert kunne ikke forhindre hans øjne i at løbe fulde af tårer, når han tænkte på det øjeblik. Hans far havde ikke været nogen sentimental mand – endsige gavmild – så den lille, røde Mazda havde føltes som meget mere end en gave.

Den havde føltes som *undskyld.*

Undskyld, at jeg gik, og undskyld, jeg kom tilbage. Undskyld for kaos og vrede. Undskyld for manglende interesse for skolearbejde eller hobbyer. Manglende interesse for *ham.* Undskyld for slagene. Alle de tilfældige slag. Bag på benene, i baghovedet. Undskyld for

at være ligeglad, for ikke at ringe, før han blev syg og flyttede ind hos Skipper – og havde brug for en anden til at betale regningerne.

Bilen havde ikke gjort noget af det godt igen. Men den *havde* gjort det bedre. Bare tanken om, at hans far havde sparet sammen i årevis, måske selv givet afkald, med dette ene mål for øje – en forsoningsgave, en balsam for omsider anerkendte sår.

Men nu vidste Reggie, at sådan var det slet ikke. Bilen var bare en måde at vise sig frem på på Pig on the Hill, hvor han havde kørt Albert hen – i Mazdaen – to gange om ugen, så han kunne blive fuld og aggressiv.

Kan I se den bil? Købte den til knægten til jul. 25 stærke! Det bedste af det bedste. Og jeg betalte kontant.

Med en andens kontanter. Han havde lånt 30.000 og fyret næsten det hele af på bilen. Og som om det ikke var dumt nok, havde han sat *huset* som sikkerhed. *Skippers* hus! Huset, hvor Skipper var født og vokset op og blevet gift og havde opfostret sin lille søn alene, da hans kone havde forladt dem begge.

Albert mente sikkert, at han havde været snedig. Snydt lånehajen. Ligeglad med, om han betalte pengene tilbage, eller hvad der ville ske, hvis han ikke gjorde. Ligeglad med, hvem han slæbte med ind i sit lort. Havde aldrig tænkt på konsekvenserne.

Reggie så på sit forslåede ansigt i spejlet.

Nå, men *det her* var konsekvenserne.

Han burde køre direkte hen til politistationen. Endnu før blodet nåede at tørre. Give dem en beskrivelse. Den store mand ville ikke blive svær at finde. Få hans fede røv ind i en fængselscelle, før dagen var omme.

Men Reggie mødte sit eget blik i spejlet.

Hvem var det, han prøvede at narre? Han kunne ikke fortælle *nogen* om det her.

Mindst af alle politiet.

Testamentet

Advokaten stirrede på Reggies ansigt gennem stålkantede briller.

„Du godeste, det ser ud til at gøre ondt."

Hun havde ret. Der var gået en uge, men hans næse gjorde stadig ondt, og hans øje var blevet gult.

„Fik en bule i bilen," sagde han, hvilket ikke var helt løgn.

Mrs. Boucher viste ham en stol, og han tog plads, mens hun satte sig ved sit skrivebord.

„Må jeg kondolere?"

„Tak," sagde Reggie.

„Det må have været et forfærdeligt chok." Mrs. Boucher stirrede på ham, som om det kunne lokke flere oplysninger frem. Men Reggie var her på grund af bundlinjen og havde ikke brug for småsnak, så han nikkede bare.

Hun måtte være vant til, at folk ønskede at skære igennem, så hun rømmede sig bare og gik til sagen. „Normalt tager stadfæstelsen meget længere tid for at få rede på tingene, men da De havde ringet, lagde jeg det selvfølgelig øverst i bunken."

„Mange tak."

„Det var ingenting." Hun nikkede. „Faktisk viste det sig at være ret hurtigt klaret af grunde, der vil blive tydelige."

„Fint," sagde han.

„Altså," sagde mrs. Boucher og lagde håndfladerne på det store træbord på hver sin side af en tynd stak papirer. „Testamentet!"

Hun tog det øverste ark og granskede det med, hvad Reggie forestillede sig var hendes testamenteoplæsnings-

ansigt – som om hun så det for første gang. Han gad vide, om hun indøvede det ansigt foran spejlet. Det gav ham lyst til at flå testamentet ud af hænderne på hende og fare igennem det for at komme til sagen.

Hvor meget? Hvor meget hvormegethvormegethvormeget?

Men hun gav sig god tid.

„Han har ikke slettet mig, vel?"

„Nej, nej, tværtimod," sagde hun, og hans hjerte blippede af håb.

Mrs. Boucher læste langsomt: *„Jeg, Albert Charles Cann, efterlader alt mit jordiske gods til min søn, Reginald Albert Cann, med kærlighed."*

„Det lyder da pænt, ikke?" sagde mrs. Boucher.

Reggie nikkede. Han følte sig kvalt af lettelse. At miste huset – eller bare være nødt til at fortælle Skipper, hvad Albert havde gjort – havde været utænkeligt for Reggie. Og nu behøvede han ikke at tænke på det. Hans far havde været en fordrukken gnavpot, men han havde arbejdet hele sit liv og levet spartansk. Han havde pension. Han havde livsforsikring. Og nu ville det gud være lovet betale sig! Måske ville der endda være lidt tilbage, når de 40.000 var betalt.

„Og hvad betyder det så?" spurgte han. „Helt konkret?"

„Tja," sagde hun og lagde testamentet fra sig og tog det næste ark papir. „Helt konkret desværre ikke ret meget."

„Det forstår jeg ikke," sagde Reggie, for det gjorde han ikke. „Det forstår jeg ikke."

„Nå ja," sagde mrs. Boucher med et bristefærdigt smil. „Huset er åbenbart Deres bedstefars, hvilket betyder, at der kun er personlige og pekuniære aktiver."

Reggie nikkede.

„Jeg er sikker på, at De ved, at Deres far godt kunne lide ... at spille lidt."

„Ja da," sagde Reggie. Hans far havde elsket hestene og hundene, og da han ikke mere kunne klare at komme ned til William Hill, havde han åbnet en lille online-konto.

„Men han satsede ikke ret meget," sagde han til hende. „Jeg mener, det var småpenge!"

„Javel," sagde mrs. Boucher. „Men han tabte mange pund."

„Hvor mange pund?"

„Rigtigt mange."

„Hvor mange er rigtigt mange?"

Mrs. Boucher tøvede faretruende. Så sagde hun: „Alle de pund, han havde."

„Hvad?"

„Han tabte alt," sagde hun. „Jeg er ked af at måtte sige det."

„*Alt?*"

„Ja. Alt. Alt hvad han havde af penge."

Reggie kunne ikke fatte det. *Han havde tabt alt.* Det lød som indledningen til en dum film. „Men ..." sagde han. „Jeg ..." Han rystede på hovedet for at klare ørerne. „*Alt?* Hvad med livsforsikringen? Han havde en livsforsikring!"

„Det havde han." Hun nikkede, men Reggies lettelse svandt, mens hun fortsatte: „Men for to år siden indløste han sin police for at få pengene ud, og i betragtning af at han overførte næsten hele beløbet til sin online-konto, må jeg gå ud fra, at han også tabte dem."

„Hvor meget var det?"

Mrs. Boucher kiggede i papirerne. „Efter fradrag for tidlig indfrielse blev det 33.000 pund."

Reggie tabte underkæben. „Og han tabte *30 kilo*? På *to år?* På *hestene*?"

Mrs. Boucher blegnede nervøst. „Selvfølgelig frarådede jeg indfrielsen. Men han insisterede."

Det var umuligt. Albert havde *ting*. Han betalte for *ting*.

„Hvor meget er der tilbage?" sagde Reggie mat.

„Det var altså noget af et arbejde at –"

„Hvor meget er der *tilbage*?"

„45 pence."

„Hvad?"

„45 pence."

„Pence? 45 pence?"

Hun nikkede uden at møde hans blik, og Reggie følte, at han igen blev slået i ansigtet.

De havde aldrig været rige, og han havde ikke forventet at arve ret meget fra sin far.

Men *ingenting*?

Mrs. Boucher talte igen, og Reggie hang efterhånden på: „... løbende konto i HSBC-banken, der er overtrukket med 16 pund og 72 pence, og en opsparingskonto i samme bank med et indestående på 92 pund og 93 pence. Jeg tog mig den frihed at betale overtrækket inklusive gebyrer med pengene fra opsparingskontoen, hvilket efterlader et totalbeløb på ..." hun tog en check ... „36 pund og 93 pence." Hun vendte papirerne rundt og skubbede dem over bordet til ham. Reggie stirrede ned på dem, som om det var en tryllekunst. Som om mrs. Boucher hvert øjeblik kunne trylle alt rodet væk og afsløre, at hans far faktisk havde efterladt et par tusind pund. Eller bare et par hundrede.

Noget!

Men mrs. Boucher var ikke tryllekunstner.

36 pund og 93 pence.

„Og så er alle hans ting selvfølgelig nu automatisk dine, som testamentet anfører."

Reggie nikkede stumt og kiggede på sit ur med en stigende følelse af panik. Den store mand ville vente på ham lige nu hos Ladbrokes. Hvad ville han sige, når han fortalte ham, at der ikke var nogen penge? Hvad ville han *gøre*? Brække hans ben? Gjorde folk stadig sådan? Reggie tog sig til næsen og troede gerne, at de gjorde.

„Havde han meget af værdi?" spurgte mrs. Boucher venligt, og Reggie prøvede at tænke på alle de ting, hans far havde værdsat. En udstoppet due under en glaskuppel. Et hestehovsblækhus, han påstod havde tilhørt Nijinskij. Det skide rejseur.

„Nej," sagde han og kunne høre chokket i sin egen stemme. „Jeg fatter det ikke. Han købte en bil til mig. Jeg troede, han klarede sig fint. Og i al den tid havde han ingenting? Jeg mener ... vorherre bevares! Hvad *fanden* tænkte han på? Det satans *forpulede røvhul!*"

Mrs. Boucher skar ansigt og samlede forsigtigt papirerne i en bunke og rettede samvittighedsfuldt hjørnerne til. „Det gør mig meget ondt, mr. Cann," mumlede hun og lagde papirerne i et klart plasticchartek for ham.

Reggie svarede ikke. Hvad kunne han sige? *Det er i orden*? Det var *ikke* i orden. Men der var heller ikke noget, han kunne gøre ved det. Der var ingen penge. Ikke engang nok til at betale for begravelsen – for slet ikke at tale om 40.000 pund til at forhindre en bølle i at tage deres hjem. Det ville slå Skipper ihjel –

„Mr. Cann?"

Mrs. Boucher skubbede prøvende et nyt stykke papir hen imod ham. „Jeg gjorde mit bedste for at holde det så lavt som muligt," mumlede hun.

Det tog Reggie et langt øjebliks tåbelig stirren, før han fattede, at det var en regning for hendes juridiske arbejde.

700 pund.

Felix' tilståelse

„Det gør mig ondt," sagde betjent Braddick.

Hun så så dyster ud, at Felix nær havde klappet hende på hånden.

„Mellem os to," fortsatte hun, „synes jeg slet ikke, sådan noget burde behandles som en politisag."

„De er meget venlig," sagde han.

„Men det er mit job," sukkede hun.

Felix nikkede. Selvfølgelig var det det. Han havde dræbt et menneske. Om det så var et overlagt mord eller en tragisk fejltagelse, var det kun ret og rimeligt, at han blev formelt afhørt af politiet. Helt ærligt ville han være blevet skuffet, hvis det ikke var sket. Han ville have mistet lidt af sin tillid til systemet.

„Kan jeg hente noget til Dem, før vi begynder?" sagde hun. „En god kop te?"

„Ja tak, det ville være dejligt."

„Nå ja, faktisk er det en rædselsfuld kop te fra en maskine," sagde hun. „Men det er gratis. Vent her, jeg er straks tilbage."

Hun gik ud af afhøringslokalet og lod Felix tilbage med et formicabord, fire plasticstole og – på bordet – noget, der lignede en kortbølgeradio. Felix gik ud fra, at det var en slags båndoptager. Han kunne genkende den fra de TV-krimier, Margaret havde elsket. Der hang et TV-apparat på væggen i et hjørne af lokalet, og et kamera pegede direkte på ham fra et andet. Felix krympede sig og kiggede væk, mens han tænkte på utallige kornede klip af mistænkte i rum netop som dette over hele verden. Folk, der ikke var som ham.

Men nu *var* de ligesom ham.

Forbrydere.

Hans hænder rystede. Han knugede dem sammen på bordet i et forsøg på at kontrollere rystelsen. Han frøs ikke – Braddick var gået ovenpå og havde hentet ham en cardigan – så det ville se ud som, hvad det lige præcis var: skyldfølelse og frygt.

Han følte sig meget alene. Men han havde lovet Skipper, at han ikke ville fortælle politiet om Reggie. Og hvis han fortalte dem om Amanda, følte han sig sikker på, at hun ville føre dem til Reggie, hvilket ville føre til det samme.

Kriminalbetjent Braddick kom tilbage og stillede et papkrus foran ham.

„Tak," sagde han. Han kiggede på den vandede, grå te og drak af den for at glæde hende. Den smagte præcis, som den så ud.

„Skal vi begynde?" sagde hun.

„Kun os?"

Betjent Braddick så meget ung ud til at behandle en mordsag på egen hånd.

„Kun os." Hun nikkede. „Medmindre du vil have, at jeg skal ringe efter en advokat til dig? Det er ikke noget problem. Som jeg sagde tidligere, har du lovkrav på at have en til stede."

Det kunne Felix ikke huske, at hun havde sagt, men han gik ud fra, at hun måtte have gjort det, mens havet dundrede i hans ører. Men hvad skulle en advokat nytte? Det ville bare trække pinen ud og få ham til at se ud, som om han skjulte noget, når han bare ønskede at fortælle sandheden og komme ud herfra så hurtigt som muligt.

„Nej tak," sagde han. „Medmindre De tror, jeg skal blive her i nat?"

„Åh, det tvivler jeg stærkt på." Hun smilede, og Felix følte sig enormt lettet over, at de ikke ville behandle dette som mere end den forfærdelige fejltagelse, det var.

„Godt," sagde Braddick og rodede lidt med optageren. En hårlok blev ved med at falde frem bag øret

og generede hende. Omsider satte hun sig op, pustede ud, sagde *Godt!* igen og samlede sit hår i en klemme.

Så talte hun til apparatet i stedet for til Felix, sagde hans navn og adresse, hvorefter hun så på ham og nikkede opmuntrende.

„Nå, mr. Pink, kan De bekræfte til rapporten, at De er blevet orienteret om Deres rettigheder og forstår disse rettigheder?"

Felix var sikker på, at hun havde fortalt ham hans rettigheder, skønt han faktisk ikke havde hørt det, så han nikkede.

„Verbalt, mr. Pink."

Felix bøjede sig mod optageren og sagde: „Ja."

„De behøver ikke at læne Dem frem, mr. Pink," sagde kriminalbetjent Braddick venligt. „Mikrofonen er meget følsom."

„Åh, undskyld," sagde Felix. Han rømmede sig og sagde det igen uden at læne sig frem.

„Godt. Nå, før jeg spørger Dem om noget, er der så noget, De gerne vil fortælle mig om hændelsen?"

„Tja ..." sagde Felix. „Kun at jeg tilstår det hele. Rækker hænderne op. Jeg handlede alene og kan kun inderligt undskylde over for den arme mand og hans familie, hvad der skete."

Braddick så forbavset ud. Felix tænkte, at hun nok ikke fik ret mange hurtigere tilståelser.

„Altså ..." sagde hun og rynkede panden – som om han ved at tilstå havde ødelagt alle hendes forberedte spørgsmål. „... altså ... De aflægger hel og fuld tilståelse. Tak, mr. Pink. Det gør alt mere enkelt. Kan De forklare, hvad der skete, og hvorfor?"

„Ikke rigtigt. Jeg mener, jeg har tænkt så meget over det og stillet spørgsmål, men jeg har ikke været i stand til at ... *fastslå*, hvad der helt nøjagtigt gik galt. Det eneste, jeg kan sige, er, at det var en ærlig fejltagelse, og at jeg er forfærdeligt ked af det. Det vil faktisk plage mig lige til –"

Han kunne ikke gøre det færdigt. Pludselig var han ved at kvæles.

Braddick tog en lille pakke papirlommetørklæder frem og gav ham et, præcis som han engang havde tilbudt Amanda sit lommetørklæde. Erindringen fik bare hans tårer til at strømme endnu mere. Han havde godt kunnet lide Amanda. Han havde stolet på hende. Han måtte være elendig til at bedømme folks karakter. Margaret ville have set, at der var noget galt med Amanda, det var han sikker på. Det havde miss Knott, og hun havde ikke engang mødt hende! Men Felix havde ikke gjort sig de store erfaringer med venskab.

Han pudsede næsen og faldt pludselig til ro.

„Var der andet, mr. Pink?"

Felix tøvede.

„Nej," sagde han fast. „Det var det hele."

Kriminalbetjent Braddick bøjede sig over sine papirer og sagde: „O.k. hvis De ikke har noget imod at vente her et par minutter, skal jeg prøve at gøre det kort."

Hun samlede sine papirer sammen og forlod lokalet.

Trods tårerne, trods trætheden kunne Felix trække vejret ordentligt for første gang siden Albert Canns død.

Mr. Martin lignede en citron i ansigtet.

Det var, hvad Jackie Braddick tænkte, mens hun så ham mentalt søge efter en kattelem, der ville tillade ham at afvise Felix Pinks undskyldning uden at virke som et totalt røvhul. Den kunne han selvfølgelig ikke finde, og til sidst spidsede han sin lille, sure mund af indrømmelse.

„Det er bare så rystende," sagde han for 117. gang, siden han kom ind på politistationen og krævede handling.

„Selvfølgelig, mr. Martin. Men jeg kan forsikre Dem om, at mr. Pink virkelig er ked af det. Han er en ældre herre og –"

„En ældre *tyv*!" indskød mr. Martin.

„Nå ja, han har en grim bule i hovedet og virker lidt forvirret. Jeg tror bare ikke, han tænkte klart."

„Siger De, at han er fra forstanden? For hvis han er, hvordan kan jeg så vide, at han ikke vil gøre det igen?"

„Jeg sagde ikke, at han var fra forstanden," sagde Jackie skarpt.

„Jamen hvordan *fanden* finder han så på at læne sig ind over min mur og plukke mine blomster?" Hans stemme blev høj, og Jackie satte hænderne i siden.

„Fald lige til ro, mr. Martin."

Hun ventede, til han havde gjort det til hendes tilfredshed.

„Godt. Hvis De er rede til at modtage mr. Pinks undskyldning, og hvis han er rede til at indgå forlig, så synes jeg, det ville være en god måde at ordne det på, synes De ikke?"

„Hvad med mit tab?"

„Hvilket tab?"

„Han plukkede mine tulipaner!"

„Én tulipan."

„Så vidt jeg ved! Og selv hvis det kun *var* en, har jeg betalt for det løg, og jeg gravede det ned og vandede og passede det. Det var *min blomst*. Og så kommer han forbi og *stjæler* den bare."

„Så hvad er det, De siger, mr. Martin?"

„Jeg mener, en kompensation ville være rimelig."

De gloede på hinanden uden at blinke.

„Godt," sukkede Jackie til sidst. „Og hvor meget synes De ville være rimeligt for at plukke én tulipan?"

„50 pund."

„*50 pund?*"

„Ja."

Jackie sendte ham et blik, der kunne have svitset et egetræ, men mr. Martin var gjort af et mere citronagtigt stof.

„Vent her," sagde hun og gik larmende ud ad fløjdøren.

Calvin Bridge stak hovedet ud i korridoren. „Klarer du dig?"

Hun standsede og satte hænderne i siden – altid et tegn på overhængende nedsmeltning. „Mennesker, altså!" hvæsede hun. „Verdens *værste* job!"

„Ikke så hastig!" Calvin løftede en befalende hånd for at standse hende. „Jeg er nødt til at gennemgå Exiter-databasen *igen*, så jeg kan stadig konkurrere. Vil du have en fransk kartoffel?"

„Jeg garanterer, at du taber." Hun trampede hen og tog en fransk kartoffel. „Hør her: Jeg har lige måttet anholde en sød, gammel mand, fordi den lede karl kommer og anklager ham for at stjæle hans blomster."

„Har han gjort det?"

„Ja."

„Jeg hader at måtte fortælle dig det, Jacks, men det er tyveri."

„Men han plukkede ikke en *buket* blomster. Han tog *én skide tulipan*!"

„Godt så," lo Calvin. „Det er ret småligt. Men teknisk ..."

„Vent bare ..." sagde hun. „Du har ikke hørt det værste endnu. Da jeg anholdt den gamle mand ... *græd* han."

„Pis!" Calvin rakte hænderne i vejret. „Tag hele pakken."

Jackie smilede bredt, fejede de franske kartofler ned af bordet og proppede en håndfuld i munden. „Vil du se århundredets forbrydelse?"

„Er det blevet filmet?" sagde han og da hun lo og nikkede, trak han en stol ud, så hun kunne sidde ved skrivebordet og få optagelserne frem på skærmen.

Der var det: En gammel mand med en hund kom gående ind i billedet ...

„Se nu," sagde Jackie. „Han standser, og hans hund tisser, og så bukker han sig, og ... *dér*. En tulipan, min

herre! Plukket i sin bedste alder og båret væk ved højlys dag! Bur ham inde, og smid nøglen væk!"

Hun fnisede, men det gjorde Calvin ikke.

Han stirrede på skærmen med rynket pande. På den høje, tynde mand med en svag halten og en kort, beige jakke med lynlås.

„For fanden da," sagde han. „Jeg tror, det er den fyr, der dræbte Albert Cann."

Felix' anden tilståelse

„Undskyld, De måtte vente så længe, mr. Pink. Jeg er kriminalkommissær Kirsty King, og det er fungerende kriminalassistent Calvin Bridge. Kriminalbetjent Braddick kender De allerede."

„Ja. Tak. Hvordan har De det?"

„Undskyld?"

„Hvordan har De det?"

„Åh, javel. Tak. Hvordan har *De* det? Før vi går i gang, har De så fået, hvad de har brug for af mad og drikke og toiletbesøg?"

„Ja tak, kommissær King. Kriminalassistent Coral ...?"

„Ja. Kriminalassistent Coral."

„Han kom med en kop te og et stykke frugtkage."

„Jamen det må De undskylde."

„Ha! Nå ja, men det er tanken, der tæller."

„Så sandelig. Så mr. Pink."

„Sig endelig Felix."

„Så, Felix, jeg har hørt den optagelse, kriminalbetjent Braddick lavede tidligere, og det lader til, at De har aflagt en fuld og ærlig tilståelse."

„Det har jeg."

„Godt. Det er godt. Jamen tak for det, Felix."

„Ingen årsag. Når man har begået en frygtelig fejl, må man tage ansvaret for det."

„Helt enig, men der er lige noget, jeg må tjekke."

„Såh? Hvad er det?"

„Eftersom De har afslået advokatbistand, vil jeg lige være helt sikker på, at De ved, hvad der foregår."

„Selvfølgelig."

„Kan De fortælle mig, hvorfor De blev anholdt, Felix?"

„Nå ja, jeg er ikke sikker på nøjagtigt hvilken sigtelse,

men det var for ... for at ... være *ansvarlig* ... for, øh, Albert Canns død."

„Ah. O.k. Det tænkte jeg nok. Problemet er, Felix, at De faktisk ikke blev anholdt i forbindelse med mr. Canns død."

„Ikke?"

„Nej. De blev anholdt for at stjæle blomster fra en af Deres naboer."

„Åh. Javel ja. Jeg forstår. Hvor pinligt."

„Det er kun, fordi fungerende kriminalassistent Bridge her så overvågningsoptagelserne af denne hændelse og genkendte Dem som den mand, der gik ind i Canns hus den anden om morgenen, at det gik op for os, at der kunne være sket en misforståelse."

„Åh."

„Kriminalbetjent Braddick anholdt Dem faktisk for simpelt tyveri. Hun siger, at hun meddelte Dem deres rettigheder i forbindelse med *den* forbrydelse."

„Gjorde hun?"

„Det siger hun, at hun gjorde, men hvis De bestrider det ...?"

„Nej, nej, det er sikkert min egen skyld. Jeg er faktisk lidt døv, og det var et chok at blive anholdt, og Mabel gøede, og Jackie stod på min blyant, så De kan forestille Dem, at jeg var helt ude af den."

„Deres blyant?"

„Den med kvasten. I entreen. Hun ødelagde den ikke med vilje."

„Jackie?"

„Jeg vidste ikke, jeg havde ødelagt noget, ma'am. Jeg er meget ked af det, hvis jeg har."

„Vi vil selvfølgelig erstatte alt, hvad der gik itu under Deres anholdelse, mr. Pink. Vi har et skema, De kan udfylde. Jackie, hvis du kan –"

„Jeg kan ikke erstatte den. Den fulgte med adressebogen og sidder fast med en guldtråd. Den tilhørte min

kone, forstår De? Hun døde for et par år siden ... Men det er ganske ligegyldigt. Jeg klager ikke, jeg *forklarer* bare, hvorfor jeg var uopmærksom."

„Så De vil ikke forlange erstatning?"

„Selvfølgelig ikke. Det er bare en blyant. Det kunne være meget værre."

„Det er pænt af Dem, Felix, mange tak. Det mere presserende spørgsmål er dette her ... Fordi De ikke vidste, hvorfor De blev anholdt, er den tilståelse, De aflagde om Albert Canns død, ubrugelig."

„Ubrugelig?"

„Ja. Vi må ikke bruge den. Det er, som om det aldrig er sket."

„Åh."

„Forstår De?"

„Ikke rigtigt."

„Altså, De tilstod en forbrydelse, vi ikke har anholdt Dem for. Og har stadig ikke tilstået den forbrydelse, De *blev* anholdt for."

„Du godeste. Jeg er ked af, hvis jeg har kompliceret tingene."

„Tag Dem ikke af det. Jeg er sikker på, vi kan få rede på det nu."

„Storartet."

„Så Felix, den gode nyhed er, at mr. Martin er villig til at acceptere Deres undskyldning og en vis kompensation, hvis De vil gå med til et forlig, hvilket betyder, at De må love at holde fred og aldrig mere røre hans ejendom."

„Ja, *det* vil jeg aldrig gøre mere, tro mig!"

„Godt, så hvis De er tilfreds med at give en undskyldning, indgå forlig og betale mr. Martin 50 pund, så kan vi lægge hele den sag til side."

King smilede, men så bankede hun med fingeren på sagsmappen på bordet.

„Den *dårlige* nyhed er, at vi vil anholde Dem for anklager i forbindelse med Albert Canns død. De får selv-

følgelig igen mulighed for at ringe til en advokat, og vi begynder så at sige forfra og gør tingene ordentligt, ikke?"

„... Mr. Pink?"

„... Felix ...?"

„50 pund?"

„Hvad?"

„50 pund?"

„Det er den sum, mr. Martin finder rimelig for tyveriet af en tulipan."

„Nå ... *han* finder det måske rimeligt, men det gør jeg bestemt ikke! Hvad er der blevet af at modtage en undskyldning? Jeg vil trykke hans hånd som en gentleman, og jeg vil med største glæde købe ham en hel sæk løg, men 50 pund? For én sølle blomst? Og hans have var ikke engang en tier. Den var kun en otter – og så måtte jeg endda reducere det til en syver på grund af græsset, så det er ikke sådan, at hans tulipaner vinder præmier i Chelsea, vel? Jeg vil give ham fem pund, og dermed basta."

„O ... k ... Øh. Jamen ... Jackie, vil du være sød at give mr. Martin ..."

„Ja, ma'am."

„Tak. Kriminalbetjent Braddick forlader lokalet. Godt, Felix. Mens Jackie taler med mr. Martin, skulle jeg så ikke ringe efter en advokat?"

„Hvorfor?"

„Så vi kan få en erklæring fra Dem om Albert Cann."

„Nå ja, selvfølgelig. Undskyld – jeg tænker stadig på den tulipan."

„Har De en advokat, De gerne vil have, vi ringer til?"

„Nej, nej, lad os bare komme i gang, ikke? Jeg vil gerne have lettet mit hjerte."

„Felix, jeg tilråder virkelig at have en advokat. Især i en potentielt alvorlig sag som denne."

„Hvis De ikke har noget imod det, kommissær, så har

jeg allerede været her i adskillige timer, og jeg er træt. Jeg vil bare have lettet mit hjerte og sikre mig, at Skipper har det godt, og så have mig et hvil."

„Hvorfor skulle Skipper ikke have det godt, Felix?"

„Det er bare ... ikke for noget. Det var bare det, at han faldt for nylig, da hans stok knækkede. Og – De ved – han er meget syg ..."

„Selvfølgelig. Vi forstår. Som en del af efterforskningen har vi allerede informeret hans læge og plejepersonale om, at han behøver mere regelmæssigt tilsyn, nu hvor Albert ikke mere ... opholder sig i hjemmet. Men hans barnebarn bor stadig i huset og er vant til at tage sig af Skipper, og jeg kan forstå, at rengøringshjælpen også hjælper til, når hun er der, så der er ingen grund til at være bekymret for ham, vel?"

„Næh ... det er der vel ikke."

„O.k. Igen, til rapporten: Mr. Pink har fået besked om sin ret til at have en advokat til stede og har afslået. Mr. Pink udtrykker sit ønske om at fortsætte uden repræsentation. Er De klar, Felix?"

„Ja. Nå ja, næsten. Jeg tænkte på, om nogen vil bede min nabo, miss Knott, om at se til min hund?"

„Selvfølgelig. Det sørger vi for."

„Tak. Mabel kan klare omkring seks timer, forstår De, men derefter drypper hun altså på gulvet."

Mr. Martin rejste sig og gloede vredt på Jackie Braddick. „Det tog sin tid!"

„Beklager, De måtte vente, mr. Martin. Men det hele blev lidt kompliceret."

„Hvordan kompliceret?"

„Jeg er bange for, mr. Pink siger nej."

Manden blev tydeligt overrasket. „Nej til hvad?"

„Nej til Deres betingelser," sagde hun. „Han siger, at

han med glæde vil give en undskyldning og betale, hvad han anser for en rimelig erstatning, eller skaffe en ny tulipan, men han vil ikke betale Dem 50 pund."

Martins ansigt blev til en valnød af forvirring. „Hvad skal det betyde?"

Jackie Braddick trak vejret dybt. „Han siger, han vil give Dem en femmer."

„En *femmer*?"

„Og en undskyldning, selvfølgelig."

„Men det er ... fuldstændig uacceptabelt! Og det er da vel i hvert fald ikke noget, *han* skal bestemme?"

„Det er faktisk ikke helt sandt," sagde hun. „Mr. Pink skal gå ind på betingelserne for et forlig. Hvis han ikke går med til forliget, kan man sigte ham for tyveri, men han *behøver* ikke at gøre noget."

„Godt så," sagde han vrantent. „Men så sigter I ham vel for tyveri, går jeg ud fra?"

„Det er jeg ikke sikker på, mr. Martin. Begivenhederne har ligesom overhalet os, og mr. Pink vil sandsynligvis blive sigtet for en alvorligere forbrydelse."

„Mere alvorlig end tyveri?" Han lo sarkastisk. „Hvad da? Mord?"

„Det er formodningen."

Mr. Martin holdt op med at le og blinkede hurtigt adskillige gange i stedet. „Du godeste. Mord? Virkelig?"

Jackie nikkede.

„Himmel," sagde Martin og sank ned på bænken. „Man tror aldrig, det vil ske, vel?"

„Retfærdigvis," sagde hun, „er det ikke *Dem*, det er sket for."

„Men det *kunne* det være! Jeg mener, al den ballade med blomsterne! Hvem ved, hvad det kunne være endt med?"

„Sandt nok." Jackie nikkede. „Jeg går ud fra, det kunne være endt helt anderledes."

Mr. Martin nikkede. „Måske var det lige på et hængende hår, at jeg slap."

„Det var det måske."

Martin så sig om i det lurvede modtagelsesværelse, som om han søgte et vidne til, hvor galt det kunne være gået, men der var ingen, så han kiggede på Jackie igen.

„Jeg går ud fra, han bliver holdt i varetægt?"

„Usandsynligt," sagde Jackie. „Mr. Pink er meget gammel, og han udgør ikke nogen flugtrisiko."

„De mener, at han vil blive sluppet løs? Mod kaution?"

„Højst sandsynligt, ja. Fængslerne er ved at gå op i limningen, mr. Martin, og dommere bliver ikke opmuntret til at sende folk dertil – især ikke sårbare personer."

„Hvad så med *denne* sårbare person?" råbte han og slog sig for brystet flere gange.

„De skal ikke være bekymret, mr. Martin. Omstændighederne omkring beskyldningerne mod mr. Pink er meget specielle. Han har ingen grund til at føle sig forurettet af nogen."

„Han har grund til at føle sig forurettet af *mig*!"

„Jeg mener *virkelig* forurettet."

„Hvordan kan De vide det?" sagde han. „Måske skal han bare være forurettet *nok*." Han lod bekymret hånden glide gennem håret, og Jackie sagde ikke noget for at berolige ham.

I stedet slog hun hænderne sammen for at vise, at hun måtte videre. „Nå, mr. Martin, skal jeg gå tilbage til mr. Pink med et modtilbud til hans modtilbud?"

„Nej!" sagde mr. Martin. Han rejste sig og begyndte at gå hen imod døren. „Nej tak."

„Er De sikker, sir? Det er ikke nogen ulejlighed."

„De sagde, at mr. Pink var forvirret og sårbar. Så i sidste ende tror jeg, det vil være mere ... medfølende ... at lade det ligge, synes De ikke også?"

„Det vil det nok," gav hun ham ret.

„Tak," sagde han og åbnede døren.

„*Selv* tak, mr. Martin."

Døren svingede i bag ham, og Jackie Braddick vendte tilbage til afhøringslokalet med et bredt smil i ansigtet.

Verdens bedste job.

Den elendige løgner

Felix Pink var en elendig løgner.

Da han var færdig med at tilstå at have dræbt Albert Cann, lænede kriminalkommissær Kirsty King sig simpelthen tilbage i sædet, sendte ham et langt, hårdt blik og sagde. „Jeg tror ikke på det."

Et øjeblik blev Felix fornærmet, men så kom han i tanke om, at hun havde ret, og at hans naturlige tendens til at sige sandheden var et meget dårligt fundament at bygge et indviklet stillads af løgne på. Han tænkte på, hvordan Jamie ville skamme sig, hvis han kunne se ham nu, og visnede lidt indvendigt.

Kommissær King sukkede tungt. „Der er dog nogle ting, jeg tror på."

„Godt," sagde han opmuntrende.

„Jeg tror på, at De var i huset,"

Felix nikkede ivrigt. Endelig en sandhed, han kunne være enig i.

„Jeg tror også på, at De tog derhen for at overvåge Skipper Canns død."

Han nikkede igen.

„Jeg tror på, at Albert Canns død var et resultat af en fejl fra Deres side."

Han nikkede sørgmodigt.

„Men hvad jeg *ikke* tror på," sagde kommissær King, „er, at De gjorde alt det alene, uden hjælp fra enten en fra Cann-familien eller en anden Exiter."

Han sagde ikke noget.

Kommissær King så fast på ham i et langt, ubehageligt øjeblik og lod så til at træffe et vigtigt valg. „Vi har oplysninger, der peger i retning af, at De og Deres kollega kan være blevet narret."

Felix krympede sig og kiggede på sine hænder, der lå sammenknuget på bordet foran ham.

„Vi tror, I kan være blevet udnyttet, Felix. Måske er intet af dette jeres fejl. Og hvis det er tilfældet, kan Deres tavshed beskytte netop den person, der udnyttede jer."

Felix holdt fast.

Kommissær King skiftede indfaldsvinkel. „Og De er bekymret for Skipper. Men hvis De ikke fortæller mig, hvem der mere var indblandet i alt det her, hvordan skal jeg så kunne beskytte ham? Når jeg ikke ved, hvem jeg skal beskytte ham *imod*?"

Felix sukkede. Han kunne godt lide King, og han forstod og bifaldt det, hun prøvede på. Han kunne bare ikke hjælpe hende med at *gøre* det. Han havde givet Skipper Cann et løfte og ville hellere dø end bryde det.

Kirsty King rakte indtrængende hænderne over bordet, så hendes små hænder næsten rørte ved hans. „Felix," sagde hun, „det kan være et spørgsmål om liv eller død."

Men Felix vidste, at det var langt vigtigere end det.

Det handlede om integritet.

Efter to timer med Felix Pink kom kriminalkommissær Kirsty King ind på kontoret i så usædvanligt dårligt humør, at ikke engang automaten turde binde an med hende. Hun trykkede hårdt på knapperne og fik præcis, hvad hun bad om.

„Jeg har aldrig hørt en tilståelse, der har overbevist mig mindre om nogens skyld," rasede hun. „Anklagemyndigheden går aldrig med til en sigtelse baseret på, at han siger, at han handlede alene, når vi har ham på kamera med en medskyldig."

„Det giver ingen mening," sagde Pete. „Hvorfor skulle han beskytte den kvinde, hvis han ikke engang kender hende?"

„Måske kender han hende," sagde Calvin. „Måske er hun hans datter. Så ville han da ønske at beskytte hende, ikke? Eller et barnebarn?"

„Eller måske boller han hende," sagde Pete.

„Den slags vibrationer fik jeg overhovedet ikke fra ham," sagde King.

Pete trak på skuldrene. „Alle boller en eller anden."

Petes kone var flyttet sammen med sin fitnesstræner. Det vidste alle.

„Hvad mener De om hans bekymring for Skipper Cann, ma'am?" spurgte Calvin.

King samlede sine varer op fra automatens skuffe. „Det føles som en afledning."

„Den gamle med viskestykket?" sagde Calvin, og King smilede – om end kort.

„Kan vi hive Geoffrey Skeet ind igen?" spurgte Calvin.

King rystede på hovedet. „For at gøre det nu skal vi have håndfaste beviser."

Et øjeblik stod hun og kiggede på sin sandwich med rynket pande, så besluttede hun sig.

„Vi må begynde helt forfra," sagde hun bestemt. „Har du ringet til naboen angående hunden, Calvin?"

„Ikke endnu, ma'am."

„Så tag derover i stedet. I to får en kendelse og ransager huset. Find godt, håndfast bevismateriale. Vi glemmer tilståelsen og bygger en sag op fra grunden. Det er ikke umuligt; det er bare irriterende, når vi troede, vi var så langt fremme."

„Ja, ma'am!" sagde Pete og tog telefonen.

King gik hen imod døren, men standsede på halvvejen. „Pete?"

„Ma'am?"

„Split nu ikke huset ad. Jackie har allerede trådt på hans blyant."

Calvin Bridge måtte læne sig hen over en stor, rød kat for at åbne hoveddøren. Den hvæsede truende.

„Ignorér den," sagde Pete. „Det gælder om ikke at vise frygt. Se nu her." Frygtløst borede han støvletåen ind under kattens bagdel.

Den snurrede rundt, borede kløerne ind i hans ben og bed ham hårdt gennem bukserne.

„Pis!" Han måtte sparke ud flere gange, før den gav slip – og genindtog sin plads på dørmåtten og slikkede sine skuldre.

„Så du det?" Pete rullede sit bukseben op. Små floder af blod snoede sig mellem hårene på hans skinneben.

„Lille møgdyr! Tror du, den har rabies?"

Calvin tænkte, at det var næsten umuligt, men han trak på skuldrene og sagde alligevel noget om Kanaltunnelen.

Så åbnede han døren, og de kantede sig uden om katten.

Indenfor logrede og gøede en lille, hvid hund.

„Jeg kigger ovenpå," sagde Pete.

Calvin gik ud i køkkenet og lukkede hunden ud i haven. Så så han sig om og tog et par latexhandsker på.

Der lå et puslespil på bordet. Rensdyr. Det så svært ud med al den sne. Ved siden af puslespillet lå en samling tilfældige genstande. Et par mønter. En tablet. En krøllet kvittering. Det mindede ham om den lille bunke, der kom, når han tømte sine lommer på kommoden i soveværelset hver aften.

Men hvorfor skulle Felix Pink tømme sine lommer ud på bordet i køkkenet?

Medmindre ...

Calvin så sig om i rummet. Hans blik faldt på vaskemaskinen. Et lille, grønt lys blinkede for at vise, at den var færdig. Calvin slukkede for den og åbnede døren.

Det første, han hev ud af maskinen, var en kort, beigefarvet jakke med lynlås.

Han holdt den op i lyset fra vinduet. Jakken var våd

og havde nogle sorte striber, men den lignede den på overvågningsoptagelsen så meget, at Calvin var næsten sikker på, at det var den samme.

Pete kom ind og viftede med en adressebog. „Hey, denne her lå ude i entreen, og gæt, hvem der står under T for Tandlæge? En mr. D. Williams i Tiverton!" Han smilede triumferende. „Hvem fanden rejser 50 kilometer for at komme til tandlægen? Det må være leverandøren af lattergas."

„Godt klaret," sagde Calvin. „Og se her. Det er den jakke, han har på på optagelsen, ikke?"

„Måske." Pete rynkede panden. „Hvad er alt det sorte stads?"

„Måske prøvede han at farve den."

„*Farve* den?" sagde Pete. „Hvorfor ikke bare skaffe den af vejen?"

„Han er gammel." Calvin trak på skuldrene. „Passer godt på sine ting. Hov, se lige her ..."

Han lagde jakken på bordet og vendte sig mod den lille klynge tilfældige lommegenstande. Han tog tabletten op. Det var en rund, gul pille med bogstaverne OC på den ene og 30 på den anden. Den så uskadelig ud, men Calvin behøvede kun at møde Petes blik for at få bekræftet, at det var oxycodon – stoffet, der blev fundet i Albert Canns system, selv om det ikke var ordineret til ham.

Med overraskende tungt hjerte lagde Calvin pillen fra sig og glattede kvitteringen ud. Det var en returbillet til bussen fra Bideford Quay til Abbotsham. Datoen på den var 2. maj – den dag, Albert Cann blev dræbt.

„Hej, Pete. Det ser alligevel ud til, at han kørte med bus til mordet."

„Vorherre bevares," sagde Pete sagte. „Hvem fanden har så brug for en tilståelse?"

Han ringede til kommissær King for at give hende de gode nyheder, mens Calvin så sig om i lokalet. Der var

virkelig pinligt meget bevismateriale. Faktisk for meget. Så meget, der ikke var skjult ...

Var det endnu et viskestykke?

Pete lagde på. „Hun er glad. Hun kommer herud, og vi skal alle sammen til tandlægen. Hun vil ikke ringe først og give ham mulighed for at ødelægge eventuelle optegnelser."

Calvin nikkede og så på uret. Den var næsten fire nu. „Vi må hellere se at få hunden ind ved siden af og så komme af sted."

Han åbnede bagdøren og gav et hyl af overraskelse.

„Kan jeg hjælpe Dem?" sagde den gamle kvinde, der stod der.

„Kriminalbetjent Bridge, ma'am. Bideford Politi."

„Og hvad laver De derinde?"

„Vi har en ransagningskendelse på mr. Pinks hus."

„Så hvorfor tømmer I vaskemaskinen?" sagde hun en smule vredt.

Hun gik ind, som om Calvin ikke var der, tog jakken fra bordet og holdt den op for at studere den. Så rynkede hun panden og hængte den pænt på ryggen af en køkkenstol.

Calvin skulle selvfølgelig have standset hende, men hun var en gammel dame, så hvad kunne han gøre?

Hun har ikke spurgt, hvor Felix er, tænkte Calvin. *Er ikke overrasket over, at vi undersøger hans hus. Hun ved, hvad der foregår.*

„Er De miss Knott?" sagde han, og da hun nikkede kort, sagde han: „Felix spurgte, om De måske ville tage Dem af hans hund. Er det i orden?"

Hun blev lidt formildet. „Selvfølgelig," sagde hun, og – som på tælling – travede hunden ind fra haven og bjæffede ad hende.

Imens tog Calvin pillen op og udvekslede blikke med Pete.

„Tager mr. Pink medicin?"

Øjeblikkeligt så miss Knott bekymret ud. „Ikke det jeg ved af, nej. Hvorfor? Er han syg? Jeg har været sygeplejerske."

„Så kan De måske hjælpe," sagde Calvin. „Ved De, hvad det her er?" Han rakte pillen hen imod hende.

„Det ligner oxycodon." Hun rynkede panden. „Men Felix burde ikke tage noget så stærkt. Han har lidt med hoften, men ikke særlig alvorligt."

„Ved De, hvorfor han kunne have sådan en?"

Hun rynkede panden og rystede vagtsomt på hovedet.

„Har De hørt ham omtale en mand ved navn Albert Cann?" Sagde Pete.

„Hør her, unge mand," sagde hun rask. „Jeg er gammel, og jeg kan ikke stå her hele dagen og besvare spørgsmål. Jeg må give Mabel noget mad og så komme hjem."

Og dermed maste hun sig ind imellem dem og åbnede et par skabe, indtil hun fandt et fuldt af små metalbakker med hundemad. Hun stablede et halvt dusin op på køkkenbordet og så sig om efter noget at bære dem i. „Vær lige sød at række mig den pose."

Hun pegede på indkøbsnettet, der hang på en krog. Men Calvin stirrede bare forbi hende ind i det åbne skab fyldt med hundemad. Han gik hen og lyste ind bag i skabet med sin lygte. Dér, blottet af miss Knotts angreb på hundemaden, lå fire stålcylindere – hver med en maske og gummislange pænt lagt sammen ved siden af.

Enten ville Felix være fuldstændigt sikker på at tage sit eget liv, eller også planlagde han en langsom, morsom massakre.

„Ja, man kan ikke sige, at vi ikke kan fremvise mordvåbnet nu," sagde Pete dystert.

„Men det var ikke ham!"

De kiggede begge to på miss Knott.

„Hvad var ikke ham?" sagde Calvin med hamrende hjerte.

„Felix slog ikke den stakkels mand ihjel," røg det ud af

hende. „Det var ikke hans skyld. Han blev narret af den pige, han var sammen med. Han lovede at holde hende udenfor, fordi hun er ung, og han er gammel, hvilket selvfølgelig er meget ædelt, men jeg kan godt sige jer, at jeg tror, hun er et råddent æble! Og nu tager Felix skylden for noget, han ikke har gjort!"

Hun holdt op med at tale og lukkede munden stramt i, som om det ikke havde været hendes mening at sige *noget* af det, og at hun *bestemt* ikke agtede at sige mere.

„Den pige, der var sammen med Felix," sagde Calvin. „De ved vel ikke tilfældigvis, hvad hun hedder, vel?"

Miss Knott kæmpede tappert med sin mund et øjeblik og tabte til sidst.

„Det gør jeg da helt sikkert," sagde hun. „Det er Andrea."

Amanda

75-ÅRIG MAND AFHØRT OM ABBOTSHAM-DØDSFALD

„Alt i orden, min pige?"

Amanda blinkede.

Hun kiggede væk fra *Devon Live*-overskriften, der rullede hen over TV-skærmen, og tilbage på Dickie Richards, der ventede ved den grove spånpladedisk på ... hvad? Hun kunne ikke huske det. Havde han sagt det til hende? Endnu en nitte.

Amanda var deltidsassistent i LecCo, et firma i Barnstaple, der forhandlede elektriske artikler. Det var overfladisk set et rædselsfuldt job. Hun arbejdede i et trist pakhus med hylder fra gulv til loft fulde af store kasser med mindre kasser i, der rummede ledninger og skruer og pærer og kontakter. Hun havde været nervøs, da hun fik jobbet for et år siden, da hun viste sig at være den eneste kvinde på stedet. Men i stedet for at blive gjort til objekt af en flok sexistiske handelsmænd, som hun havde forventet, havde hun opdaget, at hun blev beundret og beskyttet. De drillede hende da selvfølgelig, og hvad enten de var gifte eller ugifte, havde de i begyndelsen inviteret hende ud, og hun havde måttet opfinde en kæreste ved navn Mark for at afvise dem uden at såre deres egoer. Men hun havde gjort det godt – Mark var ikke sporty, og han var ved at blive tynd i toppen. Han var også ret nærig og købte usle gaver til hende: et groft, uldent halstørklæde, et billede af sig selv i en tarvelig træramme og et *Grand Tour*-bokssæt til jul. Engang var de gået ud at spise på en middelmådig restaurant, hvor han havde gjort hende pinligt berørt ved at nægte at efterlade drikkepenge, da tjeneren havde afvist en udløbet rabatkupon. Alt det

gjorde, at hendes LecCo-kolleger kunne føle sig overlegne over for Mark og have medfølelse med Amanda, samtidig med at det tvang dem til at holde afstand.

Så havde hun for et par måneder siden mødt Reggie. Et tilfældigt møde, men et vidunderligt tilfælde. De gik ud sammen til kaffe og drinks og havde engang set en film med Mark Wahlberg. Alligevel havde de nær haft sex, før hun besluttede, at hun var for gammel til at gøre det i en bil, især fordi hans lille, røde coupé ikke engang havde et bagsæde.

Men Amanda *ville* have sex med Reggie. Det havde hun været sikker på næsten fra begyndelsen. Hun kunne lide ham. Hun tænkte, hun måske kunne elske ham. Og han havde sit eget hus, mens hun stadig boede hos sine forældre. Huset var et stort point til Reggies fordel, selv om hun ikke havde været der endnu. Han havde fortalt hende, at der lugtede som på et hospital, og de var enige om, at det ville være *en smule sært* at have sex, når hans bedstefar lå og var ved at dø af kræft i værelset ved siden af.

Det forstod hun fuldstændigt. Hun kunne vente. Hans bedstefar ville ikke leve evigt, og så ville de få huset helt for sig selv. Så i april havde Amanda følt sig tilstrækkeligt tryg ved deres fremtid sammen til at opfinde en pige ved navn Chloe, som Mark bedrog hende med, og et brud, som hun bar med stor stoicisme på arbejdet. At hun nægtede at skære alle mænd over én kam, havde kun gjort hende endnu mere indtagende hos kollegerne. Selvfølgelig havde hun måttet fortælle dem ret bestemt om Reggie for at undgå, at nogen af dem forsøgte at flytte ind i kærestetomrummet, men Amanda havde været taknemmelig for deres meget ægte støtte under hendes ganske fiktive genvordigheder.

Men nu var hendes genvordigheder kun alt for ægte, og hun gad nok vide, hvor meget hendes veninder og kolleger ville støtte hende, hvis de vidste, hvad hun havde gjort.

„Undskyld, Dickie. Hvad var det, du ville have?"

„To timeterruller tolederkabel."

„Det er da også rigtigt. Det var det, du sagde."

„Nej, jeg gjorde ikke."

„Gjorde du ikke?"

Hun skævede til fjernsynet igen, og Dickie så på Stevo og Sean. Så lagde han armene over kors på disken og spurgte: „Er du gravid, min pige?"

„Mig? Nej! Hvorfor?"

„For min kone blev helt forvirret, da hun var gravid. *Hvor var jeg? Hvor er jeg? Hvad pokker er jeg gift med dig for?*"

De lo alle sammen, Det gjorde Amanda ikke. Fjernsynet viste et foto af Albert Cann ved siden af en giraf.

„Jeg har brug for at blive kørt til Abbotsham," sagde hun.

De tre mænd smilede forvirret til hinanden. Amanda måtte have sagt en vittighed, men den kunne ikke have været god, for ingen af dem havde rigtigt forstået den.

Hun slog i disken med et knald som et riffelskud. „Lige nu!"

Og før Dickie og Stevo vidste af det, kørte de hende til Abbotsham i varevognen, mens LecCo og den efterladte Sean forsvandt i spejlene.

De kørte i pinlig tavshed. Adskilt fra Amanda af disken kunne Dickie og Stevo fjante med hende til den store guldmedalje; lår mod lår med hende på forsædet af en Transit-varevogn var de stumme.

„Kan vi ikke køre hurtigere?" Amanda vidste ikke, hvorfor fart var livsvigtig, men følte instinktivt, at det måtte den være.

Dickie satte farten op.

„Denne Reggie," sagde han forsigtigt, „han har ikke lavet en Mark med dig, vel?"

„Mark?"

„Mark." Han nikkede.

Mark, Nå, *Mark*! Hun havde glemt Mark, og hvordan han bedrog hende med den pige, hvis navn hun ikke kunne huske. Det var så let at glemme imaginære mennesker. Men hvor var det sødt af Dickie at spørge, og en brugbar afledning fra, hvad der virkelig var sket. Så hun trak bare på skuldrene og var rørt over at se Dickie og Stevo udveksle sigende blikke.

Hun så på sin telefon. Kvart over fire. Reggie gik fra arbejde klokken fire om fredagen. Han burde være hjemme nu. Hun så ham for sig åbne døren ... Vidste ikke, hvad hun ville sige, når han gjorde det, men hun ville sige *noget*, og så ville *han* sige noget, og så ville de tage den derfra, som de altid gjorde, og alt ville ordne sig. Det *ville* det. Reggie havde selvfølgelig været forfærdeligt ophidset i cafeen, men han var ærlig og venlig, og hun vidste, at han ville have fuldstændig rimelige svar på alle de spørgsmål, den gamle mand havde rejst i hendes tanker. Så ville de finde ud af det sammen, og det, der havde lignet afslutningen, ville bare blive til et lille hik. En fælles prøvelse. Noget, der knyttede dem sammen.

En vej tilbage.

Amanda mærkede et lille sus af optimisme. Sandheden kunne være det, der bragte dem sammen. Men først måtte de finde den.

Varevognen nåede Abbotsham og standsede uden for huset i Black Lane.

Stevo hoppede ud for at lade hende komme ud, men Amanda kiggede op på huset og mistede modet.

Reggies far, der harkede og bad.

„Er det hans bil?" sagde Dickie.

„M-hm."

„Sejt."

„Skal jeg gå med dig?" sagde Dickie.

„Nej!" sagde hun. Så smilede hun. „Men tak. Jeg klarer mig."

„Så venter vi," sagde han fast, og pludselig havde Amanda ingen vej tilbage. Hvis hun var kommet alene, ville hun ikke have gjort det. Hun ville have vendt om og være gået tilbage til stoppestedet. Men i stedet sagde hun *tak*, og Stevo rakte hånden op og hjalp hende ud, og hendes følelsesløse ben førte hende hen til indkørslen på samme måde, som de havde gjort den morgen for fire uger siden ... Da havde der været noget uvirkeligt ved at gå ind i et hus for at se en mand dø. En stille, drømmeagtig tilstand – som vinterens første sne.

Men nu tikkede varevognen højt, og Stevos arbejdsstøvler skrabede på fortovet, og hun var kun halvvejs oppe ad indkørslen, før hun kunne høre to mennesker skændes. En mand og en kvinde.

Manden var Reggie.

Amanda skævede nervøst tilbage til bilen. Stevo og Dickie holdt øje med hende.

Hun følte sig fuldstændig blottet og kunne bare stå og lytte.

En dårlig dag i Black Lane

Reggie Cann sad i sofaen i undertøj og spillede *Call of Duty*, for krig var mindre stressende end det net af løgne, hans liv var blevet til.

Han tænkte over, hvordan et nervesammenbrud mon føltes: Han tænkte, han måske havde sådan et. Kvinden, han elskede, havde dræbt hans far takket være hans kujonagtige bedrag. Og Alberts død havde kun været begyndelsen. I ugerne siden havde han løjet for Amanda. Var blevet slået i ansigtet og stod over for økonomisk ruin – eller brækkede ben. Han kunne ikke gå til politiet, for så ville Amanda komme i fængsel, og han kunne ikke engang bede Skipper om hjælp, for hvis han vidste, at Albert havde sat deres hjem på spil, ville det slå ham ihjel ... og det var sådan, de var kommet ind i den redelighed fra begyndelsen.

Det hele var som at jonglere med budding.

Uden at tage blikket væk fra skærmen eller hænderne af kontrollerne løftede Reggie benene, så rengøringshjælpen kunne støvsuge under dem.

Hun sagde noget, han ikke opfattede.

„Hvad?"

Hun slukkede for støvsugeren.

„Hvad?" gentog han.

„Jeg er gravid," sagde hun – åbenbart igen – og i et enkelt, saligt øjeblik troede Reggie, at hun fortalte ham det, fordi hun ville blive nødt til at skære ned på sine timer. Det ville være fint. Hun var blevet elendig til sit arbejde, og han ville elske at betale mindre for det.

Men hun så på ham, som en rengøringskone aldrig ville gøre det, og et elektrisk stød fór igennem ham, da det gik op for ham, at hun måtte fortælle ham det af en langt mere forfærdelig grund.

„*Hvad?*" sagde han alligevel igen, fordi han aldrig nogen sinde havde lyst til at komme forbi det punkt i samtalen.

Men hun lagde bare en kliché af en hånd på maven og forklarede det, som hun ville gøre det for en idiot: „Jeg skal have et barn."

Reggie stirrede på hendes hånd. Hun var ikke nogen fed pige, men hun var heller ikke en letvægter, og han syntes ikke, hun så anderledes ud. „Lad være med at være fjollet," sagde han fast. Så godt kendte han heller ikke rengøringshjælpen – måske havde hun den form for såkaldt humor, som betød, at hun syntes, at det var sjovt at fortælle mænd, at hun skulle have deres barn, bare for at se udtrykket i deres ansigter.

„Jeg er ikke fjollet," sagde hun og så såret ud. „Jeg har sprunget det månedlige over flere gange."

„Men vi gjorde det kun én gang!"

„Men jeg har kun *gjort* det den ene gang!" råbte hun. „Med *dig*!"

Og hun brast i en gråd, der skyllede Reggie baglæns gennem tiden ... Hende, der gjorde rent og støvede af med stadig mere kavalergang og hoftevrik for hver uge. Lidt drilleri her, en antydning dér, og så – da han havde kørt hende hjem en eftermiddag med en skåret finger og fundet et tomt hus – et kort, klodset knald på en bunke snavsetøj, mens en papegøje larmede som en brandbil.

„Du sagde, du elskede mig!" græd hun.

„Nej, jeg gjorde ikke!"

Men det havde han måske. Det havde været nogen tid siden, han havde haft sex. Afgjort længe nok til at være taknemmelig nok til at efterlade nøglen under måtten til hende, så hun kunne komme væk fra balladen i sit eget hjem, selv når hun ikke gjorde rent i hans. Han havde tænkt, at det var *quid pro quo*.

Det var det åbenbart ikke.

Det virkede umuligt, at noget så småt kunne resultere i noget så stort, når de ikke engang havde taget tøjet af.

Reggie var forvirret. Han tog hendes hånd. Begyndte at sige noget. Havde glemt hendes navn. Hanna. Layla. *Hayley*. Hayleyhayleyhayley. Pyh!

„Hayley," sagde han forsigtigt, „vil du beholde det?"

„Selvfølgelig! Vil du ikke?"

„Tja ..." Han skar et meget modvilligt ansigt.

„Men du har et hus!"

„Det betyder ikke, at jeg behøver at få et *barn*. De to ting hører altså ikke sammen!"

Hendes gråd blev til vrede. „Jamen jeg kan ikke være derhjemme med et barn! Det er et galehus. Josie spiller sin musik, og Rita optager allerede over halvdelen af soveværelset med sit Harry Potter-lort! Og du har et ledigt værelse nu –"

„Vorherre bevares, Hayley, Albert er kun lige død! Og du kan altså ikke bare flytte ind! Hvad med Skipper?"

„Ja, hvad med ham?" Hun trak på skuldrene. „Det er dit hus!"

Det kunne han også godt have sagt. Han havde også ladet Amanda tro det. Små hvide løgne for at komme til at se rigere ud. Mere mandig. Og det *ville* blive sandt. Snart! Så hvad skade kunne det gøre?

Det begyndte han at kunne se nu ...

Hayley opfattede åbenbart hans tøven som en snarlig sejr. „Vi bliver ikke til besvær," sagde hun ivrigt. „Helt ærligt! Jeg vil ikke engang bede dig om at hjælpe til med barnet, for du har allerede masser at gøre med arbejde og alting. Og jeg kan passe Skipper og gøre det gratis, og det bliver ikke noget problem, Reggie, det sværger jeg!"

Det er allerede et problem! Havde han lyst til at skrige. Det havde kun varet to minutter, og det var fandeme allerede et *mareridt*.

Han havde lyst til at græde. Det havde han virkelig. Hayley betød intet for ham, og han var ret sikker på, at

han heller ikke betød noget for hende. De havde ikke engang talt om deres sex, siden det skete, og de havde ikke gentaget det, for kort efter havde han mødt Amanda og var kørt på uden noget ønske om at se sig tilbage. Hidtil havde den eneste konsekvens af sex med rengøringshjælpen været, at da hendes arbejdsindsats svandt ned imod nul, havde han ikke fyret hende.

Og nu det her. Efter alt det andet! Der måtte være en udvej.

Reggie klemte hendes hånd og sagde: „Jeg synes, du skal gå til lægen. Bare for at være sikker."

Men hun rystede ham rasende af sig og råbte; „Jeg har jo sagt det! Jeg er *gravid*!"

Hun stormede ud i køkkenet, og Reggie vendte sig for at følge hende –

Og så Amanda.

Hun stod i indkørslen. Kiggede på ham gennem hullet i vinduet.

Hvordan?

I et uendeligt øjeblik mødtes deres øjne, og i hendes ansigt så Reggie al den smerte, verden kunne tilbyde. Så løb hun.

Nej!

Nejnejnejnejnejnej!

Han løb efter hende, ud ad døren på strømpefødder hen over det våde græs. „Manda!" råbte han. „Manda, vent!"

Der holdt en varevogn – og en mand stod ved siden af den. Og Amanda nåede den åbne dør. *„Jeg vil væk!"* råbte hun. *„Kom nu, Dickie!"*

Og så skubbede manden i de snavsede arbejdsstøvler hende ind i vognen som et offer for en kidnapning –

„Manda, hør nu!"

Manden vendte sig og bredte armene ud for at standse ham –

Øj øj ØJ!

Men Reggie kiggede på Amanda og så aldrig stødet komme.

Lige på hans allerede forslåede næse.

Tandlægen

Den friske, smilende pige i receptionen var iført blå overtræksdragt, som om hun skulle være steril for at tage telefonen. En stor, barnlig badge fortalte dem, at hendes navn var BECKY.

Da de sagde, de var fra politiet, spærrede hun øjnene op.

„Dr. Williams har en patient lige nu," sagde hun. „Kan I vente?"

„Nej," sagde kriminalkommissær King. „Sig til ham, at det haster."

Pigen forsvandt, og Pete og Calvin stod og kiggede på plakaterne med talende gebisser og tandbørster til overpris til salg på disken. Calvin spekulerede på, om de mon nogen sinde solgte nogen.

Pigen kom tilbage og sagde, at dr. Williams kom med det samme.

Men det gjorde han ikke.

King gav ham 30 sekunder, så nikkede hun til dem, og de brasede ind og fandt tandlægen i gang med at prøve at klatre ud ad vinduet, mens en vandret patient med en spytsuger i mundvigen forlangte at få at vide: „Hva-oregår-er?"

„Undskyld, madam," sagde Pete. „Politiet."

Calvin greb hurtigt fat i dr. Williams, der protesterede højlydt mod at blive hevet i og sagde, at han havde villet købe en sandwich.

Calvin gennede ham tilbage til konsultationsstuen, hvor Kirsty King allerede var ved at gennemgå hans regnskaber sammen med receptionisten.

„Kun kvælstofdioxid-transaktionerne, tak. Åh, dr. Williams, formoder jeg?"

„Han prøvede at komme ud ad vinduet, ma'am," sagde Pete.

„Jeg skulle ud efter en sandwich," fastholdt Williams stædigt.

„Selvfølgelig," sagde hun. „Beklager at måtte afbryde Deres frokost, dr. Williams. Men De kunne spare tid for os alle ved at fortælle os, om De erindrer at have solgt cylindre med kvælstofdioxid til en mr. Felix Pink fra Barnstaple."

„Aldrig hørt om ham," sagde han.

„Hvad med Geoffrey Skeet?"

„Nej, beklager."

„Der er ikke nogen af de navne i computeren," sagde Becky hjælpsomt.

„Virkelig? Hvor er Deres papirkartotek?"

„Det har vi ikke mere," sagde han. „Papirløst kontor."

„Vi er meget miljøbevidste," gav Becky ham ret.

„ Jamen vil De så være venlig at skrive alle optegnelser ud om køb og salg af N2O, De har foretaget det sidste år? Til en begyndelse."

„Har I en kendelse eller noget?" sagde Williams.

„Vi gik ud fra, De ville samarbejde, sir. Hvis De nødig vil, så lad mig det vide nu, så skal jeg med fornøjelse anholde Dem og føre Dem ud herfra i håndjern, så De kan sidde i en celle, mens vi skaffer en kendelse."

„Selvfølgelig vil jeg samarbejde. Jeg er tandlæge, ikke forbryder! Vi er bare kommet skævt ind på hinanden, det er det hele."

„Det er vi," sagde King tørt. „Alt det der med vinduet ..."

„Becky, print købene ud til betjentene. I vil ikke finde nogen salg i systemet, for der *er* ikke nogen salg af kvælstofdioxid. N2O er meget strengt kontrolleret."

„Jeg vidste ikke engang, at tandlæger stadig brugte lattergas."

„Ih jo, det gør vi da. Folk elsker det. Ingen nåle."

„Jeg kan godt se fordelen." Hun nikkede. „Jamen det opklarer det så. Hvis De lige vil vise mig Deres lager af N2O, mens Becky printer indkøbene ud sammen med de relevante patientjournaler, vil det være fint. Så kan vi være sikre på, at der er redegjort for alt, og komme videre."

„Hvad siger De?"

„Ja, jeg går ud fra, at når De giver en patient N2O, bliver det journalført."

„Ja, selvfølgelig."

„Jamen så har De jo registreret, hvor meget N2O De har købt, og hvor meget De har brugt. Så skal vi bare tjekke Deres lager, tælle sammen, og *voila*."

„Ja. Jeg er bare bange for, at patientjournaler er fortrolige. Dem kan vi ikke bare *printe ud*."

Han smilede, men det gjorde King ikke. „Tavshedspligt er ikke en prioritet her, dr. Williams. Vi efterforsker et mord."

Tandlægen blegnede. „Et hvad?"

„De hørte det godt."

En kold tavshed fulgte. Midt i den skubbede Becky diskret to laserprintede ark hen over skrivebordet.

„Det er indkøbsordrerne."

„Tak." sagde King. Hun samlede dem op og studerede dem. „Jeg kan se, at De både bestiller tanke, flasker og whippits."

„Whippits?" sagde tandlægen.

Hun så nysgerrigt på ham. „Er det ikke de små metalcylindere, de unge tager med på festivaler?"

„De smigrer mig." Williams lo glædesløst. „Jeg er for gammel til festivaler. Jeg aner ikke, hvad de unge gør nu om dage."

Men det gjorde Becky heldigvis. „Jo, man kan se masser af mennesker sniffe gas på Glastonbury," bidrog hun uopfordret. „Ikke mig. Andre."

„Og hvad bruger *De* whippits til, dr. Williams?"

„Det gør jeg ikke. Det må være en fejlbestilling."

King lod blikket glide ned ad listen. „En fejl, De har gentaget ved seks lejligheder det sidste år?"

Williams sagde ikke noget, og Calvin havde næsten ondt af ham. De kunne alle sammen se den afgrund, han var på vej hen imod nu, selv Becky. Calvin havde altid haft det svært med at se folk blive klar over, at de var færdige. Der var kun to muligheder for dem. Han håbede altid, at de ville dreje væk fra kanten og gøre rent bord, men masser af mennesker lukkede bare øjnene og sprang lige ud i det.

„Må vi så se Deres N2O-lager, dr. Williams?"

„Øhh ... Jeg ved ikke, hvor nøglen til lageret er," sagde han ynkeligt. „Du tabte den for et par dage siden, ikke, Becky?"

„Nej," sagde Becky, fordi hun var på mindsteløn, fordi den blå overtræksdragt fik hendes røv til at se stor ud, og fordi dr. Williams engang havde trukket hende for en dagsløn, fordi hun havde booket en firedobbelt visdomstandudtrækning en eftermiddag, hvor han havde planlagt at spille ni huller på Burnham and Berrow.

Hun rakte ham hans skæbne i en nøglering formet som en kindtand.

Den døde mand

Reggie åbnede langsomt øjnene. Himlen var strålende blå med små, buttede Simpsons-skyer.

Amanda!

Han prøvede at sætte sig op for at se, om hun stadig var der, men det gjorde for ondt at bevæge hovedet, så han lagde sig ned på fortovet igen og ventede bare på at komme sig. Han skar ansigt, da silhuetten af en mand spærrede for solen.

Dennis Matthews bøjede sig ned over ham. „Ikke din dag, vel?"

Det var Reggie enig i. Det var ikke hans *liv*. Men han kunne bare mumle: „Slå mig ikke på næsen."

Matthews rettede sig op og så sig om. Så gik han væk.

Ud af skudvidde, tænkte Reggie vagt. Han kunne ikke bevæge hovedet; det gjorde for ondt.

Strålende blåt. Vatskyer sejlede blidt forbi.

Så blev himlen mørk, og Matthews var tilbage. Han bukkede sig ikke denne gang, stod der bare med en havenisse i hænderne. Den med en sommerfugl på næsen.

„Vi havde et møde."

Reggie måtte rynke panden for at huske det. *Jeg vil være i Ladbrokes. Du har en uge.* Men den der strømer havde været der, og han havde måttet finde på historien om sin eks –

Før han kunne sige det, smed Matthews havenissen gennem Mazdaens bagrude.

Reggie skar et ansigt, der råbte *Nej!*

Matthews smuttede hurtigt forbi hans perifere synsfelt, så kom han tilbage med to nisser – en på hver arm som en stolt far, der viser tvillinger frem.

„Hvor er Terrys penge?"

„Jeg har dem ikke."

Fiskernissen eksploderede på bagagesmækken.

„Hvad med testamentet?"

„Der er intet tilbage."

„Intet?"

„Jeg kan ikke engang betale for begravelsen."

Diskonissen smadrede forruden.

Igen gik Matthews forbi ham.

Igen kom han tilbage.

„Hvad med huset?"

„Det er Skippers hus, ikke mit."

„Så få det til at blive dit," sagde Matthews. „Gå i din fars fodspor." Gartnernissen ramte kølerhjelmen så hårdt, at den blev siddende, stadig med en knækket spade i armene, hvilende i en metalfordybning, den selv havde lavet.

Reggie følte sig syg.

Ikke på grund af bilen. Ikke på grund af slaget. Men fordi han for første gang forstod, at Albert havde planlagt at betale sin spillegæld ved at arrangere sin egen fars død.

Dennis Matthews bukkede sig endnu en gang over ham, og Reggie klemte øjnene i og ventede på smerten.

„Jeg har ondt af dig, Reggie," sagde Matthews. „Men få det ordnet til i morgen, ellers er du en død mand."

Den første havenisse havde vækket Toff, og Toff havde knurret og vækket Skipper af en unaturligt dyb søvn. Den anden nisse fik ham til at rulle klodset hen mod vinduet for at se, hvad der foregik.

Det, der foregik, var så uvirkeligt, at Skipper først overvejede, om han stadig sov og drømte. Reggie lå på ryggen på vejen med armene bredt ud, som om han faldt, mens en kæmpebaby smed havenisser på hans bil.

Skipper sprang i aktion.

Inde i hovedet.

I virkeligheden vred han sig og prøvede at vende sig, og hans fødder blev fanget af lagnet, og han sparkede kraftesløst for at komme fri, og på det tidspunkt, hvor han indrømmede, at han ikke ville kunne komme farende ned og redde sit barnebarn, stod den store mand bøjet over Reggie, og Skipper holdt op med at bevæge sig og holdt sit korte vejr, så han kunne høre, hvad han sagde.

Hvad med huset?

Det er Skippers hus, ikke mit.

Så få det til at blive dit. Gå i din fars fodspor.

Skipper Cann rullede væk fra vinduet før lyden af det sidste sammenstød.

Han stirrede op i loftet, og hans gamle hjerte hamrede så hårdt, at det gjorde ondt.

Gå i din fars fodspor.

Nu vidste han, hvad Albert havde gjort.

Men hvad ville Reggie gøre?

Af krogen

Felix sagde, at han ikke kendte nogen, der hed Andrea.

Da de havde sat tandlægen fast, brugte de en time på at gennemsøge HOLMES, men uden at finde noget, der bare tilnærmelsesvis passede.

Pete Shapland skubbede til sidst stolen væk fra sit bord og udstødte en lyd som en pony, der bliver redet for hårdt. „Helt ud-andrea'et, ma'am," sagde han og forsynede sig selv med en Marsbar fra det lager, Calvin havde trykket ud af automaten.

Kriminalkommissær King nikkede tungsindigt. „Hvad sagde han om oxy'en?" spurgte Calvin.

„Det har jeg ikke vendt med ham. Det gør jeg straks i morgen. Vi må være opmærksomme på hans alder, især da han ikke har nogen advokat. Jeg var nødt til at spørge ham om Andrea, men jeg kan ikke presse ham for hårdt."

Calvin nikkede, men delte hendes frustration. Selv fraregnet de timer, hvor det endnu kun handlede om tulipanerne, ville deres ret til at tilbageholde Felix Pink løbe ud lige før middag i morgen. Derefter var de nødt til at sigte ham med det, de havde, eller lade ham gå.

Jackie Braddick havde allerede hentet et vattæppe og en pude – begge dele dekoreret med Transformers.

„Hvad er det?" havde Calvin sagt.

„Jeg smuttede hjem og hentede dem til Felix," havde hun svaret. „Han er for gammel til at sove på den usle briks."

Den øverste halvdel af Tom Coral lænede sig ind på kontoret. „En ung dame ved skranken til Dem, ma'am," sagde han. „Angående mr. Cann."

Deres vagt var for længst forbi, men ingen af dem kiggede på deres ure, før de fór ud af kontoret.

Pigen i receptionen havde fornuftige øjenbryn, men var så nervøs, at Calvins hjerte begyndte at slå hurtigere blot ved synet af hende.

De førte hende ind i det snævre afhøringslokale, og King lukkede døren efter dem. „Sid ned. Jeg er kriminalkommissær King. Det er kriminalbetjent Shapland og fungerende kriminalbetjent Bridge."

Pigen satte sig, men på den yderste kant af stolen, som om hun kunne rejse sig igen hvert øjeblik. King bad om hendes navn.

„Jeg er Amanda," sagde hun, som om det var en erklæring. Hun så sig om, som om de burde kende hende. „Har John ikke omtalt mig?"

„Hvem er John?"

„Vi var sammen," sagde hun, „da Reggies far ... døde."

„Lige et øjeblik," sagde King. „Du var der, da Albert Cann døde?"

„Ja," sagde Amanda og så ud, som om hun var ved at græde, men tog sig i det.

„Så bør jeg nok advare dig," sagde King. „Alt, hvad du siger –"

„Men det var en *fejl*," fór det ud af Amanda. „Jeg gav ham dødsinstrumentet, og jeg havde det forfærdeligt, og Reggie slog op med mig, da han fandt ud af det, og det kan jeg godt forstå, men så ringede John til mig og sagde, at vi var blevet narret, og jeg troede ikke på ham, for jeg ved, at *jeg* ikke narrede ham, så han må have ment Reggie, og jeg tænkte *Reggie ville aldrig gøre nogen fortræd, og hvorfor skulle han narre mig?*, men så så jeg i nyhederne, at John var blevet anholdt, og jeg kunne ikke lade ham tage hele skylden, selv om han sagde, at han ville, men jeg ville tale med Reggie om det først, men da jeg kom derhen, så jeg ham have et skænderi med denne her ...

pige ... som er *gravid* ... så nu tror jeg, at jeg måske *blev* narret. Måske vidste han, hvad der foregik, og havde besluttet at slippe af med mig *og* sin far på én gang!"

Hun brast i gråd, og det tog dem alle et langt øjeblik at fordøje det.

Så spurgte kommissær King hende: „Så du er altså Exiter?"

„Ja," hulkede hun. „Nå ja, *var*. De vil nok ikke lade mig gøre det mere."

King fandt et foto på sin telefon og holdt det hen til Amanda. „Kender du denne mand?"

„Ja. Det er John."

„Hans rigtige navn er Felix Pink."

„Åh, Felix. Det vidste jeg ikke."

„Er Amanda dit rigtige navn?"

„Ja. Amanda Bell."

Calvin klaskede hånden i bordet, så det gav et sæt i dem alle sammen. „Åh, *Andrea*!"

De udvekslede alle sammen forstående blikke, men Amanda så forvirret ud, og King vinkede afværgende. „Glem det," sagde hun. „Exiterne bruger åbenbart pseudonymer for at beskytte sig, og nogen har smidt Andrea ind i blandingen."

„Åh," snøftede hun. „Jeg tænkte ikke på at bruge et falsk navn. Jeg brugte bare mit eget."

„Amanda," sagde King, „har du nogen beviser for, at det var et nummer? Ud over at Felix Pink har sagt til dig, at det kunne være det?"

Hun var holdt op med at græde nu. „Såsom hvad?"

„Såsom vidner eller sms'er eller noget, Reggie har sagt?"

Hun rynkede panden. Tænkte. Rystede på hovedet. „Nej. Kun pigen ... Nu ved jeg i det mindste, hvorfor han aldrig tog mig med hjem. Han sagde, det var, fordi hans bedstefar var syg, men i virkeligheden var det, fordi *hun* var der." Hun begyndte at græde igen.

„Lommetørklæder, Calvin," sagde King. „Gider du?"

Calvin gik ud i receptionen for at finde en æske papirservietter, netop som Jackie Braddick kom ind med Tovey Chanter i håndjern.

„Hvad så, Tovey?"

„Hvad så, Calvin?"

„Hvad nyt?"

„Beruselse og gadeuorden," sagde han og trak på skuldrene, „men jeg er ikke engang fuld."

„Bare gadeuorden, så?"

„Han pissede på Odderen Tarka," sagde Jackie brysk.

En bronzefigur af den berømte odder var for nylig blevet opstillet ved den gamle bro. Der havde været en del snak om, at den stod så lavt og derfor var sårbar for vandalisme, men hvis den havde været ret meget højere oppe, havde ingen kunnet se odderen.

Den fik ofte hat på.

„Lidt lavt, ikke," sagde Calvin.

Tovey nikkede højtideligt. „Fristende."

Calvin smilede bredt, kaldte Jackie hen til sig og sænkede stemmen, så han kunne fortælle hende om Amanda.

„Du mener Andrea?"

„Nej, naboen havde hørt forkert. Og nu vader denne Amanda bare herind og tilstår at have dræbt Albert Cann!"

„Så Felix er af krogen?"

„Det ved jeg ikke. Det skete bogstaveligt talt for fem minutter siden. Men hun sagde rent ud, at hun tror, at Reggie har narret dem begge to."

„Åh, det er sådan noget *lort*!" Jackie gloede rasende på Tovey, der var ved at forsyne sig med frugtkage. „Du opklarer et mord, og jeg vasker pis af en odder."

Calvin overgav sig med et skuldertræk. „Verdens værste job."

Amanda Bell blev anholdt mistænkt for sammensværgelse og mord lige efter klokken 20. Da kommissær King sagde *mord*, græd hun igen og sagde: „Men jeg blev narret! Det blev vi begge to!"

„Tror De hende, ma'am?" spurgte Calvin bagefter.

„Det er muligt. Der er en del indicier, der hober sig op imod Reggie. Nu vi har Amandas udsagn, taler vi med ham igen."

„Skal jeg tage hen efter ham, ma'am?" sagde Pete ivrigt.

King skævede til uret og rystede på hovedet. „Nej. Vi taler med ham i morgen i butikken. Jeg vil ikke hente ham ind og give ham tid til at tænke."

Calvin var også opmærksom på tiden og spurgte: „Hvad med Felix, ma'am?"

King spidsede læberne.

„Han er næppe nogen flugtrisiko," sagde Pete.

„Jeg hader at skulle lade en gammel mand overnatte i en celle," gav King ham ret, „selv med et Transformers-tæppe." Hun tænkte sig om og nikkede. „Hvis I to ikke har noget imod at blive og gøre papirarbejdet ..."

Det havde ingen af dem noget imod, og lidt efter klokken 21 blev Felix Pink løsladt på politiets ansvar.

Passe på Skipper

Felix måtte underskrive en masse papirer om, at han forstod en masse – blandt andet at han ikke måtte tage til Abbotsham eller kontakte Cann-familien. Han havde også udgangsforbud efter klokken 21, hvilket passede meget godt, da det alligevel var hans sengetid.

Da han gik, gav Jackie ham et stort kram, og Calvin trykkede hans hånd, og Tony Coral klappede ham på skulderen og gav ham en papirpose, der var så tung, at den kunne have været fuld af guld, men Felix frygtede, at det var kage.

Så kørte Pete Shapland ham hjem og nægtede at tage imod benzinpenge.

Det var for sent til at vække miss Knott og hente Mabel, men han ringede til Geoffrey.

„John! Er du hjemme?"

„Ja. Jeg er lige blevet løsladt mod kaution."

„Er du blevet sigtet?"

„Nej."

„Pragtfuldt! Du må lade mig vide, hvad du har fortalt dem, så vi er synkroniseret."

„Jeg forklarer det hele senere, Geoffrey, men lige nu har jeg brug for din hjælp."

„Selvfølgelig!" sagde Geoffrey uden at tøve.

„En af mine kautionsbetingelser er, at jeg ikke må tage til Abbotsham."

Der blev en forvirret pause. „*Vil* du da til Abbotsham?"

„Nå ja, jeg er ret bekymret for Skipper."

„Skipper Cann?" sagde Geoffrey. „Hvad er der galt med ham?"

„Jeg tror, han er i fare, Geoffrey. Jeg tror, nogen forsøger at slå ham ihjel."

„Du mener foruden os?"

„Ja. Men ikke selvmord. Jeg taler om *mord*."

„Mord!" Geoffrey lød chokeret. „Er du sikker?"

Felix overvejede spørgsmålet nøje. „90 procent sikker," sagde han. „Jeg tror, nogen har savet i hans stok og erstattet hans morfin med oxycodon."

„Har du sagt det til politiet?"

„Nej."

„Hvorfor i alverden ikke?"

Felix var pinligt berørt. „Altså, det er en lang historie, Geoffrey. Jeg lovede Skipper, at jeg ikke ville."

„Hvad gjorde du?"

„Ja. Nå ja, det hele løb lidt løbsk efter den første ... hændelse. Jeg gik tilbage til huset, og Skipper og jeg blev venner –"

„Helt ærligt, Felix!"

„Jeg ved det. Undskyld. Men pointen er, at jeg ligesom har holdt øje med ham, men nu kan jeg ikke, og jeg er bange for, at han er i fare, og – som du ved – ville han ikke være i fare, hvis vi havde gjort vores job ordentligt i første omgang."

„Du mener, hvis han var død?"

Det vidste Felix ikke, hvordan han skulle reagere på, og til sidst sukkede Geoffrey. „Godt," sagde han. „Hvordan kan jeg hjælpe?"

Felix blev så lettet, at han kunne have givet ham et knus. Geoffrey havde ikke bebrejdet ham, ikke sagt til ham, at han havde været dum, selv om det var præcis, hvad han havde været; han havde heller ikke sagt, at han ikke ville have noget at gøre med hans rod, og knaldet røret på. Han var bare Geoffrey – praktisk og hjælpsom, arbejdede på at hjælpe andre trods sin egen sygdom. En ægte Exiter.

Felix følte sig næsten rørt til tårer. Han rømmede sig. „Jeg håbede på, at du kunne sende nogen derhen, for at holde øje med ham. Jeg ville hade, hvis der skete ham noget."

Der blev stille et øjeblik, og så sagde Geoffrey bare: „Overlad det til mig, Felix. Jeg tager mig af Skipper."

Da Geoffrey Skeet havde lagt på efter samtalen med Felix, sad han i lang tid og bare tænkte.

Så tog han en skruetrækker, rejste sig fra sin kørestol og gik hurtigt hen til foden af trappen.

Han satte sig på hug ved trappeelevatoren, skruede motorlåget af og åbnede det. Der var ingen motor indeni. Rummet, hvor motoren skulle have siddet, var proppet med snesevis af tætpakkede mursten af 50-pundssedler og en smartphone.

Geoffrey tog telefonen ud og satte sig på andet trin med albuerne på knæene og ringede op. En lille sort og hvid kat snoede sig om hans ben, og han kløede den blidt på hovedet og sagde: „Hej, Buttons."

Da hans opkald blev besvaret, var den stemme, der kom ud af Geoffreys mund ganske anderledes. Mindre kultiveret. Mindre venlig. Mere ...

„Kvik?" sagde han. „Det er Terry."

Gammelt salt

Skipper Cann sov altid med gardinerne trukket fra, så han kunne se månen.

Somme tider, når han vågnede om natten, åbnede han øjnene halvt mod stjernerne og forestillede sig, han stadig var på havet og småblundede ved *Susannas* ror, mens bølgerne klaskede blidt mod hendes klinkbyggede sider.

I nat snærede rebene mod klamperne og fik dem til at *knirke knirke knirke ...*

Skipper åbnede øjnene.

Månen var smal, og værelset var mørkt, og det tog ham et øjeblik at forstå. At han ikke var på en båd, men i seng – hvor han havde været i flere måneder og ville være nu, indtil det var slut.

Knirk ... knirk ...

Han bevægede øjnene, men ikke hovedet.

Knirk ... knirk ...

Nærmere. Nærmere.

Toff dirrede mod hans ben, da en skygge dukkede frem ved siden af sengen. Der var så lidt lys, at hvis Skipper ikke havde været 50 år på havet og var vant til nattens former, ville han aldrig have kunnet se Reggie – eller den lyse pude, han knugede mod brystet.

„Skipper?"

Langsomt lukkede Skipper øjnene.

„Skipper?"

Reggie hviskede ikke. Det var, som om han ønskede, at han skulle vågne og sige *ja*.

Men Skipper sagde ikke noget.

Han vidste, hvad der ville komme, og skønt hans hjerte var forvirret, var hans hoved meget klart.

Kæmp ikke imod, sagde hans hoved. *Det var, hvad du*

ønskede før. Dengang var du klar. Lad det ske nu. Hellere en, der elsker dig, end fremmede. Hellere her end i en hospitalsseng, hvor de aldrig slukker lyset. Det er snart overstået. Væk fra dette liv, væk fra denne smerte og videre til ... hvad? Alle skal af sted, men ingen ved det. Skræmmende og magisk. Kæmp ikke imod. Lad det komme. Kæmp ikke imod ...

Men det krævede al hans viljestyrke ikke at sætte sig op og råbe, at han var vågen og i live – og agtede at forblive det for evigt!

„Skipper?" sagde Reggie mere sagte, og denne gang var der et knæk i hans stemme, der knuste den gamle mands hjerte.

Hans dreng. Hans drengs dreng. Lille Reggie. Der havde haft så hårdt brug for ham så længe. De havde brug for hinanden, han og Reggie. Konen væk, moderen væk, Albert ingen hjælp. Alene sammen. Livet havde været hårdt for dem begge to. Og sådan var det stadig. Men de havde altid elsket hinanden, havde de ikke?

Det havde de.

Det gjorde de.

Det gjorde de *stadig* – det var Skipper sikker på, selv mens han ventede på, at den dreng, han elskede, skulle dræbe ham.

Tårer trillede stille fra hans lukkede øjne og ned gennem hans kinders kløfter ind i hans ører, hvor de dannede pytter og kølede af, og ned ad hans kinder til læberne. Han ville aldrig forsvinde på havet, men i det mindste ville han dø med salt i ansigtet, og smagen af oceanerne ville trøste ham, mens han drev bort.

Et sidste glimt af månen ...

Han åbnede sine øjne en smule og skar ansigt.

Reggie var væk.

Men han var her endnu.

Og Skipper Cann lå på sin fugtige pude og hulkede af lettelse og skuffelse.

Derbydag

Reggie Cann vågnede tidligt på derbydagen med hele verden hvilende på sine skuldre.

Da Døde Mike ankom til Ladbrokes for at åbne, stod han allerede på dørtrinet, og da Dennis Matthews kom ved halvtitiden, rejste Reggie sig og gik lige over til ham midt i butikken.

„Jeg kunne ikke gøre det," sagde han trodsigt, „og jeg *gør* det heller ikke. Så gør du bare dit værste!"

Han rystede som et espeløv, men det skammede han sig ikke over. Han skammede sig ikke over ikke at have dræbt sin bedstefar, så han kunne stjæle hans hus og betale en forbryder. Det krølhårede møgdyr kunne da bare slå ham til lirekassemand, hvis han havde lyst. Han kunne rende ham.

Men Matthews stod der bare med rynket pande – som om der var en enkel løsning på Reggies problem, og han havde tilbudt ham den løsning, men Reggie ikke havde taget imod den. Hans store, furede ansigt sagde, at det ikke gav nogen mening for ham, og nu så han på Reggie, som om han var en skør hjemløs, og han overvejede, om han skulle stikke ham en femmer eller stikke ild til ham.

„Det bliver Terry ikke glad for," sagde han til sidst.

Jamen så op i røven med Terry.

„Og jeg har et rygte at passe på."

Og også op i røven med dig, tænkte Reggie, og han skælvede, men han blinkede ikke. Sagde ikke noget. Gav ikke efter. *Dette* var hans streg i sandet.

Og den holdt.

Dennis Matthews brød øjenkontakten først. Kiggede på væggen med skærme. Så trak han på skuldrene og sagde: „Normalt ville jeg ikke gøre det her, men jeg har

ondt af dig." Han sukkede. „Du skylder mig en tjeneste." Så rakte han hånden frem, og Reggie trykkede den af bar overraskelse.

„Tak," sagde han. „Det gør jeg! Tak."

Reggie forlod butikken og gik op ad bakken til sit arbejde.

Han havde været så bange! Så bange, at han nær havde dræbt Skipper. Det føltes helt uvirkeligt nu.

Gud være lovet, at det var overstået.

Da hoveddøren gik op, knurrede Toff og vækkede Skipper.

„Hayley?"

Hun svarede ikke. Lige meget – hun ville snart komme op. Måske ville hun lave morgenmad til ham. *Morgenmad!* Han kunne ikke huske, hvornår han sidst faktisk havde haft lyst til noget at spise. Men i dag ville han tvinge sig til det. I dag havde han brug for energien. Ristet brød med marmelade, måske?

Skipper tændte for radioen.

Så han hørte ikke Dennis Matthews knirke hen over trægulvet i forstuen og hen til køkkenet – standse et øjeblik – og så knirke ud af huset igen.

Og han hørte ikke gassen hvæse ud af komfuret, hvor alle fire blus var skruet helt op.

Kvik Sands var blevet forbandet med lige netop intelligens nok til at vide, at han ikke var helt klog nok. Derfor var han en bitter, ung mand.

Han var flydt gennem livet, vred over ikke at blive til noget, men for doven til at arbejde hårdere, end han allerede gjorde. Hvilket var næsten ikke. Somme tider

slog han græs, somme tider byggede han mure, somme tider lavede han småjobs. Somme tider lavede han meget *sære* jobs. Og somme tider var han for fuld til at lave noget som helst, hvilket var rart, så længe det varede.

Han var begyndt at ryge som tolvårig og satsede på, at det ville slå ham ihjel, når han var 30, så han måske kunne begynde sit næste liv med bedre evner, flere penge og på et varmere sted. Men han var 36 nu og var netop begyndt at blive bekymret for, at medmindre han gjorde noget ukarakteristisk modigt, ville han snart være en bitter *gammel* mand.

Han havde aldrig været gift. Aldrig været forelsket. Ikke engang *kunnet lide* nogen. Aldrig haft et regulært arbejde og fik det sandsynligvis heller ikke nu. Hans forældre var kedelige lønslaver uden penge. Den eneste, han kaldte for en „ven", var Dennis Matthews.

Mens de fleste af hans venskaber kun holdt, til flasken var tom, var der mere substans i hans venskab med Matthews. Kvik var lille, og Matthews var stor. Det var godt for Kvik. Kvik havde aldrig penge, mens Matthews somme tider havde masser. Det var også godt for Kvik. Og – mest vigtigt – de havde en fælles drøm om at vinde på heste og en virkelighed med at tabe på dem.

Den vage drøm om at vinde – et eller andet, på en eller anden måde – var den eneste grund til, at Kvik stod op af sengen de fleste morgener.

Men denne morgen var han stået op af sengen for at dræbe en mand.

Det ville blive hans første.

Han havde lavet jobs for Terry før. Ikke afklapsninger – det var Dens afdeling – men trusler på lavt niveau, levering af BRUG FOR PENGE?-pjecer – den slags ting. Det gav mere end mure og græs, men ikke, hvad han higede efter. Den store gevinst.

Det her var den store gevinst. 10.000 pund. Kontant. Ingen skat.

Og det var en gammel mand, der havde brug for at komme af sted. En gammel mand, der *ønskede* at dø. Som Terry fortalte det, ville det dårligt nok føles som mord. Det ville være som at gøre den gamle støder en tjeneste og få penge for det.

Og fordi Kvik Sands fik penge for det, gik han, før han tog til Abbotsham, ind på Cleverdons i Mill street, så snart de åbnede, og forkælede sig selv med en Fuld Engelsk Morgenmad.

Kvik gav sig god tid med sine æg og bacon og ristet brød, og bagefter lod han et pund ligge ved siden af tallerkenen – de første drikkepenge, han nogen sinde havde givet nogen – og tog bussen de fem kilometer op ad bakken til Abbotsham.

Han stod af ved kirken og gik 50 meter tilbage til Black Lane og 50 mere til det sidste hus på højre hånd. Nummer 3. Der holdt en lille, rød sportsvogn i indkørslen. Den var totalt smadret. Nogen havde givet den en ordentlig omgang, og for første gang begyndte Kvik at føle sig nervøs. Det havde han ikke forventet, men han kunne ikke lade være. Han begyndte at ryste og følte det, som om han blev overvåget. Han standsede ved Cann-familiens hoveddør og så sig om.

Fra den anden side stod en uregelmæssig række havenisser og kiggede på ham. Kvik kunne ikke lide det. Men der var ingen *mennesker*, der kiggede. Ingen undskyldning for ikke at brække døren op og træde indenfor og lukke den hurtigt efter sig.

Han stod i entreen og udstødte et langt, ujævnt suk. Da han trak vejret ind igen, rynkede han på næsen. Skide katte! Stedet stank af pis.

Kvik havde ikke noget våben med sig, så han gik ind i køkkenet for at finde den kniv, han skulle bruge til at dræbe den gamle mand med. Det behøvede ikke at være noget særligt. En spids og en æg. En kniv var en kniv, og på denne måde betød det, at den ikke kunne spores til

ham. Han ville bruge den, vaske den og lægge den tilbage i en skuffe. Det var hele hans plan, og han syntes, den var god i betragtning af det korte varsel.

Men hans hænder rystede stadig lidt, og han vidste, at det måtte han standse, hvis han skulle have det her gjort ordentligt.

Så Kvik gjorde, hvad der faldt ham naturligt.

Han tændte en cigaret.

Bum!

CompuWiz var som en tidslomme. Den var nøjagtigt, som de havde set den sidst. Ikke engang støvet var blevet forstyrret, og Daz havde sin Asteroids-T-shirt på igen. Eller stadig. Calvin gøs ved tanken. Daz hentede Reggie fra bagbutikken. Han kom ud, stadig med en lille skruetrækker i hånden.

„Vi har anholdt Amanda Bell mistænkt for mord," sagde King ligeud, og Reggies ansigt blev slapt af chok.

„Hans kæreste?" sagde Daz. De ignorerede ham.

„Reggie?" sagde King.

„H-hvad vil I mig? Jeg ved ikke noget om det."

„Hvis du vil være så venlig at følge med, så kan vi tale om det på stationen."

„Har jeg noget valg?"

„Egentlig ikke," sagde hun venligt, så han gik gennem butikken med dem.

„Det er bare så langt ude, mand," blev Daz ved med at sige. „Det er bare *så* langt ude."

Calvin sørgede for, at Reggie ikke slog hovedet, da han satte sig ind bag i bilen. Han lænede sig ind for at spænde Reggies sikkerhedsbælte, fordi Reggie så så fortumlet ud.

„Det er ikke hendes fejl," sagde Reggie tonløst. „Jeg tror, Albert ønskede at dø."

King standsede på rabatten og vendte sig for at se på ham. „Hvad mener du?"

„Han skyldte folk en masse penge. Ubehagelige folk. Han stillede huset som sikkerhed for et lån."

King og Calvin udvekslede blikke. „Hvor stort et lån?" sagde King.

„40 kilo," sagde Reggie. „Og da de hjemkaldte det, er

jeg ret sikker på, at han arrangerede Exiterne til Skipper. Overtalte ham sikkert til det –"

Han holdt op med at tale og tog sig sammen, før han fortsatte. „Han vidste, jeg ville være ude af huset. Det ville have været let for ham at tage tingene ud fra Skippers værelse. Skipper sov sikkert. Han sover *altid* for tiden."

King og Calvin nikkede begge. De havde en ret god idé om hvorfor. Det ville have været en smal sag for Albert at give sin far den oxycodon, han åbenbart brugte i stedet for sin sædvanlige morfin.

„Hvem er disse ubehagelige folk, Reggie?" sagde King.

Reggie tøvede. Så skævede han til Calvin. „En af bookmakerne. Dennis Matthews."

„Ham kender jeg," sagde Calvin.

„Han gennembankede mig," sagde Reggie. „Sagde, at jeg skulle betale Alberts lån. Men der var ingen penge tilbage, og så var det, at han sagde, at jeg skulle slå Skipper ihjel –"

Kriminalkommissær King spærrede øjnene op. „Det gjorde du ikke, vel?"

Reggie rystede på hovedet. „Følge i min fars fodspor," sagde han. „Før det vidste jeg kun, at Albert havde satset vores hus. Men det var dér, jeg fandt ud af, at han havde indkaldt Exiterne."

„Men hvorfor skulle Skipper gå med til det?" spurgte Calvin.

Reggie trak på skuldrene. „Han er gammel og syg og har altid haft dårlig samvittighed. Han havde en affære, da Albert var spæd, og hans kone forlod ham og vendte aldrig tilbage. Han prøver altid at gøre det godt igen over for Albert. Tager ham altid i forsvar. Undskylder ham."

„Og hvorfor skulle Albert skifte mening og begå selvmord?"

„Det ved jeg ikke," sagde Reggie. „Måske så han kunne slippe fra os alle sammen – som den gamle kone sagde

ved begravelsen. Men jeg går ud fra, at han udnyttede Exiterne til at begå selvmord, så jeg vil ikke have, at hans død skal bebrejdes andre."

Kriminalkommissær King nikkede langsomt. „Et bedrag –"

Der lød et dybt, rungende *BUM*!

„Hvad fanden var *det*?" sagde King. Hun tog sin telefon, men før hun kunne ringe til nogen om noget, brød helvede løs omkring dem, da brandstationens alarm hylede, ståldøre gik op, og tre blanke, røde køretøjer brølede rundt om dem med blinkende lygter og vrælende sirener. Uden et ord kastede King sin telefon hen til Calvin, huggede bilen i første gear, tændte lygterne og ræsede efter dem – op ad Abbotsham Road i retning af en søjle af røg og støv, der steg op fra horisonten.

Canns hus var væk.

Bare ...

Væk.

I dets sted lå en enorm dynge rygende brokker, der bredte sig i alle retninger og forvandlede Black Lane til et stenet månelandskab. Hvert eneste hus i gaden havde mistet ruder, og hele rækken af havenisser overfor var væltet som ænder i et skydetelt.

King parkerede i udkanten af brokkerne, og Calvin vendte sig og kiggede på Reggie. Hans mund var åben, men han var så chokeret, at ikke en lyd kom ud.

Brandmænd var allerede i fuld gang med at rydde en vej gennem brokkerne.

„Tjek naboerne!" råbte King og åbnede sin dør. Bag hende prøvede Reggie på det samme, men bagdørene var låst.

„Bliv her, Reggie!" sagde hun. „Så snart de finder noget, får du det at vide. Det lover jeg."

Calvin løb først hen til Moons hus. Han bankede, men der kom ikke noget svar, så han tog en blomsterkrukke fra forhaven, smadrede ruden i døren og lukkede sig selv ind. Trods katastrofelydene udefra føltes huset sælsomt stille, og støv gjorde luften mørk.

„Mrs. Moon?" kaldte han. „Mr. Moon? Donald?"

Adskillige vinduer var blevet blæst ind, og der var glas overalt. Calvin knækkede og knasede sig vej ned ad gangen. I det bageste værelse sad Donald Moon i den stol, han havde siddet i sidst. Med glas i skødet. Glas og blod og støv. De franske døre var væltet ind over ham. Han havde stadig sin kikkert i hånden.

„Mr. Moon?"

Han kiggede forvirret op. Calvin havde aldrig været så lettet over at se en mand bevæge sig. „Mr. Moon, det er betjent Bridge."

„Hvem?"

„Betjent Bridge," gentog han. „Calvin Bridge, fra Bideford Politi."

„Calvin." Donald Moon nikkede. „Jeg sad lige og kiggede på fuglene, og så faldt vinduet ind." Han lød mere overrasket end noget andet.

„Javel," sagde Calvin. „Hvor er mrs. Moon?"

„På indkøb."

Gud være lovet.

„Godt," sagde han. „Sid bare stille et øjeblik, så skal jeg få det her væk."

„Tak."

Han samlede glasskår op fra manden, indtil kun et enkelt skår var tilbage, begravet i hans lår. Der var en masse blod, men det pumpede ikke, så Calvin afviste den mulighed, at det havde skåret lårpulsåren over.

„Det er godt nyt, mr. Moon. De har kun fået dette ene stykke glas i låret, og det har ikke ramt en arterie. Jeg får fat i nogle håndklæder til at tørre blodet op med, og så kommer der en ambulance om et øjeblik."

„På badeværelset," sagde Donald Moon. „Bliver det godt igen?"

„Ja, det gør det," sagde han opmuntrende, da han forlod stuen. „Og hvor var det heldigt, at mrs. Moon var ude."

„Ja." Donald Moon blev ved med at sludre. „Hun gik bare efter brød, og jeg sagde, at det behøvede hun ikke, for vi har brød i fryseren, men hun kan godt lide frisk ..."

Calvin trampede op ad trappen og greb et par håndklæder fra stangen i badeværelset. Hele tiden råbte han tomme opmuntringer ned om boller og rundstykker. Den største trussel mod mr. Moon lige nu var chok, og så længe de talte om bagværk, var det usandsynligt. Han skyndte sig nedenunder, forsøgte at undgå de større glasskår og fandt mr. Moon bevidstløs i sin stol.

Derefter flød det hele ud i en tåge for Calvin – ingen puls, læber, der blev blå, lægge mr. Moon ned på gulvtæppet, finde det rigtige sted på hans brystben og begynde at pumpe, mens han råbte på hjælp, men ingen kom, og ingen kom, og med Gamle Gråskæg længst fremme i tankerne hev han til sidst mr. Moon klodset op på skuldrene og tumlede ud i krigszonen af flammer og røg og støv og brandbiler og ambulancer og politibiler.

Så kom alle farende for at hjælpe, og mr. Moon blev hurtigt læsset ind i en ambulance, der fór ud ad Black Lane forbi Reggie Canns chokerede ansigt presset imod politibilens mørke vindue.

„Er du såret?" råbte en brandmand ind i ansigtet på Calvin, og Calvin kiggede ned ad sin marineblå habit og hvide skjorte dækket af blod og sagde *nej* og kunne kun håbe, at det var sandt.

Brandmanden forsvandt, og Calvin gik ind ved siden af og tjekkede den døve mrs. Digby. Hendes ruder var revnet, men ikke trykket ind. Så gik han over og mødte kommissær King på vej ud fra Bob Wilsons hus.

„Du godeste, Calvin, er du såret?"

„Nej, ma'am," sagde han.

Hun havde tjekket den side af gaden. Mindre skader og chok. Tre mennesker var blevet sendt på hospitalet. Bob Wilson var uskadt og klagede allerede over de mursten, der lå spredt på hans græsplæne. I mængden, der samledes, så Calvin Hayley Pitt og hendes søstre, der gloede og fnisede.

Et hold gasteknikere i refleksjakker ankom for at lukke for hovedhanen.

Calvin og King stod ved kantstenen og kiggede på ruinen af nummer 3, hvor brandmændene var holdt op med at sprøjte vand og nu gennemrodede de rygende brokker. Ødelæggelsen af huset var næsten total. Her og der var der noget genkendeligt – et bordben, en paletkniv, en mikroovn – men alt havde samme farve af murstensstøv, hvilket fik den ene klump af noget til at ligne den anden ret meget.

Calvin gik hen til kanten af brokkerne og talte med en brandmand.

„Har I fundet nogen?"

„Ikke noget endnu."

„Han må have været i det forreste soveværelse."

„Tak. Det gennemsøger vi, så snart vi finder det."

Brandmandssarkasme. Han var bare i vejen. Han vendte sig for at gå.

Lig.

Calvin *mærkede* ordet mere, end han hørte det. Det var en sær ting. En mærkelig understrøm af oplysninger, der løb igennem brandmændene omkring ham. Noget i deres opførsel, deres udseende, måden, de bevægede sig på, var pludselig subtilt anderledes.

Alle stirrede de på det samme sted.

„Hey!" Den sarkastiske brandmand kaldte ham over. „Kender du beboeren?"

Calvins blod blev koldt. Han nikkede. Så ikke på Reggie. Så ikke på andet end det mørke stof og refleks-

striberne på brandmandens bukseben, mens han forsigtigt fulgte dem gennem brokkerne. Hans hænder kløede af pludselig sved. Ville Skipper Cann overhovedet ligne et menneske? Eller bare endnu en *ting* dækket af murstensstøv? Han ville ønske, at det ikke skulle være ham, der fandt ud af det. Ville ønske, at han sad hjemme på stationen og spiste dårlig frugtkage eller rensede pis af en odder.

Verdens værste job.

Han fulgte benene, indtil de standsede ved siden af tre lignende par.

Calvin trak vejret dybt, kiggede ned og så omridset af en mands torso dækket af brunt støv. Med ansigtet nedad, gud være lovet. Det meste af kroppen stadig begravet af mursten. Den ene arm var væk ved albuen, men hovedet var næsten intakt.

Næsten. Han prøvede på kun at se på de dele, der stadig var der.

„Er det ham?"

Calvin så op. Kommissær King havde taget Reggie med hen til kanten af murbrokkerne.

„Er det ham?"

„Nej," sagde han og vendte sig mod Reggie. „Det er ikke ham, Reggie."

Reggies ansigt gik i opløsning. „Men hvem fanden er det så?"

„Milde himmel!"

Alle kiggede forvirret på Calvin, men han kunne bare pege forbi dem og ned ad Black Lane, hvor en gammel mand kom gående – gennem postapokalyptisk støv og røg og ruiner – med en lille sort og brun hund i snor.

Taberen

Alle græd. Selv brandmændene.

Redderne fik den rystede Skipper Cann til at sætte sig i bagenden af en ambulance, og mellem sug af en iltmaske fortalte han dem, at han havde været nede hos Bouchers i Bideford for at føre huset over i Reggies navn.

„Men nu *er* der ikke noget hus," sagde han sørgmodigt.

„Pyt med huset, Skip," sagde Reggie hæst, og alle græd igen.

Så knugede Reggie sin bedstefar og sagde: *Vi ses snart*, og de lukkede dørene og kørte ham på hospitalet.

Calvin følte sig pludselig meget træt. Meget træt og meget snavset. Han kiggede ned ad sit jakkesæt, som var ødelagt, og sin skjorte, der var klistret til hans mave af Donald Moons blod. Gamle Gråskægs Sankt Christopher-medalje glimtede gennem blodet. Calvin tog den op og kiggede på den. Han var ikke religiøs, men noget havde beskyttet ham i dag. Noget havde beskyttet dem alle.

„Sankt Peter," sagde Reggie, som om han havde hørt Calvins tanker.

„Hvad?"

Reggie pegede på medaljen. „Sankt Peter."

„Det er en Sankt Christopher," sagde Calvin.

„Nej," insisterede Reggie. „Se, han bærer nøglerne til Himmerige."

Calvin kiggede ned, og det gjorde han. „Hvad gør Sankt Christopher så?"

„Stirrer bare ud i det fjerne, tror jeg."

„Jeg vidste ikke, du var religiøs," sagde Calvin, og Reggie rystede på hovedet.

„Det er jeg heller ikke. Men Skipper havde en magen til, da jeg var lille. Sankt Peter er fiskernes skytshelgen."

Calvin vendte medaljen. „Ved du, hvad det betyder?"

Reggie kneb øjnene sammen. „BD77? Det minder mig om noget ..." Men så rystede han på hovedet.

Kriminalkommissær King kom derhen. „Jeg kører Reggie på hospitalet nu, Calvin, men jeg vil gerne vide, hvem fanden den døde mand er. Jeg har sagt, de skal ringe til dig, så snart de har fået ham hevet ud, så du kan tjekke ham for ID."

„Ja, ma'am." Han så hende føre Reggie og hunden tilbage til bilen.

En alarm lød fra hans telefon, og Calvin satte sig tungt ned på kantstenen og så Seaspeak runde Tattenham-hjørnet, som om han var på skinner, og fræse op ad Epson-bakken og vinde derbyet.

Han var ved at græde, fordi Gamle Gråskæg ikke var der til at se det.

Rumbaba sjokkede ind som nummer 9, så Calvin var en død mand, men han var alt for træt til at opbyde nogen interesse for sin egen skæbne. Han støttede hovedet i hænderne og albuerne på knæene og lod larm og støv og ballade køre rundt om sig.

En brandmand vækkede ham 20 minutter senere for at identificere liget.

Det var Kvik Sands.

Det vidste Calvin i samme øjeblik, han kiggede ned på det nu fuldt blottede og gennemblødte lig, men han gennemgik også mandens lommer for at bekræfte hans identitet. Der var kun et kreditkort i en anden mands navn og en tynd stak A5-foldere. Calvin åbnede en af dem. *BRUG FOR PENGE?* Stod der med store bogstaver. Og nedenunder: *STORE PENGE HURTIGT! Ring til Terry NU!* og så var der et mobilnummer.

Han stod stadig over liget, da Maria, redderen, ringede

for at fortælle ham, at Donald Moon ville klare det. „Han har mistet tonsvis af blod. Du har helt sikkert reddet hans liv," sagde hun.

„En ud af to er ikke så ringe," sagde han. Han anede ikke, hvor hun havde hans nummer fra.

„Er du stadig på stedet?"

„Lidt endnu."

„Kom nu ikke noget til."

„Det var tanken."

„Når du har fri, vil Dan og jeg gerne give en drink, fordi du gjorde vores arbejde."

Dan. Den anden redder. „Fint," sagde han. „Tak."

„Men Dan kan ikke komme," sagde hun, og selv her midt i ruinerne kunne Calvin fange drilleriet i den tavshed, der fulgte hendes ord.

Så han lo, og hun sagde: „Du har mit nummer nu, så brug det."

„Det vil jeg gøre," sagde han og følte sig som Ryan Gosling.

Han lagde på og spurgte den nærmeste brandmand, om der var mere, de havde brug for ham til.

„Ikke medmindre vi finder et lig til." Han blinkede.

Calvin nikkede taknemmeligt. Det havde været en lang, hård dag, og han var klar til at tage hjem og blive fuld.

Han begav sig tilbage over ruinerne. Det var en risikabel affære. Han tog et forkert skridt, så et stykke murværk gik løs, og han var ved at falde. Et glimt af guld blev blottet under hans højre fod, og han bukkede sig og samlede Albert Canns rejseur op. Det, han havde haft stående ved siden af sengen. Det var selvfølgelig i stykker – skiven hang som et spøg og skæmt-øje, og kapslen var bulet. Da Calvin drejede det i hænderne, svingede bagsiden åben, og to stumper foldet papir faldt ud.

Han bukkede sig og samlede dem op. Det første var en folder med teksten *BRUG FOR PENGE?* Calvin vidste,

hvad det andet var, endnu før han så meget som havde rørt ved det. Størrelsen, farven, papirkvaliteten, det hele var straks pinagtigt velkendt.

Han foldede spilletalonen ud.

SEASPEAK DERBYVINDER 5000 PUND.

Han tabte vejret. Måtte læse det to gange. Tre gange. Fem *tusind* pund? Som *vinder*?

Dumme penge ...

Gamle Gråskægs ord rungede i hans hoved. Først hos bookmakeren – og så ved begravelsen.

Men Albert Cann var ikke smuttet fra dem. Han var ikke ude af spillet.

Men han *havde* vundet ...

50-1.

Spilletalonen i Calvin Bridges hånd var en kvart million pund værd.

Den store hemmelighed

De slog Dennis Matthews' hoveddør ind ved daggry næste dag for at have overraskelseselementet. Men Matthews viste sig at være morgen og kæmpede bravt. Han flængede Petes pande med en skarpkantet ring og fik Calvin i et førergreb, før det lykkedes dem at få ham ned på gulvtæppet i soveværelset og sætte sig på ham.

Mens de var dernede, fik de øje på en sportstaske under Matthews' seng, der viste sig at være propfuld af penge. Senere ville Jackie Braddick tælle dem (og tage selfies sammen med dem) og få det til lige knap 17.000 pund.

Da de omsider fik slæbt Matthews ud til bilen og tvang hans enorme hoved ind ad bagdøren, knurrede han ikke desto mindre til Calvin: „Du skylder mig 500 pund."

„Sådan er væddeløb." Calvin trak på skuldrene – men kun fordi Matthews allerede var i håndjern.

På vejen tilbage fra East-the-Water ringede kriminalkommissær King og sagde, at de havde lavet en søgning på *BRUG FOR PENGE*-folderen og fået en adresse på lånehajen Terry.

„Du vil aldrig tro det," sagde hun, „men vi har været der før."

De tog alle til Exeter. To biler. Calvin i uniform, for han havde måttet smide den marineblå habit ud og havde ikke andre. Før de tog af sted, tjekkede han, at han havde medaljen om halsen. Det var dumt. Han var ikke engang på havet, endsige ude at fiske, men efter i går følte han sig nøgen uden den.

„Så Geoffrey Skeet lånte Albert penge?" sagde Pete på vejen.

„Måske til dem alle sammen," sagde Calvin mørkt og spekulerede på, om han mon havde overset noget i Exiter-papirerne, der kunne have bragt dem hurtigere frem.

„Så Exiter-chefen lånte folk penge og fik dem tilbage, når deres rige slægtninge begik selvmord ... arrangeret af Exiterne?"

Calvin nikkede sørgmodigt. „Og vi troede hele tiden, at lånerne udnyttede Exiterne til at fremskynde tingene og arve hurtigere. Men nu ser det ud til, at Exiterne udnyttede *dem* fra starten. I hvert fald Skeet. Skabte et behov gennem lånene og leverede løsningen via assisteret selvmord."

„For satan da," sagde Pete. „Det havde jeg ikke set komme."

Calvin syntes, det sagde noget godt om Pete, for man skulle være ret syg i hovedet for at se det komme.

De parkerede en gade væk for ikke at advare Skeet. Han var næppe en flugtrisiko, men de ville ikke give ham tid til at ødelægge det bevismateriale, som de vidste, at de måtte gøre sig mere umage for at finde denne gang.

Ingen viskestykker.

King bankede, og de ventede, bankede igen, og de ventede igen.

Naboen stak hovedet ud ad døren og sagde: „Han er derinde. Bliv ved med at prøve."

Og sandelig, da King løftede hånden for at banke igen, kom der afgjort en lyd derinde fra.

„Sikkert ved at komme i stolen," sagde naboen hjælpsomt. „Har han gjort noget galt?"

„Vær venlig at gå indenfor, ma'am," sagde King og bankede igen.

Denne gang kom der ingen lyde indefra. „Mr. Skeet?" kaldte hun højt. „Politiet. Vær venlig at lukke op."

Intet.

„Godt, vi går ind," sagde hun.

Og det gjorde de.

Men da de kom ind ved hjælp af et politibrækjern, var der ingen hjemme.

Geoffrey Skeets kørestol stod i entreen. Hans krykker op ad gelænderet. Huset var tomt, bortset fra en lille, venlig sort og hvid kat.

„Sært," sagde King. „Kig igen. Også på loftet."

Skeet var der ikke.

King lod Jackie og Pete om at begynde på eftersøgningen af bevismateriale, mens hun og Calvin gik tilbage til bilen for at udspejde området. Da de satte sig ind, gav det et sæt i Calvin.

En mand havde lige krydset den fjerneste ende af en sti i nærheden. Et flygtigt glimt, men ...

„Jeg tror, det var ham, ma'am."

„I en stol?"

„Nej," sagde han. „Fandeme på gåben!"

Hun startede bilen, mens han løb ned ad stien og ud fra den anden ende.

Han havde ret! Det *var* Geoffrey Skeet. Der travede ned ad gaden! Og han bar på en taske ikke ulig den, de havde fundet under Dennis Matthews' seng om morgenen, bare større.

„Geoffrey Skeet!" Calvin løb efter ham. Han forventede en jagt. Hvis Skeet kunne gå, kunne han sikkert også løbe. Men i stedet vendte Skeet sig ved lyden af fodtrin. Så gik han op ad en havegang, hen langs siden af et hus og standsede og ventede på, at Calvin skulle indhente ham.

„Hvad fanden laver du? Du *går*!"

„Et mirakel, ikke?" lo Skeet. „Ingen ønsker at tro, at en krøbling kan være forbryder. Ingen ønsker i hvert fald at være den første, der siger det."

„Såh?" sagde Calvin. „Jamen jeg siger det. Geoffrey

Skeet, du er anholdt for sammensværgelse om mord. Du behøver ikke at udtale dig, men –"

„Du anholder mig ikke," afbrød Skeet med en så bydende overbevisning, at Calvin standsede midt i sætningen. „Hvis du anholder mig, giver jeg dig ikke halvdelen af pengene i denne taske."

„Jeg vil ikke have penge," bed Calvin.

„Alle vil have penge," sagde Skeet. „Og der er en halv million pund i tasken. Den er meget tung, og jeg er gammel og – som du ved – invalid ..." Han lo, og Calvin havde lyst til at give ham en på tuden. „Så du ville gøre mig en tjeneste ved at lette mig for halvdelen. Kom nu. Jeg insisterer."

Calvin rystede på hovedet og begyndte igen. "Geoffrey Skeet, du er anholdt for sammensværgelse om mord. Du behøver ikke –"

„Din mor er Cynthia Curley."

Ordene ramte Calvin som et fysisk slag.

Geoffrey smilede til ham og fortsatte. „Tyv, rakkerpak og den største hæler i fire amter. Har tilbragt fjorten af de sidste nitten år bag tremmer – og velfortjent, må jeg sige. Din far er Michael Bridge – siden skilsmissen kun den *næst*største aftager af stjålne varer i West Country. Din bror er Louis Bridge, tyv, hæler, indbrudstyv og nu eneejer af Bridge-firmaet og arving til Bridge-familiens korruptionstrone. Dine andre brødre er junkier, og din søster er en *forpulet luder*."

Calvin mærkede et svælg åbne sig i sit bryst. Alt, hvad han havde gjort, siden han var seksten, havde handlet om at bevare denne hemmelighed. Han havde forladt sit hjem, skåret bånd over, knust hjerter – sit eget inklusive – for at undslippe sin familie. Han havde skabt sig et nyt liv – et anderledes liv – et andet sted. Han var begyndt forfra. Alene. Han savnede sin familie, men han kunne aldrig vende tilbage, for Bridge-familien ødelagde alt. Alt og alle. De kunne ikke gøre for det. Det var deres

forbandelse. Og de ville også ødelægge ham. Hvem ville stole på ham, når først de vidste, hvad han var? Hvad han var kommet fra? Ingen. Hverken strømere eller banditter. Og jobbet handlede udelukkende om tillid. Hvis man ikke kunne stole på en mand, kunne han ikke være i jobbet – og en Bridge kunne man ikke stole på.

Smilet i Geoffrey Skeets ansigt var fra en mand, der havde spillet en uovervindelig trumf ud. Calvin vidste ikke hvordan. Det var ligegyldigt. Skeet vidste det, og det var der ikke noget, han kunne gøre ved nu. Hvis han brød sig om sit job, havde han kun ét valg.

Han snurrede Geoffrey Skeet rundt og skubbede ham så hårdt ind mod siden af huset, at hans gebis faldt ned på betonfliserne, og da han havde givet den fortumlede, gamle mand håndjern på og meddelt ham hans rettigheder uden afbrydelser, kom han til at træde på det.

To gange.

Da kommissær King indhentede dem, havde Calvin ryggen af Skeets jakke fast krammet i den ene knytnæve og en halv million pund i den anden.

De *var* virkelig tunge.

Kriminalkommissær King og Jackie Braddick kørte tilbage til Bideford med fangen.

Undervejs fortalte Geoffrey Skeet dem alle de slemme ting, han vidste om Calvin Bridge. Hver eneste ynkelig, nedrig, ussel detalje om hans families kriminelle fortid, nutid og sandsynlige fremtid.

Han gjorde det, selv om det ikke var let for ham at tale. De dybe flænger i hans læber kunne ikke størkne ordentligt, mens han kæmpede for at gøre sig forståelig, og han havde knækket en fortand. Han krympede sig og skar ansigt hele vejen, men kommissær King var tålmodig og blev ved med at holde øjenkontakt med ham i

spejlet for at opmuntre ham til at fortsætte, selv når det var svært for hende at forstå ham uden de fleste af hans tænder og med de sårede læber, og når han måtte gentage sig selv fire eller sågar fem gange.

På passagersædet blev Jackie Braddicks øjne rundere og rundere, mens hun hørte Geoffrey Skeet systematisk ødelægge Calvin Bridge. Han afslørede endda, at Calvin stadig mødte sin bror Louis en gang om året og tog på camping i Exmoor; at han derfor vendte det blinde øje til sin brors blomstrende forbrydernetværk. For en betjent i tjeneste var det en ødelæggende anklage.

Men selv efter det punkt ville King have mere. Hun nikkede ivrigt i bakspejlet og opmuntrede Geoffrey Skeet til at gå videre.

Og det gjorde han. Det tog ham hele vejen til Torrington at blive færdig med at udspy al den gift, han havde i sig om Calvin Bridge. Omsider standsede han og gav sig af smerte og kvalme af alt det blod, han havde slugt under fortællingen.

King hævede øjenbrynene i spejlet og så skuffet ud. „Var det dét?"

„Det er nok," mumlede han – for det vidste de alle sammen, at det var. Nok til at smide Calvin Bridge ud af politiet med brask og bram. Muligvis endda til en kriminalsag.

Men Kirsty King trak bare på skuldrene ad ham og sagde: „Fortæl mig noget, jeg ikke ved."

Og så lo hun og Jackie Braddick så voldsomt hele den snoede vej tilbage til Bideford, at Geoffrey Skeet flere gange troede, de ville køre galt.

Det ønskede han egentlig, at de ville gøre.

Meget senere den dag – da Geoffrey Skeet var blevet sigtet for et litani af forbrydelser, inklusive mord og af-

presning med mere til følge – kaldte en træt udseende kriminalkommissær King Calvin ind i afhøringslokalet, fik ham til at sætte sig og genfortalte, hvad der var sket på køreturen tilbage fra Exeter.

Calvin var lamslået. „Du vidste det?"

„Selvfølgelig," sagde hun. „Det er mit job at vide, hvem jeg kan stole på."

Calvin fik en klump i halsen. Han kunne kun nikke.

„Jeg håber, du forbliver i civil denne gang, Calvin. Du har næse for det."

„Ja, ma'am. Tak."

„Åh, og Calvin," sagde hun, „hvis du ønsker at bevare en hemmelighed her i huset, så fortæl den for guds skyld ikke til Tony Coral."

Tredje del

Fuglene

Som han ufravigeligt havde gjort det hver morgen, siden Gamle Gråskæg døde, gennemgik Calvin de seneste rapporter om savnede personer, da Jackie Braddick kom ind.

„Alt i orden, *kriminalbetjent* Bridge?"

„Alt i orden, *betjent* Braddick? Hvad skylder jeg denne afbrydelse?"

„Donald Moon er her for at tale med dig."

„Åh!" Calvin lagde sin pen og rejste sig. „Det er fint."

„Han er her ikke for at takke dig for at have reddet hans liv."

„Åh, det er ikke så fint," sagde Calvin og satte sig igen.

Jackie lo. „Jeg ved det godt, ikke? Gnaven, gammel stodder. Nogen har ødelagt hans fuglefoderautomat, og han vil kun tale med dig."

Calvin skar ansigt. „Betjent Braddick, har du fortalt mr. Moon, at jeg er kriminalbetjent nu, og at foderautomater er under min værdighed?"

„Det *har* jeg fortalt ham." Hun nikkede. „Jeg sagde: Hør her, mr. Moon, kriminalbetjent Bridge er en meget betydningsfuld mand nu, der fanger mordere og hopper over høje bygninger i ét eneste spring, og han kan ikke tage sig af Deres ynkelige, små spurve. Men han insisterer, så ..."

I receptionen gav mrs. Moon Calvin et stort kram, men Donald nikkede bare i tavshed under en flad kasket. Han brugte stok, men bevægede sig rimeligt efter omstændighederne.

I afhøringslokalet pakkede han noget ud, der lignede et helt overvågningskamerasystem, af en Morrisonspose – meget af det dækket af fugleklatter.

Verdens værste job, sukkede Calvin for sig selv.

Men han skyndede ikke på mr. Moon. Han lod ham tale ud. Og følte en vis tilfredshed over, at manden stadig var tilstrækkeligt i live til at kede hans røv i laser.

Da alt grejet var ude på bordet, forklarede Calvin Donald Moon, at han faktisk kun behøvede hukommelseskortet, og da han havde fundet det og sat det i computeren, tog det kun et minut at finde den store afbrydelse af det næsten stationære billede forårsaget af en enorm indtrænger.

Han spolede et par sekunder tilbage og begyndte at kigge.

Calvin gættede på, at kameraet var monteret på en gren på æbletræet, for det pegede på en redekasse på stammen. Alt i æbletræet var roligt. Så var der en rystelse og justering og et uskarpt, rødt øre og en tot gråt hår og et sytten sekunders skud af noget stort og beige, der bevægede sig hen over skærmen, så endnu et bump og derefter kun blade og himmel.

„Det er det hele," sagde Donald for det tilfælde, at Calvin havde overset det.

Calvin afspillede det igen. „Så nogen klatrer hen ad grenen ...?"

Donald Moon nikkede.

„Og rammer kameraet med hovedet ... Han passerer gennem billedfeltet, for der er hans jakke ..."

„Han ødelagde foderautomaten," sagde Donald Moon, „og jeg gik glip af blåmejseungerne på grund af ham."

„Sent for unger, ikke?"

„Det her var for et par måneder siden."

Calvin sukkede. Denne forbrydelse var ikke engang ny. Han blev bedt om at efterforske en fuglefoderautomat, der var blevet beskadiget for *hvor* længe siden?

Han tjekkede datoen på skærmen, og hårene på hans underarme begyndte at stritte.

Optagelsen var fra 4. maj – to dage efter Albert Canns død.

Han afspillede klippet igen. Men denne gang gik han lidt længere tilbage til 30 sekunder, før kameraet var blevet slået skævt.

Hvad kiggede han på? Redekassen. Træet. Og bag det huset.

Husene.

Det gik op for ham, at han kunne se en del af bagsiden af Canns hus! Bagdøren og oven over den Reggie Canns soveværelsesvindue. Ikke Alberts, irriterende nok, men alligevel. Bagdøren kunne være afgørende ...

„Hvor langt tilbage går denne optagelse, mr. Moon?"

Donald trak på skuldrene. Calvin spolede tilbage og begyndte at bede. Ikke til Gud, men til noget, nogen, et eller andet sted, der rummede nøglen til held. *Lad den gå to dage mere tilbage,* bad han ...

Han holdt om sin Sankt Peter, mens han så tiden gå baglæns ...

Et glimt af bevægelse.

Det var ham! På Donald Moons fuglekamera – han kom ud ad bagdøren og forsvandt rundt om hushjørnet.

Så gik Felix Pink komisk baglæns gennem haven til huset. Han var smuttet for ham med få sekunder. Felix måtte have været på vej ud af haven efter at have tjekket bagdøren.

Calvin spolede optagelsen baglæns med 16x-hastighed. Felix igen. Hektiske pixels flimrede gennem et hjørne af det stille billede. Og derefter kun fuglekassen, husene og af og til en fugl, der flagrede forbi.

„Skal De se det hele baglæns?" sagde Donald.

„Giv mig lige et øjeblik, mr. –"

Han standsede, for der var en anden, der bevægede sig hen over skærmen.

Det krævede stor viljestyrke at køre hurtigt baglæns, men det var det næste, Calvin gjorde, så han kunne se begivenhederne folde sig ud i realtid.

Han standsede igen ved 09.15.

Ved 09.18 gik et vindue op i Canns hus. Ovenpå, men ikke i Alberts værelse. Soveværelset ved siden af. Reggies, tænkte han efter hukommelsen. Hvad tid var Daz og Reggie kommet på arbejde den morgen? 8.30? Fortalte det her en anden historie?

I flere minutter viste optagelserne ingenting. Fugle, der flagrede, skræppede, sked i træet.

Og så –

Kom rengøringshjælpen ud ad bagdøren.

„*Pis!*"

„Hvad?" sagde Marion Moon, der havde siddet tavs ved siden af sin mand hele tiden.

„Undskyld," sagde Calvin. „Ville I have noget imod at sætte jer ud i receptionen, mens jeg ser på det her? Det varer ikke så længe."

Moon-parret traskede ud, og Calvin trykkede på play igen.

Det var ganske rigtigt Hayley Pitt. Fjern og kornet, men han var sikker på det. Hun kom ud ad bagdøren 9.28, tog en stige i kanten af den tilgroede plæne og stillede den op ad husets bagvæg under det åbne vindue.

„Pis, pis, pis!"

Calvin standsede optagelsen og gik ud efter kriminalkommissær King og Pete Shapland. Tog dem med sig tilbage. Kørte tilbage til 09.18, og de kiggede på optagelsen sammen.

Vinduet, der gik op. Stigen mod væggen. Hayley, der gik ind igen.

10.11 – de vidste, at Exiterne var ankommet til hoveddøren. „Hun er stadig inde i huset!" hviskede King, som om Hayley kunne høre dem og blive forskrækket.

10.20.

„Her kommer hun."

Hayley klatrede klodset ud ad vinduet og ned ad stigen. Hun lod den falde ned i græsset uden for bagdøren,

skyndte sig gennem haven hen imod kameraet og forsvandt ud af billedet.

„Må være klatret over gærdet," mumlede Calvin.

Klokken 10.33 kom Felix Pink ud. Hunden kom ud. Felix tog hunden op, satte den indenfor, kom ud igen og skyndte sig hen imod kameraet og forsvandt ud af billedet på næsten samme sted, som Hayley havde gjort det næsten et kvarter tidligere.

10.35 dukkede Calvin op rundt om siden af huset og prøvede bagdøren.

Han frøs billedet.

Et øjeblik sad de alle i lamslået tavshed.

„Så de *blev* udnyttet," sagde King. „Af en jaloux rival."

„Det ældste viskestykke i bogen," sagde Calvin.

Pete Shapland lagde armene over kors. „Jeg sagde det jo," sagde han. „Alle boller en eller anden."

I begyndelsen, da hun blev anholdt og afhørt, lod Hayley Pitt ikke til at fatte, at der var noget særlig forkert i det, hun havde gjort.

Hun indrømmede åbent at have givet Skipper oxycodon. Hendes mor arbejdede på hospicet og scorede altid nogle stykker ved juletid til at finansiere kalkun og gaver.

„Albert giver mig en tier stykket for pillerne," sagde hun med imponerede øjne. „Gør Skip snotforvirret," fnisede hun.

„Du syntes ikke, det var forkert at give nogen stærk medicin, uden at vedkommende vidste det?" spurgte kommissær King.

Hayley trak på skuldrene. „Det er bare en sovepille, ikke? Mor tager dem hele tiden. Og Skipper ville alligevel begå selvmord!"

„Hvor vidste du det fra?"

„Det sagde Albert. Det var ikke nogen hemmelighed. I hvert fald ikke for mig. Albert måtte betale for gassen over nettet, og han var et fjols med computere, så jeg gjorde det for ham. Men så –"

„Men hvad?"

Hayley rynkede panden vredt. „Det hele er Reggies skyld. Han sagde til mig, at det var hans hus, men da jeg læste Skippers testamente, så jeg, at det *ikke* var hans. Det er Skippers!"

„Hvad forskel gør det for dig, Hayley?"

„Ellers ville jeg sgu da ikke have bollet med ham, vel? Og nu skal jeg have en unge, så jeg har *brug* for et hus! Min mor ville blive tosset. Men jeg tænker ligesom, at når Skipper er væk, så flytter jeg bare ind, hvem kan det skade? Men så så jeg i testamentet, at Skipper ikke engang efterlader huset til Reggie, han efterlader det fandeme til *Albert*!"

Hun så forarget ud over, hvor uretfærdigt det hele var.

„Hvad gjorde du så ved det?" sagde King neutralt.

Hayley trak på skuldrene. „Flyttede bare lidt rundt på tingene. Gav oxy til både Skipper og Albert og lagde gassen og de andre ting i Alberts værelse og flyttede hans ilt om bag døren, så de ikke ville se den. Så lukkede jeg bare alle dørene undtagen Alberts, og de gik lige ind. De var så dumme, så det var ikke svært."

„Og du ringede anonymt?"

Hayley nikkede. „Det var ikke planen. Ville bare sætte det hele tilbage og skride. Men så så jeg *hende* gennem en revne i soveværelsesdøren."

„Amanda?"

„Hvad hun nu hedder." Hayley lavede trutmund. „Jeg havde set hendes billede før på Reggies telefon. Sendt ham sms'er og alting. Men det er mig, der skal have ungen, så hun kan fandeme bare skride!" Hun så trodsigt på King.

„Og hvad med efter, at Albert var død?" spurgte King. „Blev du ved med at give Skipper oxy?"

„Lidt."

„Og savede hans stok igennem?"

„Reggie havde værktøj i skuret, så ..." Hayley trak på skuldrene, som om det gav sig selv.

King nikkede alvorligt. „Og alt det gjorde du, så Reggie kunne arve huset hurtigere?"

„Selvfølgelig." Hayley nikkede oprigtigt. „Jeg mener, Skipper dør alligevel snart. Men Albert kunne have holdt i mange *år*."

Calvin Bridge bliver voksen

En måned eller så efter, at Hayley Pitt blev sigtet for mord, blev Calvin Bridge voksen.

Forandringen var så pludselig, at han næsten kunne mærke ting falde på plads inden i sig som den mystiske forvandling, der finder sted i en puppe.

Han havde købt et nyt jakkesæt til arbejdet. Mørkegrå uld fra Banbury's til 260 pund. Hvilket var næsten tre gange så meget, som han havde betalt for det marineblå. Han havde også købt tre lyseblå skjorter og to glatstrikkede uldslips. Et sort og et marineblåt. Han havde ikke behøvet skjorterne og slipsene, men han havde heller ikke haft lyst til at gå i det samme mere. Havde ikke haft lyst til at se ud på samme måde.

Som et barn.

Pludselig ønskede Calvin ikke mere at opføre sig som et barn eller blive behandlet som et.

Men da han tjekkede manchetterne i spejlet på sin første morgen som officiel civilbetjent, kunne han stadig se drengen lure indeni.

Jakkesættet ville ikke være tilstrækkeligt.

Problemet var, at Calvin ikke vidste, hvad der ellers kunne være. Han var 27, så rent talmæssigt var han en voksen mand. Han havde et mandejob og havde gjort mange mandeting. Han havde været meget tæt på at gifte sig med en kvinde. Teknisk *var* han en mand.

Det føltes bare, som om han lod som om.

Han legede flere gange med tanken om at ringe til Maria. Kom så langt som til at taste hendes nummer, men trykkede ikke på ring op. Hvorfor vidste han ikke. Han ville gerne have en kæreste. En kæreste ville være

fedt. Især en så tiltrækkende som Maria. Han savnede sex. Han savnede at dele. Og dog ringede han ikke.

En mand ville have ringet.

Men Calvin gjorde det ikke, og i de næste par dage voksede en rastløshed i ham, der gjorde ham bekymret og frustreret, netop som han havde brug for at stråle.

Hvad var der *galt* med ham?

Han vidste det ikke.

Så en morgen vågnede Calvin tidligt og lavede kaffe. Så satte han sig ved bordet i køkkenet i underbukser og skrev et brev til Shirley.

Han skrev det adskillige gange. Det begyndte meget langt og sludrende og blev så kortere og kortere og kortere. Faktisk *u*skrev han et brev til Shirley.

Kære Shirley, stod der til sidst. *Jeg sårede dig, og det er jeg virkelig ked af. Vi gør alle sammen ting, vi skammer os over. Calvin.*

Han fik det bedre af at skrive det.

Meget bedre.

Næste gang han så Shirley i byen, ville han ikke gemme sig. Næste gang han så hende, ville han smile og sige goddag.

Han tog sit nye jakkesæt på og Gamle Gråskægs Sankt Peter og gik på arbejde.

Han havde aldrig følt sig mere som en mand.

„Hvad er anledningen?" sagde Jackie Braddick om hans jakkesæt.

„Den anledning, at jeg inviterer dig ud at spise."

„Giver du?"

„Selvfølgelig. Ellers ville det ikke være en date."

„En date?" Jackie smilede usikkert og ventede på vittigheden.

„Ja," sagde han alvorligt. „Har du lyst til en date?"

Jackie tøvede, men Calvin gik ikke i panik. Hvis hun sagde nej, ville han byde hende på middag alligevel, fordi de var gode kammerater, og hun fortjente det, og de altid grinede godt sammen.

Men hun sagde ja.

En ny begyndelse

Vinduet ved siden af Skippers nye seng vendte ud mod en lang baghave, der blev patruljeret af en stor, rød hankat, og hvor Mabel og Toff jagtede hinanden som fede, gamle hvalpe over en velklippet plæne.

Felix gjorde sit bedste, og Skipper var taknemmelig, men det var ikke hjemme.

Ingen steder var hjemme nu.

Forsikringen ville ikke betale for Black Lane, fordi ødelæggelsen var blevet erklæret for en kriminel handling. Så de sagsøgte Geoffrey Skeet, om end Skipper tvivlede på, at han ville leve længe nok til at se nogen betaling. Somme tider tvivlede han på, at han ville leve længe nok til at se morgenmaden.

Men han *havde* levet længe nok til at se Reggie blive forlovet.

I kender jo dårligt nok hinanden, havde han knurret.

Men vi har allerede været igennem en masse sammen, svarede Reggie, og Skipper vidste godt, at det var sandt, og i hemmelighed troede han, at de ville blive lykkelige.

Amanda havde fornuftige øjenbryn.

De købte et lille hus i Pilton. Gældfrit. Gud alene vidste, hvad der havde fået Albert til at sætte dumme penge på en 50-1-skud i derbyet, men han havde omsider givet sin søn en værdig gave.

Skipper *havde* været lidt bekymret angående Hayley, men så viste det sig, at hun havde fået et fibrom og ikke et barn, hvilket var godt det samme. At få et barn i fængslet ville have været skrækkeligt.

Og nu havde han ikke andet at se frem til end døden.

Døden havde aldrig rummet nogen frygt for Skipper, men nu havde han ikke andet at tænke på end den ynke-

lige ebben ud af et engang magtfuldt tidevand. For meget tid til at tænke over, hvad han havde mistet.

Og hvem.

„Det er dig, der skal trække," sagde Felix.

Skipper kiggede ned. Felix var ikke nogen dårlig spiller, men han havde blottet sin dronning fuldstændig nede bagved. To træk, så ville han have hende. Han tog en bonde med sin løber for at manøvrere sig på plads.

Felix flyttede sin konge og sagde: „Vi skal ud på en tur."

„Hvad slags tur?"

„En dagtur."

Det ville Skipper ikke. Så skulle han have tøj på. Det ville være trættende. Det ville være til et sted med blomster eller antikviteter eller en modelby, og han skulle lade, som om han var taknemmelig for, at de havde arrangeret det. Meget lettere at nægte at tage med nu. Standse det i opløbet.

„Det vil jeg ikke," sagde han og tog det afgørende træk med sit tårn.

„Det vil more dig."

„Jeg vil ikke."

„Jo, du vil. Det vil vi alle sammen." Felix rokerede.

Skipper hamrede bestemt en springer ned. „Jeg bliver her hos hundene."

Felix sukkede. Uret tikkede. Toff løb ind fra haven og sprang glad og fro op på sengen, og Skipper gned hans små silkeører.

„Vi kan tage hundene med."

„Jeg tager ikke med."

„Vinderen bestemmer," sagde Felix.

Dronningen var stadig helt blottet bagved. „Det er en aftale," sagde Skipper.

„Skak og mat," sagde Felix.

Skipper gloede ondt på brættet for at se, om det passede.

Det gjorde det fandeme.

*

„Der er hun," sagde Felix.

Skipper Canns hjerte sprang et slag over – og var ved at hoppe ud af hans bryst.

„*Susanna*," hviskede han og løftede sig op fra den kørestol, de havde købt i Røde Kors.

Felix greb hans arm for at støtte ham.

„Hvad synes du?" sagde han bekymret, men Skipper kunne ikke fortælle ham det. Kunne ikke sige et ord. Ikke i et stykke tid. Han nikkede bare. Blev ved med at nikke. Blev ved med at kigge.

Han havde aldrig troet, at han skulle se hende mere. Og han havde glemt, hvor smuk hun var. Hun så fornem ud. Rengjort. Rustbanket. Nyt tovværk, nye kabler, sågar nye messingklamper. Den revnede rude i styrehuset skiftet og pudset. Skroget nymalet i den samme himmelblå farve med hendes navn på agterstævnen – *Susanna* – og hendes registreringsnummer på boven med store, sorte bogstaver.

BD77.

„Vil du om bord?"

Pokkers dumt spørgsmål!

Felix gik foran ham og miss Knott bagefter. De hjalp alle sammen hinanden og hundene ned ad den græsklædte skråning og over den nye landgangsplanke.

Skippers fødder rørte ved dækket, og et voldsomt sus af energi løb op ad hans ben som elektricitet. Pludselig var han ikke mere en del af landet, men en del af havet.

Og han kendte havet på en måde, han aldrig havde kendt eller ønsket at kende landet på. Tanken om, at fra lige netop dette sted kunne han komme overalt i verden. Overalt! Og *Susanna* ville bære ham dertil.

Han følte sig ung igen. Levende igen. Forelsket igen. Og han stod på det friske, nye dæk og måtte pudse næse af lykke.

Miss Knott gav ham et kram, og Felix forsøgte at trykke hans hånd, men Skipper ignorerede det og gav også ham et kram.

Han stolprede ind i styrehuset. Det træklædte indre var nyslebet og lakeret, men stadig lige så velkendt som hans eget ansigt i et spejl. Roret med den ene reparerede eger, kompasset, han havde taget fra *Megan II*, og hans trofaste, gamle fiskefinder. Alt præcis som han havde forladt det, men bedre nu, fordi han havde mistet det.

Nøglen sad i tændingen. Han drejede den, og maskinen tøffede til live. Han lo som et barn.

Så slukkede han, og stilheden føltes højere.

„Har du lavet det?"

„Ikke personligt. Jeg fandt en lokal fyr, der gav hende en omgang. Tovey."

„Tovey Chanter?"

„Ja. Kender du ham?"

„Det gør jeg." Skipper nikkede. „Kender ham udmærket." Han tøvede. Så smilede han og så sig igen rundt på *Susanna*, nu mere grundigt. „Han har gjort et godt stykke arbejde, Felix. Og det er en god dag at være ude."

Felix strålede som en sol, og miss Knott klemte hans arm, og Skipper kunne se, at de ville blive kærester, om end Felix ikke vidste det endnu.

Hvad han dog ikke ville give for at være 75.

„Vil du tage hende ud?" sagde Felix.

Skipper kiggede ud over floden og kløede sig på hagen. Dagen var klar og solrig, men det blæste, og tidevandet

var ved at vende, og der var en brænding ved Torridge, der var ret skræmmende. Ikke for en gammel søulk som ham, selvfølgelig – han kendte floden som en elsker – men selv før den forræderiske barre, der skulle krydses, før man nåede havet, var der sandbanker og render og tværstrømme, der kunne fange den uopmærksomme.

„Ikke i dag," sagde han. „Men en anden dag må vi alle sammen tage ud sammen."

De så begge to lidt skuffede ud. Troede sikkert, at han måske ikke ville holde til en anden dag, tænkte Skipper ikke uden morskab.

„Vi tager hundene med." Han smilede. „Og en madkurv."

„Ih, det ville være dejligt," sagde miss Knott. „Ville det ikke, Mabel?"

„*Frrrremrrrragende,*" knurrede Felix, og de lo begge to.

„Vil De tage et billede, miss Knott?" sagde Skipper. „Af mig og Felix?"

Hun havde købt et lille engangskamera. Et med rigtig film i for at gøre det dyrere og sværere.

Felix stillede sig ved siden af ham ved roret, og Skipper lagde armen om hans skulder, og miss Knott brugte et stykke tid på at finde ud af, hvordan hun skulle trykke på knappen, men fandt ud af det til sidst.

„Og et inde fra bredden? Få *Susanna* med?"

De hjalp miss Knott op på landgangsplanken, og så fulgte Felix forsigtigt hende, Toff og Mabel op ad græsskråningen. Så de kunne få hele båden med på billedet.

Da de vendte sig på toppen, havde Skipper kastet los, og *Susannas* bov svingede allerede dovent væk fra bredden.

„Skipper!"

Han startede motoren og drejede på roret og indstillede chokeren, og dækket vibrerede som et hjerte under hans fødder. Han kiggede ud ad styrehusdøren. Så dem blive mindre. Miss Knott klyngede sig til Felix –

bekymret for ham – som om han ikke vidste, hvad han gjorde.

Skipper vidste ikke, hvor meget Felix havde betalt Tovey, men helt sikkert for meget. Og det var lige så sikkert, at Tovey havde gjort et elendigt stykke arbejde, hvor det betød mest – alle de steder, Felix aldrig ville se.

Og alle de steder var under vandet.

Ja, Tovey havde været yderst gavmild med maling, men maling var ikke planker eller kalfatring. Maling holdt ikke sammen på en båd.

Skipper åbnede det lille koøje, så han bedre kunne høre mågerne skændes ovenover. En svane gjorde plads for ham med et buk. En Bideford Blue gled forbi ham i en singlesculler, arbejdede hårdt for at komme hjem, og en mand og hans dreng i en jolle foretog små, hakkende sving i hvirvlerne nær ved slæbestedet over East-the-Water.

Lærte fiduserne.

Skipper kiggede tilbage på græsdiget. Felix og miss Knott og Mabel og Toff var stadig lette at se med hans søfarerøjne. Miss Knott var ophidset. Viftede lidt med armene. Ville sikkert gerne gå efter hjælp.

Men Felix stod der bare.

Stod og så ham styre *Susanna* ned ad Torridge og under den nye bro ud mod det åbne hav.

Skipper mærkede en uventet klump i halsen.

Felix vidste, hvad han gjorde. Han vidste det. Havde sikkert gjort det et stykke tid.

Måske lige fra starten.

Den første rigtige bølge slog båden sidelæns. Skipper greb fat i fiskefinderen for at støtte sig, og den gik løs i hånden på ham. Han kiggede på den og begyndte at le. Det var bare så typisk Tovey! Den var ikke engang sat til! Den dovne, gamle slyngel havde bare limet den fast på instrumentbrættet! Han havde sikkert hugget den og så taget en formue fra Felix for at sætte den tilbage, hvor

han havde fundet den. Skipper krummede sig sammen af latter.

Susanna ville aldrig nå over barren.

Forsvundet på havet.

Vinden friskede op og blæste salte stænk i ansigtet på ham. Han slikkede sine læber og smilede.

Da de passerede igennem den nye bros tårnhøje portal, gik han ud af styrehuset og kiggede en sidste gang tilbage mod flodbredden.

Miss Knott var gået efter hjælp, men Felix stod der stadig bare.

Skipper Cann vinkede farvel, og hans ven vinkede tilbage.

TAK

Tak til Jim Maxwell og andre Bideford-politifolk, der hjalp mig med at skrive *Exit*, og til Richard Harris fra den britiske tandlægeforening.

Som altid er jeg taknemmelig over for hele holdet på Transworld, der arbejder med usvækkelig entusiasme for at gøre hver eneste bog så god som muligt. En særlig tak til min dejlige forlægger, Becky Short, der gør det så meget lettere for mig at være på farten. Og til Richard Shailer for hans smukke bogomslag, og til verdens bedste chauffør, Bradley Rose. Tak, alle sammen.

Belinda Bauer voksede op i England og Sydafrika og bor nu i Wales. Hun arbejdede som journalist og skrev filmmanuskripter, før hun endelig skrev en bog for at tilfredsstille sin plagsomme mor.

For sin debut, *Blacklands* (dansk: *Dyster Viden*), fik Belinda CWA Gold Dagger for årets kriminalroman. Hun har senere vundet CWA Dagger in the Library for sine samlede værker. Hendes fjerde roman *Rubbernecker* (dansk: *Under huden*) blev kåret til Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year. Hendes ottende roman, *Snap* (dansk: *Knæk*), blev en *Sunday Times*-bestseller. Den blev nomineret til Man Booker Prize og kåret til Crime & Thriller Book of the Year af Specsavers National Book Awards.

Hendes bøger er oversat til 25 sprog.

ER DU VILD MED KRIMIER?

Find de nyeste krimier på vores hjemmeside, facebook eller instagram.

www.jentas.dk
facebook.com/forlagetjentas
Instagram: @forlaget_jentas

Tidligere udgivelser af Belinda Bauer

Exmoor-trilogien

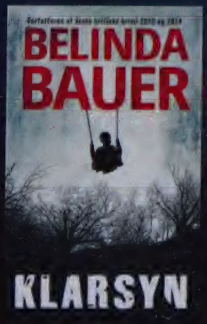

Pensionisten Felix Pink finder snart ud af, at det aldrig er for sent til …

Da Felix lukker sig selv ind i Black Lane nummer tre, er det for at udføre en velgørenhedssgerning:
At sidde ved en døende mands side, mens han drager sit sidste suk …

Men bare et kvarter senere er Felix på flugt fra politiet efter have begået sit livs største fejl.

Hans verden bliver vendt på hovedet, da han må finde ud af, hvem der i virkeligheden bærer skylden, eller om der er noget meget mere dystert på spil. Alt imens han skal holde sig ét skridt foran politiet.

… at livet kan gå frygteligt galt.

Bauers unikke og karakteristiske fortrin gør *EXIT* finurlig, charmerende, intenst menneskelig, vigtig … og meget spændende. Jeg elskede den.

- Lee Child

Belinda Bauers fiktion sprudler af liv.

- Daily Telegraph

9 788742 604090
JENTAS
www.jentas.dk